

R E K E B A L Á Z S
P A N E L P R O G R A M

REKE BALÁZS
panelprogram
NOVELLÁK

Napkút Kiadó
Budapest, 2024

A kötet megjelenését támogatták:

Nemzeti
Kulturális
Alap

Szeged Megyei Jogú Város

Szegedért Alapítvány

Feleségemnek és kisfiamnak

© Reke Balázs, 2024
© Napkút Kiadó, 2024

„Hát nem fogtam még fel, hogy szent és különleges hókristály vagyok, egyedi, sajátos, megismételhetetlen csoda?

Nem értem, hogy valamennyien a szeretet megnyilvánulásai vagyunk?

Nézem, ahogy az Úristen egy bőrnoteszba jegyzetel, és azt mondom, óriási tévedés.

Nem vagyunk különlegesek.

De nem vagyunk a világ szennye és mocska sem.

Egyszerűen vagyunk.

Egyszerűen vagyunk, és minden csak megy velünk.”

Chuck Palahniuk: *Harcosok klubja*

A nagyszünetben kint vagyunk az udvaron, a bitumenes pálya mellett, félig a fák árnyékában, a salakos pályán rugdossuk egymásnak a labdát. Megint csak ez a poros, kavicsos rész maradt nekünk. Mindig későn érünk ki, és elzavarnak minket a bitumenesről a focizó hetedikesek meg nyolcadikosok. Mindig a harmadikosokat szívatják. Még ha sikerülne is hamarabb kiérnünk, akkor se biztos, hogy megtarthatnánk a bitumenest. A két rozzant vaskapu az idősebbek kiváltsága. Kivéve az ötödikeseket, akik berúgtak egy ablakot hétfőn, de nem ismertte be egyikük se, hogy ki volt, szóval őket eltiltották a labdától. Pedig az övék volt a legszebb – fényes, tökéletes bőrlabda, olyan, mint ami a világbajnokságon volt –, és most ott pihen a tornatanár irodájában a földön, és senki sem meri kicsempészni. Minden gyerek az osztályban arról ábrándozik, hogy megkapjuk azt a bőrt, és a füves pályán játszunk vele. Akár csak egy szünet idejéig.

A füves pályán most is mennek a locsolók. Olyan szépek, ahogy tekeregnek körbe-körbe, és csak szórják a vizet, minden fűszál csillog alattuk. A füvest kerítés választja el az iskolaudvartól, de valójában a salakos mellett van, a fák után. Akkorák azok a fák, hogy csak nagyon messziről látjuk a tetejükét, a leveleik furcsa rezgő hangot adnak a szélben, és olyan széles a törzsük, hogy csak hárman vagy négyen tudjuk átölelni. Egyszer azt mondták, ha kivágnak egy ilyen nagy fát, a törzsén kirajzolódnak az évgyűrűk, és aki megszámolja, megtudja, hány éves volt a fa. Fogadok, hogy ezek a nagy fák vannak vagy százötven évesek. Különben hogy lennének ilyen magasak? Egy hónapja az egyik osztálytársam unokatestvére talált egy igazi töltényt a fák alatt a földben, zsebre rakta, azzal mász-

kált egész nap, de aztán lebukott otthon, mikor az anyukája kimosta a nadrágját, és megtalálta. Sajnáltam, hogy elvesztette a töltényt, mert nagyon szép volt. Viszont másnap nem kellett iskolába menni, mert katonák meg mindenféle emberek feltúrták a nagy fák alatti részt. Most már lehet megint itt játszani. Olyan, mint előtte, csak nagy por van. Ahogy rugdossuk ide-oda a labdát, egészen eltűnünk a felhőben. A fogaim között is sercegnek a darabkák.

Ma megint fogalmazásóra lesz. Sokáig szerettem, de most már nem igazán. Ilyenkor elmondja a tanítónő, mi a téma, és nekünk kell mondatokkal folytatni a történetet. Legutóbb senki nem akart megszólalni, nekem meg volt egy rakás ötletem, és mondtam sorban, azt is, hogy „méhrajok döngicsélése csapta meg a fülem”, erre mindenki nevetett. Utána már meg sem szóltam inkább. Azt hazudtam, hogy nincs ötletem, és vége lett a történetnek. Most már igyekszem mindig észrevétlen maradni, nehogy felszólítsanak. Az biztos, hogy nem fogok még egyszer beégni mindenki előtt. Inkább rossz jegyet kapok.

A focizásnál úgy felrúgjuk a port, hogy már nem is látjuk egymást. Mire kitisztul, észreveszem, hogy szinte mindenki az egyik nagy fa körül tömörül. Odamegyek én is. Egy másik osztályba járó harmadikos srác vékony bottal a fát kaparássza. Van rajta egy görcs, aminek a kérge felpúposodott, és a közepéből átlátszó, aranysárga lé csorog, végigfolyik a fa törzsén, tisztára olyan, mintha méz lenne, de ez valami más. A srác a botot végighúzza a ragacsos anyagon, gombóccá tekeri a fanedvet, majd büszkén felmutatja. Mindenki kíváncsian nézi. A csillogó, ragadós gumót. Gyönyörű. Valaki megkérdezi a srácot, hogy mi ez. Az csak annyit felel: „ez a kenya”.

Még mielőtt többet megtudnánk a csodás anyagról, megszólal a csengő. Menni kell. Az órán senki sem figyel, egymásnak mutogatjuk, hogy már nincs sok hátra a szünetig, és eltökélten bólogatunk, hogy megszerezzük a kenyát.

Mikor kicsengetnek, eszeveszetten rohanunk az udvarra, hogy elsőként érjünk a fához, de a legközelebbi ajtót bezárta a portás, így körbe kell menni, és csak tízperces a szünet.

Mire a fához érünk, látjuk, hogy a negyedikesek már elfoglalták a lelőhelyet meg a környékét is. Nem engednek oda minket. Sajnos sokkal közelebb van a termük az udvarhoz, mint a miénk, ezért ha nem tartják bent tovább őket az órán, jó eséllyel mindig hamarabb érnek majd a fához.

Ugyanez ismétlődik minden egyes nap a héten. Mindig elűznek minket. Annyi változott az első napokhoz képest, hogy uralkodót is választottak. Egy nagydarab osztálytársukat, aki minden szünetben ott pöffeszkedik a fa alatt, kartonból kivágott koronában, és bitorolja az összes kenyát.

Onnantól mindennap összecsapunk a negyedikesekkel az udvaron, a „kenyakirály”, a hamis uralkodó színe előtt, aki már a másik harmadikos osztálynak is parancsol, és beosztja őket a fa őrzésére. A kenyából pedig fegyvert készítenek, botokra gyűrik a gombócokat, és megsuhintva dobálják a közelbe merészkedőket, meg persze kergetik a lánycsapatokat a kenyás pálcákkal. Vigyázni kell az anyaggal, mert nagyon ragad, ha eltalál, nem tudod otthon kimagyarázni, és a kenya titkát mindenképp őrizni kell a szülők előtt.

Egyelőre nem állunk túl jól a háborúban. Focizni se tudunk, mert az utolsó meccsen berúgtuk a labdát a gondnok házának a kerítésén, és mindenki tudja, hogy a fekete, félszemű kutyája bolond – azt mondják, tavaly szétharapott egy gyereket, aki bemászott a labdáért. Azóta se értem, miért nincs börtönben, aki ilyen vérszomjas állatot tart. Szóval amíg se kenya, se foci, addig marad a szokásos; a tolltartót fegyverként tartva rohangálunk az udvaron meg a folyosókon, és lövöldözünk egymásra. A kenyaháború első fejezete lezárul.

A sorház mögött, ahol lakunk, építkezés van. Munkagépek jöttek, hatalmas lyukat ástak, majd arrébb hordták a földet egy ha-

lomba, és a gép a kanálával addig püfölte a földet, amíg egy nagy domb lett belőle. Amikor elmennek a munkások, lemegyek a dombhoz. Ott gyülekeznek a sorházban lakó gyerekek. Gyorsan birtokba vesszük a területet.

Másnap eljönnek az osztálytársak is megnézni. Mindenkinek cowboypisztoly van az oldalára csatolva, fényes, hangosan csattanó fegyverek fekete tokban. Az egyik srác még egy doboz patronot is hozott hozzá, amit a garázsoltban vett az apja. Betöltjük a patronokat, és csattogtatunk. Jó nagyokat durran, füstől is, megtölti a környéket a csípős szag.

Ekkor bukkannak fel a negyedikesek. Azért jöttek, hogy megint ellássák a bajunkat. Hirtelen már ott is vagyunk egymással szemben, a domb két oldalán. Farkasszemet nézünk. Többen vannak, idősebbek, erősebbek. De nem adhatjuk oda a dombot. Egymásnak megyünk. A dombtetőn zajlik a legtöbb összecsapás. Sikerül leleknöm egy negyedikest, de hamar újak jelennek meg és viaszorítanak. Érzem, hogy megragadják ketten a karom, és átrátnak a negyedikesek oldalára. Az osztálytársaim hátrálnak. Közlik, hogy foglyul ejtettek. Ketten lefognak a dombtetőn, de addig kapálózom, amíg elengedik a kezem. Csúszom lefele a domboldalon, a kezemmel próbálok fogást találni. Bal tenyerem alatt valami furcsát érzek, a domboldalból kiálló vaskos üvegszilánk hosszában végigmetszi a tenyerem. Először csak halványpiros csík jelenik meg, majd megindul, és mire szólhatnék, már a könnyökömnél folyik a vér. Megijedek, és azt mondogatom, gyorsan segítsen valaki, vagy elvérzem – mint ahogy a filmekben mondják. De látva az iszonyú sebet és a rengeteg vért, mindenki szétszalad. Az egyik negyedikes még megjegyzi, hogy „asszem, ezt a srácot elvesztettük”.

Anyukám sírás közben a mosógépbe teszi véres, piszkos ruháimat. Bekötött kézzel ülök, várom a vacsorát, és nem értem, miért sír, hiszen nekem fáj a kezem. Nézegetem a kötésemet, a fehér pólóán átütő sötét sávot, a sebem húzódik, de próbálom

nem mutatni a fájdalmat, hogy anya ne sírjon tovább. Hallom, hogy a konyhában a tűzhelyen már melegszik a vacsora. Szív-pörkölt tésztával, amit nagyon szeretek. Az első nagy csatám utáni vacsora. Mindig emlékezni fogok rá.

A kenyaháború, míg gyógyul a kezem, nélkülem zajlik.

Egy hét múlva lekerül a kötése, és újra harcképes vagyok. Kicsengetnek, amire gyorsan kiáramlunk a teremből. Elfoglaljuk a folyosót teljes szélességben, szorosan egymás mellé állunk. Szemben velünk felsorakozik a másik harmadikos osztály fiútáborra. Most végre nincsenek negyedikesek, nincs kenyakirály, csak mi. Az egyik osztály, aki behódolt, a másik, aki nem. Csak tíz percünk van lerendezni a dolgot. Aztán csengetnek. Nincs vesztegetnivaló idő, mégis egy percig némán bámuljuk a szemközi bandát. Hirtelen kezdődik az egész. Egymásnak rohannunk. Mindenki üvölt. Földre kerülnek az első emberek. Rajtuk bukdácsolok át, miközben próbálok földre vinni egy srácot, aki nyitott tenyérével püföli a gyomromat. A srác karatéra jár, jó erőseket üt, érzem, ahogy beszorul a levegő, és szűrni kezd a hasam. Végül sikerül kirúgnom a lábát, megbillen és elterül. Fogom a hasam, és levegő után kapkodva a falnak dőlök. Közben látom, ahogy a legnagyobb fiú az osztályunkból két srácot vág földhöz egyszerre. A többiek mögötte nyomulnak előre a folyosón. Megindulok én is. A fiúk a másik osztályból hátrébb lépnek, páran visszafutnak a termük felé. Aztán a többiek is feltápaszkodnak, és bicegve megindulnak utánuk. A csata véget ér, a másik osztály teljesen viaszorul a termébe. Első győzelem a kenyaháborúban.

Az igazgató sokáig beszél nekünk arról, hogyan kéne viselkedni az iskolában, mert ez nem egy állatkert. Két hétre eltilt a szünetekben a kimáskálástól, és a szüleinket is behívhatja.

Hazafelé anyával nemigen beszélünk. Az ártézi kúton megtöltünk pár üres palackot, majd átsétálunk a háztömbök között a sorházunkig. Nem mondja, hogy rosszat csináltam, ami furcsa,

mert akkor az igazgató miért beszélt róla tragédiaként? Nem értem. Délután a szobámba vonulok, és csöndben játszom a műanyagkatonákkal.

Ősszel az első napon a nagyszünetben összegyűlünk, és ki megyünk a fához. Csak egy csonk maradt belőle, nem sokkal a föld színe fölött elvágták. Mindenki szétszéled, végül is már negyedikesek vagyunk, azok meg ne vacakoljanak holmi kenyárral. Az nagyon gyerekes. A fűrész durván széttépte a fát, mikor elszelte, de a gyűrűk még látszanak rajta. Kenyafa: élt 33 évet.

L Á N G O S

A házasságkötés után nem sokkal jött az ötlet. Rájöttek, hogy nem igazán tudják, hogy mit fognak kezdeni magukkal az elkövetkező talán ötven évben, ekkor látott meg Edit az újság apróhirdetése között egy eladó lángosos bódét. Felvetette az ötletet Palinak, akit pár héttel korábban küldtek el a gyufagyárból, és más dolga nem akadt, mint otthon ülni, és minél kerekébbre növesztetni a hasát. Akkor is a kanapén heverészett, üvegből itta a sört, és mindenféle műsorokat nézett a tévében. Az asszony ledarálta neki a tervet. A férfi először azt kérdezte, hogy mit értenek ők a lángoshoz, de amikor az asszony megnyugtatta, hogy az igazán könnyen tanulható szakma, a férfi megvonta a vállát, és azt mondta, hogy miért is ne, vágjanak bele a dologba. Maradt még egy kevés spórolt pénzük az esküvőről.

Másnap beültek a nő apjának Opel Astrájába, és elautóztak negyven kilométerre, egy szegény alföldi faluba. Mindenhol öreg, omladozó, felvizesedett vályogházak, korhadó fakerítések, vagy azoknak már csak az eldőlt maradványai voltak, az autókból pedig csak az udvarokon téglákra rakott vázak maradtak. Az utcákon nem járt senki, csak egy biciklis öreggel találkoztak, akitől megkérdezték, merre találják a Pipacs utcát. Az öreg elmutogatta nekik, majd a biztonság kedvéért kifaggatta a férfit, hogy esetleg véletlenül nem az eladó lángosos miatt érkeztek-e. Igennel feleltek, és az öreg nyugtázta, hogy az bizony jó befektetés manapság, ha fiatalabb lenne, bizony ő is belevágna a dologba.

A lángosos háza szintén látott már szebb napokat. Az utcafronti részen, nem sokkal a lábazat fölött vastag sávban lepergett a vakolat, kibukkantak alóla a vályogtéglák, és látszott rajtuk, hogy át vannak ázva, sötétlettek a víztől. A szalmatövet, amit

anno a vályogba keverték, rothadásnak indult, és szürkésfehéren lógott ki a málló, alakot veszett téglákból.

Az asszony megnyomta a csengőt. A hangra egy loncsos szőrű, fekete kutya rohant elő valahonnan a hátsó kertrészből, nekirohant a kerítésnek, és olyan veszettül ugatott és hörgött, hogy a férfi és az asszony kicsit hátrébb lépett. A kutya egyik szemét hályog takarta, fogai sárgák és töröttek voltak, szájából páraökötegek ömlöttek a hús reggeli levegőbe.

Egy idősebb nő lépett ki a ház ajtaján, de csak fél oldalát mutatta, összehúzva magán a köntöst.

– Jó napot – kiabálta be Edit. A kutya közben egy percig se hagyta abba.

– Kit tetszenek keresni? – érdeklődött az idősebb nő.

– A lángosos bódét jöttünk nézni. Meg volt beszélve – kiáltozott tovább Edit. A férje bezárta az Opelt, közben lemondóan ingatta a fejét. Nem tetszett neki a helyzet.

– Az a fiam lesz. Mindjárt szólok neki, hátul van a tyúkoknál – mondta az idős nő, és átcserélte a papucsát egy sáros, rövidszárú gumicsizmára, ami az ajtó mellett állt. – Egy pillanat. Ne féljenek, nem bánt a kutya. Csak szeret ugatni.

A férfi és az asszony kissé hátrébb léptek, mert a kutya megint nekiugrott a kerítésnek, ami egyre csak zengett a csapódások erejétől. A rozsdaszeplő a járdára hullott a rácsokról.

Pár perc múlva egy kék munkanadrágba öltözött, tetőtől talpig koszos fiatal férfi bukkant elő a hátsó udvarból, kezeit egy szinte fekete törölközőbe törölte, ami az egyik eresztartó gerendára volt akasztva, aztán kedélyes mosolyt öltött, és a kapuhoz ment.

– Jó napot – köszöntek az érdeklődők egymás után.

– Üdv. Egy pillanat, nincs nálam a kulcs – mondta a fiatal férfi, és elindult vissza a házba. A kutya tovább vicsorgott rájuk, hörgött, aztán váratlan pillanatokban vakkantott egyet. Edit minden alkalommal összerezzen.

A férfi visszatért a kulccsal. A kutya hisztérikus ugatásba kezdett, forgott körbe-körbe. A férfi ráripakodott: – Kuss legyen már! Helyedre innen! – Dobbantott is felé. A kutya láthatóan összehúzta magát, farkát a hátsó lábai közé dugta, és elvonult hátra, onnan zajongott a kapu felé.

– Jöjjenek csak – invitálta őket a férfi. – Nem bánt a kutya, csak nagy a pofája. De ez a legjobb a besurranók ellen. Azok nem tudják, hogy beszari amúgy.

– Köszönjük – mondta Edit.

A férfi elvezette őket a behajtó végéhez. Nagy, lyukacsos ponyva alatt volt a bódé. A ponyva lelógó széleit úgy tartották rajta, hogy egy vékony kötél mindkét végére téglát kötöttek, és azt átdobták a bódé tetején, hogy oldalt tartsa lenn a ponyvát. A férfi leszedte a takarást.

Apró, kétkerekű, téglalap alakú bódé került elő a ponyva alól, régi színezete piszkosfehérré satnyult. Még látszottak a feliratok az elején. Fölül nagy, kézírás imitáló betűkkel „lángos”, egyik oldalán „sör, kávé, tea, üdítők” feliratok egymás alatt, a másik oldalra felrötták a fajtákat, „sima, fokhagymás, sajtos-tejfölös”. A férfi felnyitotta a bódé ajtaját, és kitámasztotta, hogy be lehessen nézni. A pókok alapos munkát végeztek, az egész belső teret átszőtték a hálók, szürkén himbálóztak, a sarkokba szótt fészkekben százával sorakoztak a mákszem méretű, fekete kis pókok. Megavasodott zsírszag áradt a kocsiból, és látszott, hogy csak leengedték az olajat az utolsó használatkor a lángos sütőkből, és utána nem bíbelődtek sokat a takarítással. Portól belepett zsír borította a lecsepegtetőket, a pultokat, de még a beépített szekrények fogantyúit is. A mosogatótálcák belsejében is vastagon ült a szutyok.

Edit tüzetesen vizsgálta a koci belsejét, a férje beszagolt, torz mosolyba vágta az arcát, aztán az eladóra nézett, aki éppen egy tyúkot lökdösött arrébb, ami a gumicsizmája szárát kezdte csipkedni. A háttérben továbbra is csaholt a loncsos fekete kutya. Edit végighúzta az ujját a pulton. Fekete lett az ujjbegye.

– Hát nem a legtisztább – mondta elmosolyodva.

– Nézze, nagysága, nekem ez itt áll már egy ideje. Mióta elment az asszony, felhagytunk vele. A mamával ketten nem tudjuk csinálni. Cukros az öreglány, meg minden baja van, nehezen bírja magát lábon. Szóval eladom most már. Ha tetszik maguknak, mondjanak egy árat, és megbeszéljük a dolgot.

– Váltunk egy pár szót az urammal, csak egy perc – mondta Edit.

– Hogyne. Tessenek csak nyugodtan. Van időnk – vont vállat a férfi.

Arrébb sétáltak. A férje amellet érvelt, hogy ez egy régi vacak, hogy fogják kitisztítani, meg csak a baj lesz vele, inkább keressenek másikat, ami jobb állapotban van, Edit meg amellet, hogy vegyék meg, mert olcsóért csak ezt találta az apróban. Végül megbeszéltek egy árat, amiért mindketten hajlandóak belemenni, és visszaballagtak a férfihoz a döntéssel.

A férfi tanakodott kicsit, vakargatta a fejét, aztán megvonta a vállát, és Pali felé nyújtotta a kezét: – Legyen, megbeszéltük – mondta, és kezét ráztak, majd a férfi elégedetten mosolyogva odafordult a bódéhoz, és kiütötte a pöcköt, ami az ajtaját támasztotta ki. Az hangos, fémes robajjal lecsapódott a helyére.

A fekete kutya egy másodperc alatt ott termett, és fogait Pali vádlijába mélyesztette. A férfi, mikor észrevette, hogy mi történik, felkapott egy botot a susnyásból, és addig ütötte a kutya hátát, míg az el nem engedte Pali lábát, és el nem futott hátra a kert végébe. Edit sikított. Pali odasántikált a verandán egy székhez, feltúrta a farmerjének szárát. Kerek, vörös lyukacsok tátongtak a vádliján a szőr között. Ujjnyi csíkban folyt belőlük a vér. Körbeforgatta a lábát, hogy megnézze, hol sebesült még meg, de addigra a vér elöntötte teljesen a lábszárát, és a fognyomok környéke elkezdett lilulni.

A férfi beszaladt a műhelyébe, előszedett valahonnan egy régi elsősegélydobozt, talált benne kötszereket, ragasztót, ollót,

jódot. A jódos üvegcsék egyesével voltak csomagolva, gézbe tekerték őket. A férfi egy kalapáccsal összetörte az egyiket. Sötétbarna lé öntötte el az összesodort gézpárnát. Azzal törölgették körbe a lyukakat, amiket a kutya fogai hagytak Pali lábán.

– Én agyonverem azt a dögöt! – morogta a férfi, miközben körbetekerte a lábat pólyával. A fehér szöveten apró, vörös körök tűntek fel.

– Ne bántsa az állatot, nem tehet róla – mondta Pali, akinek meglehetősen csípte a jód a sebeit.

A férfi nagyon ajánlkozott, hogy elviszi őket a kórházba, de elhárították, Edit beült a volán mögé, a férje az anyósülésre, és indítottak. Nem szóltak egymáshoz, amíg el nem érték a falu határát.

– Faszomba, Edit – dörmögte Pali, és kicsit igazított a lábán, hogy ne legyen annyira kényelmetlen szögben.

– Nagyon fáj? – kérdezte a nő.

– Eléggé. Sosem harapott még meg kutya. Pedig mindig volt kutyánk, még gyerekkoromban is. Nem gondoltam, hogy így tud fájni. Dagad egy kicsit. Biztos veszett volt az a dög.

– Dehogyan volt veszett. Csak megijedt, mert a fickó úgy odacsapta az ajtót. Én is megijedtem.

– Ja, de nem téged harapott meg.

Erre elhallgattak.

– Szerinted bántani fogja? – kérdezte Edit pár perc múlva.

– A kutyát?

– Igen.

– Fogalmam sincs, elég elvetemült arca volt. De az ilyeneknek általában csak a szája jár.

– Remélem – mondta Edit. – Jobban fáj? – kérdezte a férjére pillantva.

– Kábé ugyanúgy. Majd elmúlik. Egy jó kis tetanuszra számíthatok. Majd a karomba kérem, hogy ne kelljen napokig állnom, mint egy hülye – mondta Pali, és elnevette magát. – Az még jó lenne a fájós vádlim mellé.

Ezen Edit is elmosolyodott. Arca egy kicsit visszatért a normális színéhez. Pali a combjára tette a kezét.

– Mit fogunk most csinálni? Gondolom, ezt a lángosos dolgot ne erőltessük? – kérdezte Edit.

– Nem tudom. De lesz időm gondolkodni rajta, amíg gyógyul a lábam. Megoldjuk, valahogy lesz – dünnyögte Pali.

Az autóúton, a felezővonal környékén ködfoszlányok jelentek meg. Fehérek voltak és gyapjasak, mintha füst telepedett volna le az aszfaltra. Átvágtak néhány ilyen, utána belerohantak az alföldi tejfölködbe.

S Z Ú N Y O G

Szúnyog egyedül volt az öltözőben. Az izzadás egyre csökkent, de a teste még lángolt. Mintha lassú tűzzel égették volna a bőrét. Néhány másodpercenként megszívta az orrát, hogy megállítsa a legördülni akaró vércseppet. Bal szeme feldagadt és lüktetett, alig látott ki rajta, a fülei csengtek, elnyújtott sípolásnak érzekelte az öltöző némaságát. A szájában is a vér íze kavargott. Nem nézett tükörbe, de sejtette, hogy keresztben végigrepedt az ajka. Kezéről még nem vágta le a bandázst. Abba törölgette az orrát meg a száját.

Amikor úgy érezte, meg bír mozdulni, a csaphoz ment. Köpött egyet. A nyála nyúlósan, élénkpirosan kúszott bele a lefolyóba. Felhúzta az ajkát, és vicsorított a tükörben. Elöl hiányzott néhány foga, még régi meccsekről, sosem volt pénze pótolni. A megmaradt fogai közt sötéten szivárgott a vér. Kiöblítette a száját, majd a vödörből egy marék jeget nyomott az arcához.

Hosszan zuhanyozott, sokáig csak folyatta a feje búbjára a hideg vizet. Elmúlt már negyven, de csak az utóbbi hónapokban vette észre, hogy mellizmai kissé megereszkedtek, és a hasa sem volt már olyan kemény. Alkarján kéken fodrozódtak az erek, s olyan csipkésen, mint a kelkáposzta levele. Tudta, hogy ez volt az utolsó meccse cirkálóban. Már nem tudja tartani a súlyát. Fentebb kell lépnie. De nehézsúlyban keményebb. Több izom, jobban fájnak az ütések. A cirkáló csak rövid ideig mentette meg a nehézsúlytól. A félnehézsúly pedig, ahol a Szúnyog becenév ráragadt, már csak régi emlékek tűnt.

Langyos este volt, nem akart buszra szállni, nem akarta, hogy bámulják. Végigsétált a körúton, majd a panelok közötti játszótereken átvágva a saját háztömbjéhez ért. A lift a tizedikről vánszorgott lefelé. Szúnyog nekidöntötte a fejét a falnak.

Az ajtó hangosan vágódott ki, és egy nő lépett elő a fürkéből, lába mellett kölyöktacskó ugrált. Úgy mentek el mellette, hogy a nő észre sem vette Szúnyogot, aki arra eszmélt, hogy a kabin becsukódott, és ismét elindult felfelé. Ellökte magát a faltól, és felgyalogolt a lépcsőn.

A lakása kicsi volt: szoba, konyha, mosdófülke. A zuhanytálcát az előszoba és a konyha közötti részben alakították ki, de csak egy nejlonfüggönnyel volt leválasztva a közlekedőtől. A függöny régi volt, kifakult, és az alján, az összetapadt rojtok közé penész nőtt.

Szúnyog ledobta a sporttáskáját, bezárta maga mögött az ajtót. Nem volt jó környék, és hiába tudták róla, hogy kemény csávó, a bejáratú ajtót mindig zárva tartotta. A szobában leült a fotelba, bekapcsolta a tévét. Az egyik csatornán éppen akciófilm ment. Szúnyog még a kabátját sem vetette le, úgy gondolta, hogy gyűjt egy kis erőt, és majd ha kimegy a hűtőhöz, akkor felakasztja. Reggel a fotelban ébredt.

Hétfő hajnalban még hűvös volt. Sietett a távolsági buszhoz, mert az néha hamarabb jött. A szeme nagyjából meggyógyult, legalábbis a dagadás lehúzódott róla, ajka behegedt, bordái nem sajogtak. De ahogy nézte magát a busz ablaküvegében, lerítt róla, hogy keményen megruházták.

Szúnyog felhozóember volt. Legtöbb esetben esélytelenül bocsátották küzdelembe olyasvalakik ellen, akiknek kellett a győztes meccs, hogy önbizalmat szedjenek fel, és javítsák a mérlegüket. Még félnehézsúlyú korában nemegyszer rakták össze cirkálókkal, akadt egy-két nehézsúlyú is. Azok aztán tudtak ütni. Az egyik ilyen ütötte ki pár fogát, mikor kirepült a szájából a fogvédő.

Nem sokkal a városhatár után szállt le, az ipartelepnél. Innen még negyedórát kellett gyalogolni az üzemek között, hogy elérje a fűrésztelepet, ahol már tíz éve dolgozott. Szerette a tár-

saságot. Hasonszőrű fickók melóztak ott, mint ő. Negyvenesek főleg, meg egy idősebb fickó. És két harmincas nő az irodán.

A többiek autóval közlekedtek, s általában már mindenki bent volt, mire Szúnyog megérkezett. A dohányzóban álltak. Egy, aki a vezérlőből kezelte a gépet, ami a szalagra rakta a rönköket, ketten, akik leszedték a kivágott darabokat, és még egy ember, aki Szúnyoggal együtt a futószalagról pakolta raklapokra a kivágott deszkákat.

– Na mi van, öcsi? – szólt oda a gépkezelő Szúnyognak. – Elfelejtettél elhajolni? Szépen kipicsázták a képedet. – Szuvas fogcsonkjai kivillantak, miközben orrából és szájából dőlt a füst.

Szúnyog megvonta a vállát.

– Nem volt esélyem. Húszéves volt a kölyök. Hatszor körbetáncolt, mire megmozdultam. De nem dőltem el. Az a hülye bíró leállította, amikor beszorított a sarokba, és megsorozott. Pedig bírtam volna még. Mindegy, ne is beszéljünk róla – legyintett, majd köpött egyet oldalra. Még mindig úgy érezte, mintha szivárogná valahonnan a vér a szájába.

Az egyik idősebb férfi odament, hogy elnyomja a csikkét, aztán megveregette Szúnyog vállát, de nem szólt semmit. Vele pakolta Szúnyog a deszkákat.

Közben a telepvezető jött ki az irodaépületből egy papírral a kezében. Ideges volt.

– Késik a szállítmány, valamit elbarmoltak útközben. Amíg idetalál a sofőr, válogassák le a tegnapi, meg takarítsák ki az üzemet. Alig lehet bemenni, olyan vastagon áll mindenhol a fűrészpor.

Délelőtt Szúnyog egy széles seprűvel halmokba tolt a szilárdított fűrészport, majd zsákokba lapátolta, bekötötte a tetejüket, és vállon kihordott harminc zsákkal a raktárba. Az utolsó kör után hátrament az épületek mögé, és a kiszáradt öntözőcsatornába vizelt. Közben az üres földeket nézte. Amíg a szem ellátott, semmi nem volt, csak gaz. Az övök volt az utolsó üzem, egészen a pusztaság szélén. Pár percig állt ott,

csak akkor mozdult, amikor a szállítóautó befordult, és hosszan kürtölt a telep udvarán.

Néhány napot még várt, mielőtt lement a terembe edzeni. Addigra eltűntek arcáról a lilás hegek.

– Lassú vagy, haver – rázta a fejét az edző, kinyomva a stoppert. Ő foglalkozott Szúnyoggal, összehozott neki meccseket, meg néha edzett vele. – Sok a súly, ne zabálj annyit! Mennyi vagy most?

– Nyolcvannyolc és kilencven között mozgok – lihegte Szúnyog, és a padlóra dobta az ugrókötelet.

– Óvatosan. A cirkálót már kinőtted, szupernehézben nem fogják engedni, hogy versenyezzél. Öreg is vagy.

– Még bírom.

– Hány meccset nyertél az elmúlt években? Ötöt? Vagy annyit sem?

– Nem tudom – oldalra nézett, közben pólója ujjába törölte az arcát.

– Na jól van, nem csesztetlek, menjél a ringbe, hozom a pontütőt!

Szúnyog kesztyűt húzott, belépett a szorítóba. Testkörzéseket csinált, amíg nem jött vissza az edző. Ő is bebújta a kötelek között, és kezére húzta a pontütő kesztyűket.

– Gyere, haver – intett az edző, és összecsapta kezeit. – Gyorsaság! Lábmunkára figyelsz nagyon, erőt belerakod! Indul! Egyenes bal-jobb-bal-hajol – adta az instrukciókat.

Lenyomtak így négyszer három percet. Szúnyogról ömlött a veríték, az egész teste lángolt. Az edző kopasz, ráncos feje is csillogott. Aztán Szúnyogot beállította az egyik sarokba, és egy percig sorozta a testét kesztyűs kézzel. Szúnyog úgy szorította maradék fogait, hogy azok is majdnem kitörtek. Amikor letelt az egy perc, a köteleknek feszült, és lihegett.

– Ez az, bazmeg, győzünk! Állod még a sarat, tata! – nevelt az edző. Vállba verte Szúnyogot, majd kimászott a ringből.

Elindult a szertár felé, de aztán megfordult, és a kötelekre támaszkodott. – Hallod, két hónap múlva lenne egy meccs, ha érdekel – mondta.

– Érdekel – nyögte Szúnyog felegyenesedve. Már nem lihegett annyira. – Ki ellen?

– Tizenkilenc a srác. Kilencven kilóra mérlegelt legutóbb. Nagy reménység. Őszintén, nincs esélyed, de ha kell a pénz, akkor mondom nekik, hogy benne vagy.

– Benne vagyok – vágta rá Szúnyog.

– Tényleg kemény fickó vagy! Mikor lesz megint sportorvosid?

– Három hónap múlva körülbelül.

– Tökéletes. Mondhatom akkor, hogy benne vagy?

– Mondd!

– Rendben, bajnok, akkor intézem a dolgot, de tartsad a súlyod nekem! – mondta az edző, és belebokszolt Szúnyog kesztyűjébe.

Aznap este Szúnyog 88,2 kilóra mérlegelt. A srác, akivel bunyózott, 89,5 volt. Nézte Szúnyogot, és szája minduntalan mosolyra húzódott. A srác nagyon fiatal volt, az orra egyenes, szemei szabályosak, minden foga megvolt, a karjain dagadtak az erek az izmok között. Az edzője valamit a fülébe súgott, mire az sziszszelve nevetett fel, ahogy újra végigmérte Szúnyog arcát. Hat menet, nagyjából mindenki számára érdektelen bunyó. Látszott a srác arcán, hogy már most menne haza, mert fölösleges bandázsolni is a kezeit.

Ahogy az edzője betekerte Szúnyog kezét, végig motyogott hozzá. Apróságokat, hogy nem számít, mennyivel fiatalabb és erősebb, nyomni kell. Harcolni. Szúnyog hallgatta, és bámult oldalra a semmibe, csak arra reagált, amikor a férfi utasította, hogy feszítse ökölbe a kezét, vagy éppen nyújtsa ki az ujjait. Amikor kész lett, mindkét öklével belebokszolt a markába, hogy

kipróbálja a bandázst. Megfelelő volt. Az edzője profi volt, pár perc alatt betekerte a kezeit.

Az ezt követő procedúra rutin volt Szúnyognak. Sráckora óta több százszor végigcsinálta már. Csinált néhány vállkörzést, a levegőbe bokszolt, aztán hátrafordult, hogy az edző a szájába tudja adni a fogvédőt, majd fejkörzést végzett, végül összecepta a kesztyűit. Készen állt. A pontozóasztalnál megszólalt a gong.

Az első menetben a srác játszadozott vele, bevitt néhány egyenest messziről, mert Szúnyognak rövidebb volt a karja, és lassabban is mozgott, nem tudott támadni. Aztán ráütött még néhány kombinációt, és mielőtt Szúnyog üthetett volna, a srác eltáncolt. Szúnyog bekapott pár keményet a szemére, érezte, hogy kezd dagadni. Lihegve ült le a gong után a sarokba. Az első menetet egyértelműen elvesztette.

– Sokkal erősebb nálad – mondta az edző, miközben jeget nyomott a szemére. – Hosszabbak a karjai is. Játsszik veled. A bíró meg bambul, nem veszi észre, hogy amikor a srác tud, akkor jön fejjel, kicsiket odakoccint. Nagyon vigyázz, mert ha megfejeled, akkor szétreped a szemed, onnantól meg baszhatjuk! – Megszólalt a jelzőcsengetés. – Jól van, ahogy gyakoroltuk, próbáld meg a testét, túl nagy arccal jött be ide, ezen még elbukhat a kölyök – és az edző Szúnyog szájába nyomta a fogvédőt.

Még tizenöt másodperc volt hátra a második menetből, amikor a srác belharcot provokált, és az egyik saroknál megszorongatta Szúnyogot. Közben párszor oda is ütött a fejével. Szúnyog szemöldöke felrepedt. Az edzője hiába ordította, hogy a srác fejelte, a bíró nem is figyelt rá. A gong után Szúnyog lerogyott a székre a sarokban. Még nyitva volt a bal szeme, de erősen vérzett a szemöldöke, folyton törölni kellett, hogy ne folyjon bele a vér. Az edző szemben állt vele, de ahogy kinézett a teste mellett, látta, hogy szemközt a srác mosolyog rá. Le sem ült pihenni. A bíró odajött ellenőrizni, hogy el tudják-e állítani a vérzést. Addigra nagyjából helyreporcozták, a sebet

összehúzták, amennyire lehetett, de Szúnyog tudta, hogy ha ütést kap rá, úgy fel fog repedni, hogy utána nem rakják még egyszer össze.

– Védd a szemed, hallod? – kiabálta az edzője, és lekente Szúnyog arcát, majd a szájába nyomta a fogvédőt. – A bal kezét figyeld. Ha felhúzza, menj a testére. Bal csapott, jobb felütés! Bal csapott, jobb felütés! – ismételte el még egyszer. – Túlságosan jól érzi magát ez a kis takony. Gyerünk, tatám, mutasd meg neki, hogy még keveset élt ekkora egóhoz.

Szúnyog felkelt, megszívta az orrát. A dagadás már nőtt a szemén, húzta, mintha csak ki akarnák tömni a bőrét. Kesztyűjével megigazította a fogvédőt, vett pár mély levegőt, és elindult, ahogy megszólalt a gong.

A srác megint mosolyogva jött, távolról szórta az egyeneseket, majd elkezdett egyre közelebb menni Szúnyoghoz, és felütésekkel próbálta padlóra küldeni. Szúnyog lefogta, mire a srác a fülébe súgta, hogy „add fel, tata”, aztán mosolyogva ellökte magától. A srác egészen lent hagyta a kezeit. Szúnyog hallotta, ahogy az edzője azt üvölti a sarokból, hogy „bal csapott, jobb felütés”, aztán még háromszor elismételte, egyre hangosabban, és közben a ring szélét verte a tenyerével. A srác edzője is ordibált valamit, de azt Szúnyog nem értette tisztán. Érezte, ahogy újra patakban indul meg a vér az arcán. Teljesen felszakadt a seb. Bármi lesz is, ez az utolsó menet. Közel ment a sráchoz. Ütött, elhajolt, ütött és elhajolt, aztán ott volt. Egy másodpercnyi rés. Elindította a csapottat, mire a srác túlságosan felemelte a kezét, a teste szabadon maradt. Szúnyog felütése olyan hangosan csattant a testén, hogy visszhangzott a teremben. A srác a kötélre feszült, aztán térdre rogyott, kesztyűs kezével az oldalát szorítva. Nem kapott levegőt. Zihálva, köhögve lélegzett. A bíró oda futott, lenézett, aztán kezeivel integetett a pontozók felé, hogy vége a meccsnek, és Szúnyog kezét a magasba emelte. A srác még mindig a ring padlóján feküdt, a bordái rommá törtek.

Szúnyog nézte azt a pár embert, akik a székeken ültek, és elégedetten bólogattak vagy éppen legyintettek, felkeltek, és kivonultak a teremből. Nyelte a vért, ami a szájpaddlásáról és az orrából folyt le a torkába, már alig látott ki a szemén, aztán a sarokba ment. Az edzője bólintott, megveregette izzadságtól fényes vállát, és elkezdte lefejtetni a kezéről a kesztyűket.

Szúnyognak ez volt az utolsó meccse. Három hónappal később a szövetség visszavonta a versenyzői engedélyét. A sportorvosi vizsgálaton még átment, de a szövetség bírálói túl öregnek találták, és a sok vereségére tekintettel úgy határoztak, hogy mivel bármikor komolyabb sérülése is lehet, inkább vissza kell vonulnia.

Késő délután bement a terembe. Nem voltak már sokan, az utolsó edzéseket tartották. Éppen egy fiatal gyerek ütötte az edző kezén a pontütőt. Gyorsak voltak a lábai, ütött és elhajolt fűgén, aztán megint meglódított egy kombinációt. Szúnyog a kötelekre támaszkodott.

– Gyerünk, még egyszer, jobb-bal-jobb, aztán elhajol! Gyorsabban! Kezed fönn van! Mozogj el a kötélről! – osztotta az utasításokat az edző. Még egyszer körbeforgatta, aztán megálljt parancsolt. A fiú lihegve engedte le a kezét. – Menjél zuhanyozni, Zsoltika! És holnap ugyanilyenkor várlak. El ne késs megint, mert szétrúgom a seggedet!

Szúnyog nézte, ahogy a fiú kimászik a ringből, és elindul az öltöző felé. Mosolygott, aztán visszafordult az edzője felé. A nagydarab, kopasz fickó fején csillogott a veríték, lihegve tekerte le a kezéről a pontütőt.

– Mi a helyzet, tatám? – kérdezte az edző, félredobva a kesztyűket.

– Semmi – mondta Szúnyog. – Csak úgy bejöttem.

– Jól tetted.

Szúnyog egy beszakadt bőrdarabot piszkált a körme oldalában. Az edző a nyakába rakott egy törölközőt.

– Nem engedik, hogy tovább bokszoljak – bukott ki Szúnyogból.

– Tudom, hallottam. Sajnálom, haver, de ez ellen nem lehet mit tenni. Ha így döntöttek, akkor ennyi – mondta a férfi, és letörölte homlokáról a verítéket.

Szúnyog összekulcsolta az ujjait. A ringbe bámult.

– Volt még bennem – mondta kis hallgatás után. – Nem sok már, még vagy húsz-harminc meccs. Ilyen sráccokkal tudtam volna még ütni párat. Nem komolyakat. Csak ilyen hat-nyolc meneteket.

– Száznégyszer volt. Mit akarsz még? Az rohadt sok. Nem csinálnak ennyit a profik. Örülj neki, hogy eddig bírtad. Itt a környéken mindenki tudni fogja, hogy kemény gyerek vagy – mondta az edző, és ő is a kötélre könyökölt. – Nézd – kezdte, s érezhetően hangnemet váltott, szelídebb lett –, minden nagyokos azt hiszi, hogy jobban tudja. Fáj belátni, de ez neked eddig ment.

– Most mit csináljak? – kérdezte Szúnyog.

– Nem tudom, pihenjél, nőszül meg, a franc se tudja – felelte az edző, visszaváltva a megszokott hangnemére.

– Ki akarna hozzám jönni? Ezzel a pofával?

– Hát, jó ronda vagy, de van nő, akinek tetszik az ilyen leharcolt fej.

Szúnyog mosolygott, és ellökte magát a kötélről, majd kezet nyújtott az edzőnek.

– Kösz mindent!

– Nincs mit, tata.

Szúnyog elindult az ajtó felé.

– Majd azért nézz be néha, ne tűnj el nekem! – kiáltotta utána az edző.

Szúnyog megállt egy pillanatra az ajtó előtt, visszafordult, kivillantotta foghíjas mosolyát, intett az edzőnek, majd zsebre dugta a kezét, és kilépett az ajtón.

Másnap délelőtt nagyobb rönkszállítmány érkezett a telepre. A platón óriási fenyőtörzsek feküdtek. A markolók lerakodták őket az udvarra, aztán sorba állították, és az elsőt a futószalagra helyezték. A gépkezelő adott tíz perc szünetet mindenkinek, mielőtt belekezdtek volna a fűrészelésbe. A gépek leálltak, csend lett. Mindenki szétszéledt. Néhányan a dohányzóba mentek, páran beültek szendvicsezni az étkezőbe.

Szúnyog átvágott az udvaron, elsétált a telephely széléig, átugrott az öntözőcsatornán, és a kerítésnél megállt. A földek fölött délibáb remegett, és a hónapok óta tartó szárazság miatt minden kirepedezett, a cserepesre száradt vidéken csak a kórók lengedeztek a szélben.

Pár perc múlva megszólalt a jelzés. Folytatni kellett a munkát.

A futószalag felé indult, és a hatalmas rakodókarom belekapaszkodott az első rönkbe, forgatta, odébb rakta, majd a fűrész pengéjéhez állította. Először a kérget hántották le róla, aztán addig forgatták, amíg hasáb alakúvá nem kopott. Innen már viszonylag gyorsan ment minden. A futószalag egymás után köpködté ki a kétujjnyi vastag fenyődeszkákat. Az egyik végén az öreg munkás állt, a másikon Szúnyog. Amikor a deszka elérte a szalag végét, az automatikusan leállt, ők pedig leemelték a deszkát, és odébb vitték a rakáshoz. Az öreg megsejmelte, és egy ácsceruzával ráfirkantotta a megfelelő jelzést. Addig Szúnyog rózsaszín festékkel kente le a deszka két végét. Amikor ezzel végeztek, visszaálltak a futószalaghoz, és leemelték a következő deszkát.

Egymás után ledaráltak három rönköt a következő két órában, aztán a gépkezelő megint pihenőt hirdetett. Elégedett volt a munka ütemével. A megjelölt deszkák embermagasságú rakásokban álltak az üzemben. Szúnyog végigment közöttük, és a nagy seprűvel kitolta a fűrészport.

Szünetben ő is vett magának a büfében egy szendvicset. Sajtjal megszórt tetejű kifli volt, olcsó gépsonkával, reszelt sajttal,

kaliforniai paprikával megtömve. Még egy szelet paradicsom is jutott a közepére. Mohón esett neki, aztán az első pár falat után elkezdett lassabban rágni. Nyelt, és magában gyorsan számolni kezdett. Legalább ötszáz kalória. A versenysúly megtartásához szükséges napi kalórialimit egynegyede. Egyetlen szendvics.

Szünet után a gép újabb rönköt forgatott be a fűrész elé. Ez volt a legnagyobb a szállítmányból. Úgy tippelte, hogy a törzse szélesebb, mint amilyen magas ő, és az oldalán úgy tekeregtek a kéreg mintázatai, mintha ráncok lennének. A rönk elindult a fűrészlap felé, és másodperceken belül ömleni kezdett oldalra a fehér, finom fűrészpor. Szinte ködbe borította a gyárbelső. A gigászi fadarab egyre kisebb lett. A futószalag is beindult, s a deszkák egymás után nyomultak előre. Egyenesen Szúnyog keze ügyébe.

A Z A N A R C H I S T A

A kukák egymástól tízméternyire sorakoztak a sétányon, némelyik üres volt, a többi alján volt egy kevés szemét. Senki sem járt a környéken, még nem is nagyon hajnalodott. A fiú hirtelen nekiiramodott, és addig rugdosta a kukákat, amíg mindegyik le nem hullott a tartóállványról. Aztán felkapta az egyiket, a feje fölé emelte, és lehajította a sétányról, a kerek edény végiggurult a rakpart oldalán, majd a betonfal végén lendületet vett, és hangos csobbanással elmerült a folyóban. A fiú leült a rakpart első lépcsőjére, és nézte, ahogy a nehéz fémkuka által vízbe vert körköket odébb sodorja az áramlás. A közeli klubban még tartott a buli. Lomhán felvillanó fények tapadtak az ablakokra, néhány üvöltés hallatszódott ki.

Pár percig ült a kövön, majd felkelt, és elsétált.

A szobájának az ablaka nyitva volt, ahogy hagyta. A szél a függöny sarkait lebegtette. Bemászott, kifűzte hosszú szárú bakancsát, lerúgta és befeküdt az ágyba. Az éjjeliszekrényről elvette a hamutálat, és a mellkasára rakta. Így feküdt egy órán keresztül, szívta a cigit, és bámulta a függöny mögött lassan oszló sötétséget, aztán úgy, ahogy volt, mély álomba merült.

Reggel az anyja zörgött be az ajtón. Hét óra elmúlt, és nemsokára indulnia kellett az iskolába. A fiú feltápáskodott az ágyból, felhúzta a bakancsait, gondosan megigazgatta a vörös fűzöt bennük, és lesöpörte pólójáról az este rápergett hamut. Cigije nem maradt, a doboz üresen, gyűrötten hevert az asztalon. Viszont talált pár száz forintnyi aprót, azt zsebre rakta, fogta a füzetét, és kimászott az ablakon, majd elindult felfelé az utcán.

A kerítésen téglalap alakú bejáratot nyitott valaki csípőfogóval még a nyár folyamán, így az iskola hátsó oldala felől

érkezők be tudtak mászni. A fiú átbújt a lyukon, majd a bejárat helyett az egyik régebbi raktárépület mögé ment. Reggelente ott árulták az ukrán és román csempészcigit. Hozzá hasonló kölykök szedték elő kartonszámra a táskájukból. Egy doboz piros Prilukit már kétszáz forintért lehetett venni, ha meg valaki nagyobb növésű volt, és tartottak tőle, akkor akár százötvenért is megkaphatta. A fiú vett egy Prilukit, letépte róla a fóliát, elhajította a fűbe, és rágyújtott. Még a felénél sem járt, amikor becsöngettek. Mindenki elszivárgott órára, kivéve a fiút. Ő kényelmesen a raktárépület salétromos falának dőlt, és végigszívta a Staubot.

A teremben már tíz perce ment az óra, mikor a fiú feltépte az ajtót, és belépett. Mindenki ránézett. A tanárnő megigazította csuklóján az órája szárát, és hunyorogva leolvasta az időt a számlapról.

– Nyolc óra tíz perc van. Miért késtél? – kérdezte a fiútól.

– Hóakadály volt a házunk előtt – válaszolta a fiú.

– Szeptember van – jegyezte meg a tanárnő.

– Engem is meglepett – vont vállat a fiú.

– Nagyon vicces – mondta a tanárnő. Szigorú szemmel nézett az osztály felé, ahol többen elnevették magukat. – Hagyd csak itt nyugodtan az ellenőrződet az asztalomon.

A fiú kivett a farzsebéből egy félbehajtott, borpecsétektől színes, kirojtosodott füzetet, a tanári asztalra tette, majd elindult a hátsó padok felé, és leült a helyére. A tanárnő a tollát az ellenőrző füzet hajtásvonalába dugta, és úgy emelte fel, mintha az valami döglött állat lenne. Kinyitotta a naplót, feljegyzett pár sort, és a fiúra nézett. Az unott arccal nézett vissza rá.

A tanárnő lehunyta szemeit, megdörzsölte az arcát, és fáradt hangon kérdezte a fiútól:

– Mi van rajtad már megint?

A fiú fekete pólóban volt, amire vörössel nagy Che Guevarát ábrázoló portrét nyomtattak.

– Tudod, hogy ki az a pólódon? – kérdezte a tanárnő. – Vagy csak úgy divatsz?

A fiú felállt a székről, az övéhez erősített vastag szemű lánc felzördült, kihúzta magát, és úgy kezdte el darálni, mintha valami könyvből olvasná:

– Ernesto Guevara, argentin származású orvos, politikus, forradalmár. A kubai forradalom egyik legendás alakja, Fidel Castro harcostársa, egy ideig Kuba ipari minisztere, akit 1967-ben, egy katonai akció közben elfogtak és kivégeztek a kormányerők Bolíviában.

A tanárnő elnevette magát.

– Rendben, leülhetsz, de ezt a pólót legközelebb hagyd inkább otthon – fűzte hozzá.

A fiú keresztbe font karral ülte végig az egész órát, ki sem nyitotta a füzetét, hogy leírjon bármit is.

Szünetben a második emeleti vécébe ment, ahová csak kevesen jártak. Kinyitotta az összes ablakot bukóra, bement az egyik fülkébe, magára zárta, és rágyújtott. A járólapra meg a vécékagylóba hamuzott, és a füst hamar csípős egyveleggé kavardott a csészékből és piszoárokból kiáramló hipószaggal. A farmerdzsekije zsebéből elővett egy vastag, fekete filcet, és jól olvasható, nyomtatott betűkkel egy Bakunyin-idézetet írt a vécéajtóra.

„Amíg van egy mesterünk a mennyországban, addig rabszolgák leszünk a földön.”

A csikket a vécékagylóba hajította. Nagyot sercenne hunyt ki benne a parázs. Nem húzta le, kilökte az ajtót maga előtt, és elhagyta a helyiséget.

Az utolsó óráról ellógott, és az egyik közeli kocsmába ment, ahol délután mindig volt kivel inni vagy zenegépezni, esetleg biliárdozni. Odabent nem voltak sokan így kora délután, mégis vágni lehetett a füstöt. A helyi bútorok persze képviseltették magukat: fickó a nyerőgép előtt, aki idegesen nyomkodja a gombokat, miközben egyik Szofíróól gyújt a másikra, öregek a sarok-

ban egy billegős körasztalnál, aminek a lábát sosem támasztják ki, meg egy másik öreg, aki mindig a pultnál iszik. A három öreg a tévét nézte, de olyan kimeredt szemmel, hogy a cigarettájukat is elfelejtették, centis hamu állt mindegyik végén. A fiú felnézett a tévéképernyőre. Zavaros felvételek ismétlődtek, amiken gomolygó füst látszódott, meg valamilyen nagy épületek, amik lángoltak.

A pultos is a képernyőt bámulta, fel sem nézett, amikor a fiú odalépett elé, és rendelt egy nagyfröccsöt. A pultos még pár pillanatig figyelte a tévében pörgő eseményeket, aztán a bádogpult egyik gödréből kiemelte a kanocsót, aminek a nyakára *olaszrizling* feliratot ragasztottak, levette róla a hímzett kendőt, és töltött egy pohárba. A szódát úgy spriccelte bele, hogy megint a tévére szegezte a tekintetét.

Közben a nyerőgépnél a fickó rácsapott egy gombra, és fogott egy nagyobb nyereményt, amire az aprópénzek elkezdtek kiömleni a kiadó nyíláson, először szaporán kopogtak egymáson az érmék, aztán csendesebbek lettek, végül pedig már csak egy-egy darab csapódott hozzá a halomhoz. A fickó kiitta a poharából az üdítő maradékát, elnyomta a csikkét, és a pohárba söpörte a pénzt, majd a pulthoz ment, ahol elkezdte oszlopokba pakolni a nyereményt.

A fiú a fröccsével a biliárdhoz ment, bedobott egy érmét, majd bepakolta a golyókat a fa háromszögbe, és felnézett. A kocsmában mindenki a tévére meredt.

– Nyomhatok egy kis zenét? – kiáltotta oda a fiú a pultosnak.

– Most ne! – legyintette le a férfi, de rá se nézett.

A fiú megvonta a vállát, és elütötte a fehér golyót.

Amikor hazaért, az anyja a nappaliban volt, és a tévét nézte. Egy régi fotelban üldögélt, amiben a fiú apja is szeretett régen. A távirányító a kezében volt, az arca rémült fehérségben úszott. Nem akart beszélgetni, csak egy megjegyzést tett, hogy normális emberek az ajtón közlekednek. A fiú magára hagyta, és a konyhába ment.

A hűtőből felvágottat meg sajtot vett elő, aztán a fiókból egy kést. Miközben a kiflit hasította fel, a penge megszaladt, és mély vágást ejtett a mutatóujján. A vér sötéten púposodott ki a seb nyomvonalában, majd legördült oldalra. A fiú a csap alá tartotta vérző ujját. Figyelte, ahogy a víz felhígítja, és a lefolyóba mossa a halványvörös lét. Leragasztotta a sebet, az összevérzett kiflit a kukába dobta, és egy darab sajttal bevonult a szobájába.

Másnap reggel az iskolában az első óra elején az igazgató beszélt a hangosbemondóban, a hangja száraz volt és fáradt. Egy perces néma csendet kért, azt követően pedig a tanárnő hosszú monológba kezdett. A fiú most először érezte úgy, hogy történik valami érdekes az iskolában. A tanárnő beszéde tele volt elkese-redettséggel, a végén még a fejét is lehorgasztotta, és egy ideig a napló felső borítóját nézegette. Zárásképpen bejelentette, hogy az aznapi feleltetés elmarad.

Szünetben a fiú a vécében cigizett. A csikket a megszo-kott módon a csészébe hajította, majd kilépett a fülke ajtaján. A szemközti fal csempéjére egy nagy fehér műanyagtartályt csavaroztak, abból lehetett kitekerni a kéztörölkőt. Vaskos, barna papírtekercs volt benne, a takarító nemrég cserélhette. A fiú kihúzott vagy félméternyit belőle, kicsit áttapogatta, meggyúrte, majd elővette az öngyújtóját, és meggyújtotta a papírvéget. Az apró lángocska gyorsan kúszott felfelé, be a tartályba, ahonnan másodperceken belül vastag füst tört elő. A fiú elővette a filctollát, és a falra nagy körbe zárt A betűt firkált, majd hátralepett, és megszemlélte a művét. Közben a tartály már olvadozva lángolt, a műanyag folyós lett, és nehéz cseppekben hullott a padlóra. Fölötte a fehérre meszelt falon hosszú, kormos nyom növekedett.

Mikor kimászott a hátsó kerítésen tátongó lyukon, már hallotta a közeledő szirénák hangját. A fiú rágyújtott, kezeit a kabátja zsebébe mélyesztette, lazán járt, élvezte a kellemes időt.

Egy közeli buszmegálló bódéja mellett állt meg. Valaki nagy körbe zárt A betűt rajzolt a hátsó oldalára. A betű szárai jócskán túllógtak az őt körülölelő köríven, ami pontatlanul ért össze. A fiú mellérajzolt egy precíz szimbólumot. Nem siette el, nem akarta, hogy olyan legyen, mint azé a másik emberé, aki kapkodva firkantotta oda a megállóra.

Mikor kész lett, a monogramját a jel alá írta, hátralepett, és szemügyre vette. Tetszett neki. A kezeit ismét zsebre dugta, hátramenetben lépdelt el a buszmegállótól, majd amikor már elég távol volt, megfordult, és bekanyarodott a következő sarkon.

A főépületben mindig nagy volt a hangzavar. A hét órai nyitást követően a gépek egyfolytában jártak, és csak ebédszünetben hallgattak el, fél órára. Olyankor a zúgás mindenre rátelepedő morajlássá, sziszegéssé csendesült, ahogy a forró gőz szaladgált a vasaló alagútban. Szünetben gyorsan néptelenedett el a csarnok. Először a behordók léptek le, aztán a válogatók, majd az előkészítők, gépkezelők, és így sorban, amíg utolsóként a kiszedőkhoz is odaért a műszakvezető, és a gépeket túloldítva jelzett nekik.

Hárman dolgoztak szürke pólóban. Mindhárman kiszedők voltak. Ismerték egymást a blokkból. Mindhárman életfogytiglant kaptak. Két fegyőr kísérte őket minden nap a munkába, vigyáztak rájuk az ebédszünetben, aztán visszavitték őket a szállítóval a börtönbe.

Egér, ahogy a többiek nevezték, apró ember volt. A gúnynev is innen ragadt rá anno. Nem is értették, hogy mit keres a maga százötvenhét centijével a fegyház legszigorúbb részlegén, a gyilkosok között. Az első tizenöt évben mondjuk volt elég ideje rá, hogy kellően kigyúrja magát fekvőtámaszokkal meg tolódzkodásokkal a zárkájában, de a börtönben ő már csak Egér maradt, a legnagyobbak szemében meg csak Egérke.

– Gyere, Egér, kezdünk! – hallotta maga mögül a felügyelő őr hangját. A magas férfi a fejével intett neki, hogy haladjon.

Egér bólogatott, kifújta orrán a füstöt, elnyomta a csikket egy rozsdás, régi dobozban, aztán felugrott a padról, amin üldögélt, és a többiek után libasorban belépett az üzemépületbe.

Mindig az életfogytosok értek vissza először a szünetről, a dolgozók sosem siették el. Ha tehették, úgy időzítették a cigarettájukat, hogy szünet végén gyújtsák meg a másodikat, és

ha a műszakvezető jött, hogy mindenkit beparancsoljon, annyit mondtak, hogy már csak pár slukk van. Az mindig bólintott, a dolgozók meg nyertek pár percet, amíg nem kellett visszamenni a fertőtlenítőszerű hangzavarba.

Az életfogytosok beálltak a helyükre, és pár percig vártak, amíg a műszakvezető körbeért, és újraindította a gépeket. Kellett egy kis idő, hogy bemelegedjen a rendszer, addig hallgatták a nyílásokon szökő gőz sziszegését. Közben a munkások is elfoglalták a helyüket. Mindannyian műtőszöld színű pólóban voltak, és a csarnok elejében a fiúk elkezdtek kibontani a hatalmas, kockába csomagolt ruha- és lepedőhalmokat, majd beleforgatták gurulós kocsikba, onnan a válogatók pár perc alatt eltüntették mindet. Felzúgtak a gépek, elindult a folyamat.

Egér meg a másik két férfi szedte ki a szárítás és gőzölés után a kész ruhákat és szöveteket. Kórházi egyenruhák és ágyneműk meg egyéb használati posztók voltak soron. Egér már második éve dolgozott itt napközben. Két hónap volt hátra a bizottsági döntésig. Ha minden jól megy, akkor hamarosan kiengedik.

Az első napon, amikor a mosodába helyezték, szintén kórházi cuccokat tisztítottak. Jöttek sorban, egymás után kifelé a pólók a gépből. Egér körbenézett, és látta, hogy rajtuk kívül mindenki zöldben dolgozik. Akkor egyszer átfutott az agyán, hogy milyen egyszerű lenne. Valahogy eldug egy pólót, hisz már több száz ment át a kezei között. Mindig volt olyan, hogy a felügyelők kicsit elbambultak. Senki nem szúrná ki. A szabadság pár méterre az ajtón túl. Aztán el is hessegette a gondolatot. Ha elkapják, a nyakába varrnak még tíz évet vagy többet. Nem ért annyit az egész. Úgy volt vele, hogy inkább elpakolhatja itt a ruhákat néhány évig, aztán egyszer csak lesz valami.

Háromkor ért véget a műszak. A menetrend a szokásos volt. Az egyik fegyőr beállt a szállítóval az ajtó elé, addig a másik átkutatta őket, hogy nem rejtettek-e el valami tiltott tárgyat az

üzemből, azután berakták őket a kocsiba, és visszacsorogtak lassan a fegyházba.

Fürdés után Egér az ágyon feküdt a zárkájában. A plafont bámulta. Volt egy repedés, pontosan az ágy fölötti plafonszakaszon. Évek óta ott volt, és Egér az eltelt idő folyamán mindig valami mást látott az alakjában. Először villámágra hasonlított, aztán vaktérképre, kisgyerek által rajzolt görbe vonalra. Végül amellet döntött, hogy a repedés olyan, akár a nyári, aszályos tarlón keletkezett törések, amikbe azok a szurokfekete tücskök ugrálnak bele, amikor az ember eltrappol mellettük.

Aznap gyorsan körbefutott a hír, hogy az a fiatal srác, akit nemrég hoztak be, reggel öngyilkos lett. Öngyújtóval keményre égetett egy összelapított cigarettacsikket, és azzal addig szabdalta az ereit, amíg fel nem hasadtak. Mocsok egy halál, gondolta Egér. És semmi értelme. Talán csak annyi, hogy így nem kellett leülnie az éveit.

Felkelt az ágyáról, lehasalt a padlóra, és elkezdett fekvőtámaszozni. Első körben százat csinált, aztán váltott ötven tolódzkodásra, majd megint száz fekvőtámasz, de szűkebbre vette a kezeit. Így váltogatta, amíg el nem jutott ötszáz fekvőtámaszig. Tolódzkodásból kétszázötvenet csinált. A hasára minden harmadik nap edzett csak. Úgy számolta ki, hogy az edzése mindig akkor érjen véget, amikor megérkezik az osztó a vacsorával. Egér odabent mindent, amit csak tudott, időpontokhoz igazított.

Ez hatványozottan igaz volt az ebédre. Ez volt az első, amit a börtönben megtanult. Aki vacakol a kajával, az elől elviszi az osztó. Nem volt idő. Végigtolta a kocsiját a folyosókon, beadta a zárkák nyílásán az ebédet, a levest és a másodikat, aztán elzörgette az osztókocsit. Mikor az utolsó adagot is kiosztotta, már fordult is, és kérte vissza az edényeket. Ha kész volt az ember, ha nem. És csak a kezdők esnek abba a hibába, hogy ha nem végeztek, akadékoskodni kezdenek, mert nem tudják, hogy az osztó az ilyen helyen az isten. A legtanácsosabb megcserélni a

fogásokat, előrevenni a másodikat, mert a leves tűzforró mindig, még a gyümölcsleves is. Ha az ember a levest fújkálja, és eltelik az idő, van, hogy a főételt érintetlenül kell kiadnia, amikor jön visszafelé az osztó. Ha meg nekiállsz hepciáskodni, véged van. Azonnal bukod a kiváltságokat.

A fém kocsi apró kerekei fémes csikorgással fordultak be a folyosóra. Egér a harmadik zárkában lakott. Az osztó középkorú, kissé elhízott férfi volt. Dús, göndör fekete hajú, és hozzá szakállt növesztett, de azzal sem tudta leplezni csüngő tokáját. Amikor odaért Egér zárkája elé, a szokásos módon benyújtotta a vacsorát. Ebben nem volt meglepetés. Minden alkalommal huszonöt deka fehér kenyér, mellé valami felvágott, az esetek legnagyobb többségében Zala. Egér úgy gondolta, hogyha kijut innen, soha többet nem fog felvágottat enni. Fogta a vacsoráját, és a zárka asztalára rakta, a kenyérdarabot gondosan a szalvétába csomagolta, hogy ne száradjon tovább. Leült az ágya szélére, elővette a könyvet, amit nemrég kezdett el. Túl korán volt még vacsorázni. Egér ezt is kitanulta az évek alatt. Mint mindent. Ha az ember az osztás után rögtön megeszi a vacsorát, akkor már hét óra felé elkezdi korogni a gyomra. És onnan még nagyon sok van reggelig. Jobb volt egy kicsit éhesnek lenni. Egér nyolckor vacsorázott, ahogy már megszokta. Tépte a puha kenyérbelet, harapta hozzá a felvágottat. Aztán befeküdt az ágyába, és várta, hogy leoltsák a villanyokat.

Két hónap múlva a bizottság úgy ítélte, hogy Egér jó magaviselete miatt feltételesen szabadon bocsátható, a büntetése nagy részét már letöltötte. A teremben meleg volt, hiába voltak nyitva az ablakok. A szél lengette a függönyök szarait, kintről forgalomzaj áramlott be. Valaki kiabált az utcán. Egér az asztallal szemben állt, ahol a bizottság tagjai foglaltak helyet. Mögötte két ór. Ahogy felolvasták a döntést, Egérnek az arca sem rebent. Még most sem gondolta, hogy tényleg megtörténik.

A legmelegebb nyári nap reggelén lépett ki a főkapun. Régi rab volt, úgy kezelt az örökkel, mintha barátok lennének. Érzékenyen érintette az utca forrósága. Az aszfalt illesztéseiből kibuggyant a szurok, és néhol buborékszerűn felhólyagosodott. Úgy lépkedett, hogy ezeket lehetőleg kikerülje. A zakóját egy reklámszatyorba gyömöszölte, és kigombolta az inge felső három gombját.

Kapott egy címet meg egy borítékban pénzt. A mosodai kezesét. Az egészet a zsebébe tömte, és folyamatosan rajta tartotta a kezét, ahogy ment felfelé az utcán.

Hamar kitikkadt a forróságban, és betért egy kocsmába. Ismerte a hely nevét. Ez volt a legközelebb a börtönhöz, így a legtöbb szabadulónak az első útja ide vezetett. Az ajtó csukva volt, egy felirat lógott rajta azzal, hogy megy a légkondicionálás, mindenki húzza be maga után. Egér lenyomta a kilincset.

Sötét helyiség volt, a redőnyöket már a reggeli nyitáskor leengedték, hogy a hőség ne vágjon be az ablakokon. A rádióban a *Bumeráng* szólt, szinte dübörgött a reggeli műsorvezetők hangja a hifitorony hangfalaiból, a kávégep éppen kifújta a forró gőzt. A pultosnő, egy nagydarab, száraz hajú, izzadt asszony egy konyharuhával végigtörölte a pultot. Vele szemben egy idősebb férfi állt, a bokái között fonott kosarat szorított, amiből répa és gyökér zöld szárai lógtak ki, éppen a szájához emelte a kávésbögrét. Mindketten Egérre néztek, ahogy az ajtót betette maga mögött. A nagydarab nő a vállára dobta a konyharuhát, és ráköszönt.

Egér a pulthoz ment, szatyrát a lábai közé tette a padlóra, az alkarjait letámasztotta, és gyorsan végigpörgette a szemét az italkínálaton. Csak a Kőbányait ismerte fel a sörök közül. Rendelt egy üveggel. Az idősebb férfi végigmérte Egeret, aztán amikor ő is ránézett, elkapta a tekintetét, és gyorsan felhajtotta a kávéját, fogta a kosarát, és kibicegett a kocsmából.

A nő Egér elé rakta a sört. Jéghideg volt, az üveg oldalán vastos pára köteg ült. Látszottak a szénsav kerek buborékjai, amik a folyadék szélén másztak felfelé. Egér fizetett, hagyott borralalót

is, amennyit jónak tartott, majd a kezébe vette az üveget. Sokeáig csak nézegette, várt, míg a párából apró gyöngyök lettek, és váratlan pillanatokban legördültek. Beleivott. Évtizedek óta nem jutott alkohol a szervezetébe. Már a harmadik kortytól berúgott. Odahúzott egy hamutálat a pult végéből, kiütött egy szálat a pakliból, és meggyújtotta egy gyufával. Lassan szívta, hogy hallja a papír zaját, miközben hamvad az izzó dohány hójétől.

A rádióban lement egy szignál, majd a műsorvezetők beledtek egy új témába. Egér élvezte a beszélgetést. Elmosolyodott, nevetgélt is magában. Mire a söre feléig ért, már nem is izgatta, hogy a pultosnő, miközben úgy tesz, mint aki a poharakat fényesíti, folyamatosan a tetoválásait bámulja. Egér nyakán hosszú, vágásnyomot ábrázoló tetoválás futott végig, alatta felirattal: „Marikám megöltél”. A jobb szeme alá két könnycseppet varrtak. A mellkasa is tele volt tetoválva, de annak csak egy kis része sejtett fel az ing alól.

Véget ért a téma, és a rádióban felhangzott a *Blue Monday*. Egérnek tetszett, emlékezett rá régről.

Magas, napszemüveges alak lépett be az ajtón. Virágos ingben volt, amit a hasáig kigombolt, nyakában vastag aranylánc, jobb kezének mutatóujján fényes pecsétgyűrű. Becsukta maga mögött az ajtót, és elindult a pult felé. Drága bőrcipőjének sarkai kopogtak. A mellkasa és a karjai tele voltak tetoválással. Az arcán vigyor ült a hullámozó ráncok között. Odalépett Egér mellé.

– Szevasz, Egérke – mondta neki, és kezet nyújtott.

Egér elengedte az üveget, kezéről a párát beletörölte az inge hátuljába, majd megszorította a férfi kezét, aztán idegesen nyúlt a pakli után, kiütött egy szálat, a férfi felé kínálta, de amikor az nemet intett, magának gyújtott meg egyet. A gyufát lassan rázta le, és figyelte egy kicsit, ahogy a hamutálatban az apró fadarabból felfelé kúszik a füst.

– Marika, egy presszót csináljál nekem. Ja meg egy üveges kólát, jó hideget! Köszönöm, kincsem! – kiabálta oda a pultos-

nőnek, aki azonnal lerakott mindent, és elkezdte kiütögetni a régi, megkeményedett zaccot a tartóból.

A férfi újra Egérhez fordult: – Hallottam, hogy ma jössz ki, Egérke, és gondoltam, hogy meglátogatlak.

Egér bólintott, mélyet szívott a cigarettából.

– Igyál még egy sört, megérdemled! Mit iszol? – kérdezte a férfi.

– Kőbányait.

– Ugyan már, Egérke – legyintett –, kérek neked rendeset! A haverom jó sört érdemel, nem ezt a húgyot. Marika! – kiáltotta.

A nő szinte összerezsent. Gyorsan becsavarta a kávé tartót, és odasietett.

– Adjál a legdrágább, legjobb sörből Egérnek.

– Nekem jó ez – mutatott Egér az üvegre, amit szorosán a markai közt tartogatott.

– Á, ne figyelj rá! – mondta a férfi.

– Akkor mit hozzak? – kérdezte a nő kicsit megszeppenve.

– Amit mondtam az előbb – jelentette ki a férfi, és széttárta a karjait. – Nem bonyolult ez, Marikám, indulj!

A nő a hűtőhöz ment, és ide-oda tologatta az üvegeket, azok folyamatosan kocogtak egymáshoz.

A férfi közelebb hajolt Egérhez. Az arcának átható after shave szaga volt.

– Örülök, hogy kint vagy, Egérke. Pont a legjobbkor. Lenne egy kis dolog...

Hangos csattanással robbant szét egy üveg sör a járólapon. A nagyobb szilánkok sercegve pördültek meg, miután métereket csúsztak. A nő a szívéhez kapott ijedtében.

– Picsába már! – hördült fel a férfi. – Nem lehet egy perc nyugalmam se, hogy beszéljek a haverommal?! – A szemei valószínűleg reszkettek a gödrükben, kidagadtak rajtuk az erek.

– Ne haragudjon, feltakarítom – hebegett a nő.

– Jó, de csendben – mondta a férfi, és újra Egérhez fordult, és visszahalkította a hangját. – Szóval, Egérke, lenne egy kis dolog, amiben segítened kéne. Én is segítettem neked, amikor bent voltál.

– Jelentkezni kell egy helyen. Kaptam róla papírt is – mondta Egér magabiztosan, és a zsebébe túrt, hogy elővegye a dokumentumot.

A férfi elvette tőle, rápillantott, aztán félbehajította, és visszaadta neki.

– Ez semmi, ne foglalkozz vele. Majd intézem. Az én cégnél leszel bejelentve, ott fogsz dolgozni papíron. Az bőven elég nekik, csak egy igazolás kell – súgta a férfi, majd amikor a nő eléjük rakta az italokat, elhallgatott, és távolabb hajolt Egértől. Egér elé egy üveg jéghideg Heinekent tett.

A férfi bedugta az ujjait a kávécsésze fülébe, eltartotta a kisujját, és úgy kortyolt bele, majd visszarakta az alátétre.

– Na mit mondasz, Egérke? Jó barátom vagy?

Egér a szájához emelte az üveget, egy szuszra lehúzta az egészet, majd oldalra fordult, kiütött egy cigit magának, és ráérősen rágyújtott.

– Nem tartozom. Kiszálltam – mondta Egér úgy, hogy rá sem nézett a férfire.

A férfi erősen izzadt, az orra alatt és a szája körül gyöngyözött a veríték. Elővett egy kockás ruhazsebkendőt, letörölte magát.

– Te tudod, Egérke. Semmi baj. Mindent meg tudunk oldani. Ha nem te, akkor majd valaki más segít nekem. Tényleg. Semmi gond – dűnnyögte a férfi. – Csak beszélgetünk. Mint két régi barát.

Egér bólintott.

– Talán besegítek az öcsédék lakáshitelébe. Anyukád is nagyon öreg már. Jól tudom, az unokád most megy óvodába? Találkoztál már vele? Bájós kis lurkó – mondta a férfi, és elmosolyodott. Kissé kivillantak a fogai. Sárgásak voltak, és kopott élűek, akár egy krokodil fogsora.

Egér beleszívott egy nagyot a cigijébe, kifújta a füstöt, elnyomta a hamutálban, majd oldalra nézett. Ő is elmosolyodott. A szeméit lefelé görbülő, hosszú szálú ráncok ölelték körbe.

Megragadta a sörösüveg nyakát, és tiszta erőből halántékon vágta a férfit. Az ütés olyan váratlan és erős volt, hogy a férfi elvágódott, a napszemüvegének a szára eltört, és felhasította a homlokát. Vér csorgott az arcára. Egér fölötte állt a félbetört üveggel a kezében. Remegett az egész teste.

A pultosnő sikítva rohant ki az ajtón az utcára. Forróság ömlött be kintről. A napfény egészen fehérnek látszott.

A férfi oldalra köpött egy véres nyálcsóvát.

– Neked véged van, Egérke! – mondta olyan nyugodt hangon, mint addig szinte semmit. Elővette újra a zsebkendőjét, letörölte a vért a homlokáról. – Visszamész szépen a sirtre, de a családod kint marad. Velem egy városban.

Egér lehajolt hozzá. Addig szurkálta az üvegszilánkkal az arcát, amíg már alig látszottak a vonásai. A férfi némán feküdt a piszkosfehér járólapokon. Kezei görcsbe rándulva remegtek a teste körül, mintha nem is hozzá tartoznának.

A rádióban híreket mondtak. Egér végignézett a ruházatán. Nadrágja és inge vértől volt pettyes. Hirtelen arra gondolt, hogy milyen nehéz kihozni az ilyen foltokat a ruhából. A mosodában külön kellett kezelni a makacs szennyeződések.

Odébb lépett a testtől, maga alá húzott egy bárszéket, rágyújtott, és várta, hogy megérkezzenek érte.

A K A S Z A K Ő

A fiú egy palackból vizet locsolt a kaszakőre, majd gyakorlott mozdulatokkal pengeélesre fente a kaszát. Tizennégy éves múlt, már csak néhány hónap volt hátra neki az általános iskolából. Hatéves öccse mellette kapirgált, a nagy, nehéz villával halmokba pakolta az összevágott füvet.

Apjuk hat hónapja halt meg, az orvos azt mondta nekik, hogy sztrók volt. Ők ugyanúgy nem értették, ahogy az anyjuk. A labilis idegzetű nő nem tudta feldolgozni, és miután néhány hónapot a pszichiátrián töltött, leszálalkolták. A fiúk nem számíthattak rá semmiben, tulajdonképpen ők látták el a nőt, aki többnyire a sötét szobában üldögélt, és bámult maga elé, vagy a teleshop-műsorokat nézte a tévében. A gyerekek, hogy egy kevés pénzt szerezzenek, magukhoz vették a tanyáról apjuk régi kaszáját, és elindultak a kertvárosba, hogy az árkokat, köztereket takarítsák. A levágott szénát hazavitték az állatoknak.

Az idősebbik fiúnak az apja volt az istene. Sok mindent tanítanak az iskolában, de azt nem, hogy mit csinálj, ha elveszted az apádat, az istenedet. A fiú nem is tudott mit kezdeni ezzel, egy héttel apja halála után félig ős hajjal ébredt. Reggel hosszasan nézegette magát a tükörben, vakargatta ős tincseit, és ugyanúgy nem tudta mire vélni a dolgot, mint az apja sztrókját. Azon töprengett közben, hogy fogják kihúzni a hónapot. Innen egyenes út vezetett a kaszához.

A fiú ujjával végigszántott az eszköz pengéjén. Mint a borotva, tökéletes volt, a fémtiszta élen apró rovátkákkal. A zsebébe csúsztatta a kaszakövet, és elkezdte vágni a méter magasságú gyomot. Kévényi halmokban dőltek össze a szálak, öccse nem is nagyon győzte pakolni. Csorgott róluk a veríték, és a kisebbik

fiú már most úgy ráncolta papírvékony bőrét a homlokán, akár egy aggastyán.

Alkonyodni kezdett. Az első szürke felhőcsomók magukba kebelezték az utolsó napsugarakat. A kisfiú megtörölte homlokát a pólójával.

– Mindjárt sötét lesz – mondta a bátyjának.

– Igen – felelte a fiú. – Jobb, ha csipkedjük magunkat, vagy itt alszunk.

– Ha végzünk, megkapjuk a pénzt?

– Igen.

– Mennyit?

– Tízezret ígértek.

– Ú, az nagyon sok – lelkendezett a kisfiú.

– Az bizony! – helyeselt a bátyja. – Tudod, mit szokott mondani apuka? Amíg Isten velünk van, kölyök, nem lesz semmi baj.

Dolgoztak tovább.

– Remélem, sötét előtt hazaérünk – mondta megállva a kisfiú.

– Mit érdekel annyira a sötét? Félsz?

– Á, nem.

– Akkor minek foglalkozol vele?

– Csak mesélték az iskolában a többiek, hogy ott lakik az ördög, ahol a fényt az égen elnyeli a sötétség, és én nem akarok itt lenni, amikor sötét lesz.

– Csak úgy mondják, hogy ijesztgessenek – morogta a fiú, mert lassan haladtak.

– Akkor nincs menny és pokol?

– Menny biztos van – felelte gyorsan az öccsének.

– Apuka ott van?

– Igen – mondta a fiú, és egy pillanatra a kaszára támaszkodott. Halálisan fáradt volt.

– Anyuka is oda kerül?

– Ó sokáig él még, ne is gondoldj ilyenre!

– Én is oda kerülök?

– Hagyd már ezt! Inkább dolgozz, mindjárt megvagyunk, felvesszük a pénzt, és irány haza. Éhes vagyok, mint egy farkas.

– Én is – mondta a kisfiú.

– Megsütjük a maradék szalonnát, kint tűzön, csöpögtetünk kenyérrre. Azt szereted nagyon, ugye?

– Igen – lelkendezett a kisfiú, és lopva az égre pillantott.

Már szürkén szitált az alkony, mire készen lettek az árokpartokkal a házak előtt. Becsengettek a megbeszélt helyre. Megkapták a pénzt. A fiú zsebre rakta a bankjegyet, és nekifeszült a nagy, púposra rakott szalmáskordénak. A kisfiú vállaira vetette a kaszát és a villát, és a bátyja mellett baktatott az úton, néha néha azért hátrapillantva az egyre sötétedő tájra.

Bevonszolták a tanyaudvarra a kordét, és leültek a verandára, hogy kifújják magukat. Kellemes, sötétkék tavasz végi este volt, a tücskök ütemesen húzták a mezőn, az akácerdő szélén, egy csontszáraz fán macskabagoly üldögélt, és mikor kedve tartotta, kuvikolt egyet. Bentről kihallatszott a tévé hangja, és a képek kékesen verődtek a porlepte ablakokra.

– Ezt nem hiszem el! – csattant fel a fiú. – Otthagytam a kaszakövet – tette hozzá, és a zsebeibe túrt. Az egyik alul lyukas volt. – Biztos kicsúszott valahol.

– Nincs másik?

– Nincs.

– Hajnalban visszamegyek, csak nem veszi el senki – sóhajtott.

– Remélem – mondta a kisfiú.

– Ne aggódj, amíg Isten velünk van, kölyök, nem lesz semmi baj.

A fiúk halkán nyitottak be a házba.

Odabent csípős testszag terjengett és elegyedett a szennyes ruhák szagával, amik nagy halomban álltak a fürdőszoba padlóján. Az ablakok csukva voltak. A tévé fénye bevilágította a nagyszobát. Az anyjuk a kanapén feküdt, felhúzott lábakkal,

magzatpózban aludt. Álmában furcsa hangokat adott ki, a tévé képernyője váltakozó színekben borult az arcára.

A fiú mutatóujját a szája elé tette, egy pokrócot terített az anyjára, és fejével intett az öccsének, hogy menjen ki a konyhába.

– Már nem zajongok a kajával, hadd aludjon anyuka – sutogta a fiú. – Van zsír meg kenyér, az is jó lesz.

A kisfiú bölintott.

Közben a fiú levágott két szelet kenyeret, a bödönből zsírt tett rájuk, végül megszórta sóval, az egyiket a kisfiú kezébe nyomta, és intett neki, hogy menjenek ki a verandára. A kisfiú kicsit habozott.

– Nincs ott semmi – mondta a bátyja. – Csak az a macskabagoly, amelyik minden este ott ül a fán. Attól már csak nem félsz, akkora, mint egy galamb? Ugyanolyan este van, mint tegnap. Na, gyere!

A fiú a biztonság kedvéért meggyújtott egy régi petróleumlámpát, és kettejük közé tette, hogy öccse mindig lássa őt a sötétben. Némán ettek, csak a bagoly szólt közbe egyszer. Kuvikolt, majd hallani lehetett, ahogy csap a szárnyaival, és pillanatokon belül a tanyaház kéményén termett.

A kisfiú felnézett a kenyérből. Addigra már körberágta a héját. Elöl hiányzott már néhány tejfoga, így a keményebb héjjal nem boldogult. Az utolsó falatot hosszasan forgatta a szájában, aztán lenyelte, és a bátyjára nézett. A fiú félig már elbóbiskolt a székében.

– Emlékszel a tanyára, ami tavaly ősszel leégett? – kérdezte a kisfiú.

– Amelyiket felgyújtottak?

– Igen.

– Mit akarsz most ezzel?

– Csak úgy eszembe jutott, hogy...

– Hogy mi? – szakította félbe a bátyja.

– Hogy az biztosan az ördög műve volt – mondta, közben kettéhajtotta a kenyérhéjat, és maga mellé tette.

– Nem az ördög volt! Ez csak mese, már mondtam, hogy csak rád akartak ijeszteni a srácok, és úgy látom, sikerült is nekik. Figyelj rám! – A fiú az öccse felé fordult a székkal. – Ez csak mese. Nem szabad félned tőle. Amíg Isten velünk van, kölyök, nem lesz semmi baj. És most gyere, menjünk lassan aludni, holnap korán kell indulnom.

– Elmehetek majd veled?

– Most nem, itthon kell lenned, hátha anyukának kell segíteni.

Először a kisfiú fürdött, aztán a szobában várta, hogy a bátyja is végezzen. A villanyt égve hagyta. Azon gondolkozott, amit az osztálytársai mondtak még az ördöggel kapcsolatban. Hogy ha nem hiszi el, hogy tényleg ott van, tegyen éjszakára egy játékot az ablakpárkányra. De olyat, ami fontos neki. Reggelre már nem lesz ott, az ördög elviszi – hangsúlyozta az osztálytársa. Ezt már inkább el se mondta a testvérének, mert tudta, hogy úgyse hisz majd neki. Még hallotta a vízcsobogást, ezért gyorsan kibújt a takaró alól, a dobozából előkereste a kedvenc játék pisztolyát, amit még az apja vett neki a legutóbbi vásárban, és az ablakpárkányra tette. Először eltűnődött, hogy vajon kívülre vagy belülre kell-e rakni, de aztán arra jutott, hogyha belülről is elviszi, akkor tudja, hogy az ördög a házban járt. Közben hallotta, ahogy a bátyja becsukja maga mögött a fürdőszoba ajtaját. Még gyorsan vetett egy pillantást a pisztolyára, aztán beugrott a takaró alá.

A bátyja bejött, és lekapcsolta a villanyt. Teljesen sötét lett, és a bátyja ágya megreccsent, ahogy elfeküdt rajta, párszor átfordult, mire megtalálta a kényelmes pozíciót, aztán elcsendesedett.

A kisfiú feküdt a sötétben, nyakig felhúzott takaróban, és egyre csak az ablakpárkányra rakott játék pisztolyán járt az esze. Vajon mikor fog jönni érte? Megvárja, amíg elalszanak, vagy még ébren lesz, csak a neszezést fogja hallani? A kisfiú a sírás küszöbén volt, és hirtelen a macskabagoly felsikített odakint a faágon.

A kislányból kitört a sírás. Nem zokogás volt, alig adott ki hangokat, inkább csak valami nyöszörgésféle, amit az arcán lecsorgó könnyek árja követett. A bátyja felébredt, lerúgta magáról a takarót, és gyorsan a kislány ágya szélére ült. Nem kapcsolt villanyt, simogatta a fejét a sötétben.

– Mi a baj? Rosszat álmodtál megint? – kérdezte a fiú.

A kislány hangja elcsuklott, szaggatottan beszélt, hosszú szüneteket nyögött a szavak közé.

– Nem akarok meghalni! – szűkölte, és szorosan kapaszkodott mindkét kezével a bátyja karjába.

– Nem fogsz – felelte a bátyja megnyugtató hangon.

– De igen, mindenki meghal.

– Majd kitalálunk valamit. Ne félj, nem lesz semmi gond most már. Ne sírj! Nem akarsz, hogy anyuka ezt lássa tőled, ugye?

– Nem – nyögte a kislány.

– Akkor aludj szépen, itt maradok veled, amíg el nem alszol. Nem megyek el.

A kislány légzése lassult, már csak hüppögött. A következő percek csendben teltek el.

– Holnap veled mehetek megkeresni a kaszakövet? – kérdezte a kislány, már szinte félálomban.

– Sokkal fontosabb dolgod lesz. Te vigyázol majd anyára. Segítesz neki, ugye?

– Igen – suttogta a kislány.

– Helyes. Lehet, mire felébredtek, már itthon is leszek.

– Az jó lesz.

Negyedóra múlva a kislány mélyen aludt. Szuszogása betöltötte a kis szobát.

Már besütött a nap az ablakon, amikor a kislány felébredt. Gyűröttre aludta az arcát. Felült az ágyban, és a bátyja fekélyére nézett. Az üres volt, a takaró egy kupacban állt a végében. A kislánynak hirtelen eszébe jutott a játék pisztoly. Felugrott, hogy megnézzze, mi történt az éjszaka. A pisztoly ugyanott volt,

ahol hagyta. Ennek örült, de mégsem nyugodott meg teljesen a dologgal kapcsolatban. Úgy határozott, hogy a következő estére is kint hagyja a játékot a párkányon, mert mi van, ha az ördög igazából csak nem ért rá.

Halk köhögés szűrődött át a nagyszobából. Az anyja ébredett. Hallatszott a kanapé rugóinak nyikorgása, ahogy az asszony mozdult. A kislány letette a játék pisztolyt a párkányra, belebújít a papucsába. Közben arra gondolt, hogy a bátyja azóta biztosan megtalálta a kaszakövet, és mindjárt itthon lesz. Akkor majd együtt reggeliznek, ahogy régen szoktak. Amíg Isten velünk van, kölyök, nem lesz semmi baj.

– Jövök már, anyuka! – kiáltotta, és becsukta maga mögött a szobaajtót.

„Üdvözet a magyar dance korából!” – üvöltötte a DJ a rádióban. A koraesti mixműsor pörgött, augusztus volt, a nap lebukóban a panelek mögött, a tompa, narancssárga fény megvilágította a sötétítő függöny összes ráncát.

Ádám a fal felé fordulva aludt az ágyon. Nem zavarta a hangos zene. Az éjjeliszekrényen, fodros szélű süteményes tányéron félig megevett aranygaluska, a barnásra kötött vaníliásodóban egy légy lubickolt.

A fiú álmodott, lehunytt szemei vadul jártak. Valahol az utcán dudáltak, egymás után két hosszú dudaszó hallatszott. Ádám felébredt, felült az ágyban, és megvakarta szemeit. Az arcát rongyosra aludta, a párnahuzat gyűrődései, akár egy vaktérkép elnagyolt rovátkái ültek fel a bőrére. Hátát a falnak döntve hallgatta a zenét. Jó mix volt, a DJ odatette magát, a számítógépasztalon az apró hangfal zöld ledfénye pislogott a basszus ütemére.

Ádám nagy nehezen lendületet vett, és kimászott az ágyból, rágyújtott egy kék Pall Mallre. Jó kis cigi volt, menő, mindenki azt szívta, így ő is. Aztán hónap közepe felé váltott kék Bondra, majd hó végén az anyja puhadobozos Symphoniáját dézsmálta.

Kikönyökölt az ablakba. Kilenc emelet alatta, a lassan sötétségbe boruló ég felette, balra a kanális húzódott, ami a különösen forró augusztus alatt felfordult, vaskos békanyál lepte el a tetejét, és a rothadt víz szaga beköltözött a panelek alagsorába, a garázsokba és biciklitárolókba. A lakók a szag miatt panaszt tettek az önkormányzatnál, az önkormányzat pedig nem tett semmit. A poshadt vízben a békák viszont jól érezték magukat, és kövérre híztak a szúnyogokon, a megmaradt pár száz millió szúnyog meg jókat kajált a panelnegyed lakóinak véréből, mert éjszaka csak nyitott ablaknál lehetett aludni a hőség miatt.

A játszótéren már gyülekeztek páran, akik üdítő flakonba kevert borral alapoztak az estére, a kosárpályán az utolsó meccset játszották. Fejpántos, átizzadt trikós kölykök pattogtatták a labdát a szétrepedezett bitumenen. A kosárgyűrűn lánc volt háló helyett, ezért minden dobásnál nagyot zörrent, a kölykök hangosan vitatták a helyzeteket, fault esetén kicsit szájlaltak és lökdösődtek, aztán folytatták tovább.

Ádám elnyomta a csikket a panel oldalán, és elhajította. Gyorsan lezuhanyozott, fakított farmert vett fel, a szárán egyet felhajtott, hogy ne nagyon lógjon rá a cipőjére. Bár a Puma-cipőjét a józsefvárosi piacon vette, annyira jó replika volt, hogy senki meg nem mondta volna róla, talán csak az, aki nagyítóval vizslatja végig. Hosszú ujjú, fehér pólót húzott, a haját tarajba zselézte, kifelé menet odavakkantott valamit az anyjának arról, hogy majd jön haza, de a reakciót már nem is várta meg, becsapódott mögötte a lakás ajtaja.

Már a liftben rágyújtott, és amíg leért, elolvasta a kabin falára felragasztott apróhirdetéseket. Szexshopok hirdették magukat, néhány barkácsbolt, duguláselhárítók, nyílászáró-szerelők, meg egy autószerviz. A szexshop hirdetése volt az egyetlen színes matrica. Egy nagymellű szőke nőt ábrázolt, aki nyelvét egy fémrúdon húzza végig, a hasa szálkás volt, a karjai izmosak. Ádám csak megszokásból olvasta el a hirdetéseket, olyan régóta volt kint a többsége, hogy már fejből tudta őket. A legérdekesebb a szőke nő volt, Ádám meg volt róla győződve, hogy látta már valamilyen filmben, de hiába bámulta hetek óta, nem tudott rájönni, melyikben.

A lift fékezett, nagy rándulással megállt. Ádám kilépett a tömb ajtaján az utcára. Fülledt nyáreste volt, érezte, ahogy a hátán lecsorog a veríték. Elgyalogolt a következő sarokig, és bement a presszóba.

Régi hely volt, olyan, ahol mindig állott borszag keveredik a hamutálakból párolgó, félig elnyomott csikkek bűzével. Rendelt egy sört és egy vodkát, aztán elkezdte sorban felhívni a haver-

jait, hogy hol lesz a találkozó, mielőtt lemennek a klubba. Senki nem adott egyértelmű választ, ezért azt mondta mindenkinek, hogy a presszóban vár, amíg lekecmeregnek a lakásaikból. A telefont a farzsebébe süllyesztette, és körülnézett.

Oldalt egy régi tévé ment lenémítva. A képernyőjén már a fénycsövek nagy része elromlott, szinte kockánként fakult ki és színesedett újra a kép. Valami ősrégi indiános film ment. Az indián falun éppen rajtaütött egy kék egyenruhába bújt lovas alakulat. Ádám nézte, ahogy a katonák sortüzet zúdítanak a menekülő indiánokra, majd kardot rántanak, és megrohamozzák őket, hogy mind egy szálíg lekasabolják a szerencsétlenséget. Közben halkán ment a helyi rádió adása is hifiről, ahol buli-rangolt a DJ, egyre pörgősebb számokat pakolt egymás után.

A biliárdnál két öreg játszott. Az egyikük alaposan megkré-tázta az ütő végét, aztán ivott egy kortyot a fröccséből, és a pá-lyára nézve kijelentette, hogy „14-es cirmos a bal felső zsebbe”, majd lökött. A golyó az előre bejelentett helyre vándorolt, az öreg mosolyogva kiegyenesedett, és újra gurított. Rajtuk kívül egy asztalnál ültek még fiatalok, nem voltak többek tizennégy évesnél, punkok voltak, és ropit mártogattak a sörükbe, úgy et-ték, hogy a hab pattogott a pálcikák szárán.

Majdnem vége lett az indiános filmnek, mire Ádám haverjai megérkeztek. Végül egy nagy csapat őslakos vetett véget a kato-nák kegyetlenkedéseinek. Hidegvérrel leszámoltak velük, aztán békepipát szívtak, és idilli záró képként a nap vérvörösen bukott alá a jugoszláv hegyek mögött. Ádám addigra már három vod-kán és négy sörön volt túl, és nem igazán értette a film zárlatá-nak a lényegét. Két haverja mellé telepedett, rendeltek, és neki-láttak, hogy behozzák a lemaradásukat.

Nem sokkal egy óra után értek le a klubba. Nagy tömeg volt, lépésben lehetett haladni lefelé a lépcsőn. A tánctér és a színpad is megtelt, mindegyik pultnál kígyózó sor állt. Ádám körbenézett, a villódzó fényben ismerőst keresett, de túl nagy volt a tömeg.

Alig negyedórája voltak lent, amikor meglátta, hogy egy rendőr vág utat magának a tolongó embereken keresztül. Min-denki furcsa arcot vágva hátrált a járőr előtt. A férfi a DJ-pult-hoz ment, fellépett a lemezlovas mellé. Az félretolta a fülesét, és bólogatva hallgatta, amit a rendőr a fülébe kiabált. Pár pillanat múlva a zene leállt, a lámpákat felkapcsolták, és nemsokára a tekerőfények is elsötétültek. A rendőr bemondta a mikro-fonba, hogy a klub bezár ma estére.

Majdnem egy órába telt, mire Ádám és a két haverja fel-jutott az utcafrontra. A járda mellett négy rendőrautó parkolt, mindnek forgott körbe-körbe a fényszórója. A klub bejárata mel-lett az aszfalton sötét vértócsa állt, és az egyik épület falán is vér volt, úgy nézett ki, mintha egy nagy korongecsettel odafröcs-csentették volna, világított a fehér felületen. Ádám egy ideig meredten nézte a betonon összeállt vérfoltot, majd egy járőr fel-szólította, hogy haladjanak el, erre a haverjai megfogták a vál-lát, és átfordították a másik irányba.

Útközben egy társaságtól azt hallották, hogy a klub előtt va-laki egy szamurájkarddal több embert leszúrta, köztük egy kidobót is. Elvileg vannak halottak is, de ezt senki sem tudta biztosan. Mindenki csak hallotta valakitől, aki állítólag ott volt a közelben.

Az éjszaka maradék részét egy másik klubban töltötték, ahol habparti volt. Pár tucat ember lubickolt a derékig érő, illatos anyagban. Gázoltak benne, rugdosták oldalra, dobálták és fúj-ták egymásra a csomóba gyűjtött habot. Aztán hajnali négyre szinte mindenki elpárologott.

Mikor Ádámék kiléptek a helyről, már virradt. A nadrág-juk csurom vizesre ázott a habtól. Az egyik haverjához mentek, ahol Ádám elvágódott egy kanapén, és délután egyig fel sem kelt. Akkor aztán kíváncsorgott egy buszmegállóba, vasárnap lévén várt vagy negyedórát a buszra. A megálló oldalának dőlt, hunyorgott az erős napfényben. Rágyújtott egy cigire, de csak párat szívott belőle, aztán el is dobta.

A buszon mélyen belefeküdt az ülésbe, térdeivel az előtte lévő támlán támaszkodott, karjait összefonta a mellkasán. Forró délután volt, a busz ablaküvegei ontották magukból a hőt. Ádám izzadt, és hiába nyitotta ki koppanásig az ablakot, onnan is csak meleg menetszél vágott be. Utasok nem nagyon voltak, így hamar átvágtak a városon, és húsz perc múlva a lakótelep közepén leszállt a buszról. Bement egy kisboltba, vett egy hideg dobozos kólát, felnyitotta, ivott, és rágyújtott egy cigire.

Már messziről hallatszott, hogy megy a meccs a kosárpályán. A srácok kiabáltak, pattogtatták a labdát, és minden visszhangzott a panelok égbe kéredzkedő falairól. A napfény csillogva csorgott végig a lakótelep ezernyi ablaküvegén. A pálya mellett, a porban egy CD-lejátszó hevert, arról szólt a zene. Az új Eminem-album pörgött.

Ádám leült egy padra, nem messze a kosarazó srácoktól. Hátradőlt. Egészen jól érezte már magát. Beleszívott még párat a cigijébe, majd elnyomta a pad sarkán, kiitta az üdítőt, és lerakta az üres dobozt a padra.

Odasétált a pálya széléhez. Nem vacakolt, simán rákérdezett, hogy beállhat-e játszani. A srácok megálltak, akinél a labda volt, még egyszer a betonhoz pattintotta, aztán a hóna alá vette a Spaldingot. Egymásra néztek, aztán megvonták a vállukat, és intettek neki, hogy jöjjön.

Ádám feltúrta a pólójának az ujját, és belépett a pályára. Tőle nem messze nagy, kerek folt sötétlett a bitumenen. Valaki kiöntötte a vizét, vagy valami hasonló. Ádám nézte pár pillanatig a foltot, aztán felemelte a tekintetét, és elkérte a labdát. Párszor lepattintotta, majd a kosárra dobott. A labda a palánkra felfestett fekete téglalapba csapódott, onnan a gyűrűbe pattant, és hangosan megrezzgetve a lánchálót, lehullott. Ádám bólintott. Homlokán fénylett a veríték. Beállt a helyére. Szemben vele a védője ugrásra készen állt.

V E N D É G E K

A férfi mindig úgy gondolta, hogy a kertváros nem tartogathat sok izgalmat az ember számára. A családjával néhány éve költöztek ki ide, a belváros zajától elmenekülve.

Mindig azt mondogatták, elég volt a villamosokból meg a buszokból, amelyek állandóan dübörögve haladnak a körúton, elég a dudálásból meg a bűzből, a sok emberből. Felváltva hóbörögtek a feleségével éveken keresztül, miután hazaestek a munkából, de nem történt semmi.

Aztán egy reggel arra ébredtek a 6/A jelzésű társasház 36-os számú lakásában, hogy a fürdőszobában nagy a zaj. A férfi felkelt, először benézett a gyerekre, de az még javában aludt az ágyában. Óvatosságból kivett a szekrényből egy hosszú, fémvégű esernyőt, hátha betörő az, majd a fürdő ajtaja előtt megállt. Fülét a fára nyomta. A zaj egészen furcsa volt. Mintha valaki kutakodna.

A férfi egészen félt, de egy perc után rászánta magát, és lenyomta a kilincset. A kád kávjában szennyvíztől loncsos, alkar hosszúságú patkány cincálta a felesége gondosan válogatott tusfürdőit és balzsamait. Mikor a férfi meglátta, ijedtében azonnal visszacsapta az ajtót. Erre persze a felesége és a gyerek is felébredt.

Az asszony rögtön odarohant, a gyerek is előmászott, csipás szemeit dörzsölgette. A férfi a nő fülébe súgta a tényállást, mire az visszaterelte a gyereket az ágyába.

– Most mi lesz? – kérdezte az asszony elsápadva.

– Mit tudom én – dörgölte a homlokát a férfi.

Közben ismét elindult a zörgés a fürdőben, a flakonok egymáshoz verődtek, aztán puffantak a csempén.

– Hívjunk valakit! – súgta az asszony.

– Ugyan kit? – horkant fel a férje.
– Bánom is én! Rágcsálóirtót!
– Azoknál időpontot kell foglalni. Lehet, csak egy hét múlva jönnek ki – lamentált a férfi.
– Mégiscsak csinálni kell valamit! Egyáltalán hogy került ide? – rázta a fejét az asszony, az arca kezdett elfehéredni.
– Biztos a vécén keresztül jött fel – vélekedett a férfi.
– A hatodikon lakunk – legyintett rá lesajnálóan az asszony.
– Szerinted mennyire jól úszik meg mászik egy patkány?
– vágta oda idegesen a férje. – Hányszor is mondtam el, hogy csukjátok le mindig az ülökét?
– Az én hibám? – tárta szét karjait a nő.
A férfi megrázta a fejét.
– El kell intéznünk – súgta elszántan.
– Te képzett patkányirtó vagy? – hisztizett az asszony. – Azt hittem, rettegsz tőlük! Múltkor még attól az egértől is iszonyodtál, amit az állatkertben dobtak be a teknősöknek.
– Akarod inkább te csinálni? – Az esernyőt a nő felé nyújtotta.
– Fúj, dehogy! – tiltakozott a nő, és meg is borzongott, karján libabőr futott végig.
– Hát, én se akarom – mondta a férfi.
– Muszáj lesz. Csak nem szólhatunk szégyenszemre valamelyik szomszédnak!
– Tessék, el is érte a célját. Egymás ellen fordultunk – morgott a férfi.
– Szerinted most van itt az ideje a poénkodásnak? Ilyen helyzetben? – A nő komolyan felvonta a szemöldökét.
A férfi bólintott.
– Jól van. Kell neked is valami fegyver – mondta, és körül nézett.
– Minek?
– Hátha kitörne onnan.

– Csak mondom, hogy akkor én is kirohanok a lakásból – szögte le az asszony, és beállt a férje mögé, aki újra a kilincstre szorította az ujjait.

Bentről a rombolás hangjai szűrődtek kifelé. Kattogás: ahogy a sárga kis fogak a műanyag flakonokat lékelik, azok sorban borulnak le, zuhannak a kádba a különböző kencék.

A férfi összeszorította a szemét meg az ajkát, aztán berontott. A patkány leugrott a kád kávjáról. Bundáján cseresznyés testápoló csillogott. Az ajtó felé vette az irányt, de a férfit meglátva megfordult, és bevette magát a mosógép mögé. A gép egyik sarka az esti centrifugálás közben közelebb ugrált a falhoz, így az állat nem tudott azonnal kibújni a túloldalon. A férfi odaugrott, rátolta a gép sarkát a falra, egyúttal az állatra. Erre olyan hangos visítás hangzott fel, amelyet még életükben nem hallottak. A férfi szíve majdnem kiugrott a torkán. Felemelte az esernyőt, és döfött...

Aznap délután már az interneten nézték az ingatlanhirdetéseket. A feleség rábökött egy házra, amelyik neki is tetszett, és felhívták a számot.

Két hónappal később költöztek. Gyorsan lezavarták az ügyletet. A tulajok a belvárosban akartak élni, így csere és némi borítékos készpénz útján elrendeződött az ingatlanok sorsa. Az új tulajdonosoknak nem számoltak be a fürdőben lezajlott véres incidensről. Úgy gondolták, ennyit még éppen el lehet titkolni, és biztosra vették, hogy a háznak is akadnak bőven rejtett hibái, amelyekről nem tájékoztatták őket.

Mérhetetlen csend zuhant rájuk. Esténként csak a tücskök zajongtak. Se villamos, se dudálás, se részeg ordítózás. Reggelente valahol kukorékolt egy kakas, néha jelezték a kuttyák, hogy azért ők is teszik a dolgukat, de amúgy semmi lárma, soha. Még a postás is csendben mászkált egyik háztól a másikig, szinte már osont a biciklijével – már amennyiben két keréken lehet olyat.

Ez pár hónapig nagyon tetszett a férfinak, míg rá nem jött, hogy csendben és nyugalomban sem könnyű az élet. Azt nem akarta, hogy a lakásban lezajlott mézszárlást meg kelljen ismételni, ezért gondosan ügyelt arra, hogy mindenki lecsukja a vécedeszkat maga után, illetve szerzett egy macskát, mert úgy vélte, hogyha az állat a ház körül flangál, akkor sem egér, sem patkány nem tud majd betörni hozzájuk.

Egyik este a feleségével belealudtak a filmbe. Az időzítő pontban éjfélkor kapcsolta ki a tévét. Megint tompa csönd lett. Hajnalban a férfi arra riadt fel, mintha futkorászást hallana a feje fölül, de hamar újra elnyomta az álmot.

Reggel, amikor felkelt, úgy gondolta, hogy az éjszakai neszezés is biztosan csak az álmában történt meg. Kényelmesen reggelizett, majd elköszönt, és beült a kocsiba. Táskáját az anyósülésre dobta, bedugta a slusskulcsot, és indított. A motor néma maradt, csak egy kis kattogás hallatszott. A férfi újra próbálta. Aztán még egyszer és még egyszer. Semmi. Kiszállt, felnyitotta a motorháztetőt. A vezetékeket rojtosra rágcsálták. Műanyag szigetelésdarabok voltak mindenfelé...

Aznap nem ment dolgozni. Állt a nyitott motorháztető előtt, és telefonálgatott, hogy mikor tudják műhelybe vontatni az autót.

Tíz óra körül egy sáros terepjáró állt meg a házuk előtt. Köpcös, fekete hajú fickó szállt ki belőle, megigazította a nadrágját, erőteljesen becsapta az ajtót maga mögött, és zsebre dugott kezével odasétált a férfihoz.

– Jó napot! – intett a köpcös.

– Jó napot – köszönt vissza a férfi.

– Nem indul?

– Nem – rázta a fejét a férfi.

– Belepillanthatok? – kérdezte a köpcös.

– Persze, minden segítség jól jön. Reggel már nem indult. Nem reagál semmire.

A köpcös benyúlt, megfogott egy-két vezetékcsontot, megkapirgálta körmével a végüket, majd kibújít a motorból, a zsebéből elővett egy doboz cigarettát, kivett egy szálat, és rágyújtott. Olyan nyugodtan és lassan végezte ezt a műveletet, hogy a férfi hirtelen nem is értette, hogy mi történik tulajdonképpen. Kémlelte az idegen arcát, ahogy az komótosan beleszív a staubba, majd kifújja a füstöt.

– Mit gondol? – kérdezte végül.

A köpcös megemelte a szemöldökét.

– Nincs szerencséje. Nyest volt a rohadék. Szétrágta az egész elektronikát. Cserélni kell mindent.

– De milyen nyest? Az meg micsoda? Olyan, mint a nyuszt?

– Hasonló, de nem ugyanaz. Mocskos kis dög. Nem hallott zajokat a padlásról? Olyanokat, mintha valaki futkosna oda-fent? – kérdezte a köpcös.

– Azt hiszem, volt valami, de azt hittem, csak álmodom – vakarta a fejét a férfi.

– Hát, nem – ingatta a fejét a köpcös –, ott lakik a dög. És ha szerencséje van, akkor csak egyedül.

– Hogyhogy? Egy nem elég? – kérdezte kikerekedett szemekkel a férfi.

– Talán nem fialt oda, mert ha ott a fészke, akkor nehéz lesz megszabadulni tőle. Bár így se könnyű.

– Hogy lehet?

– Hívhat ki embert, de az nem lesz olcsó. Vannak szerkentyűk, amelyek hanggal riasztják el. De nyugi, azt csak a nyest hallja – tette hozzá, amikor látta, hogy a férfi megrémül. – Mondjuk, azokban nem bíznék annyira. Meg ott van a nyest-csapda.

– Az milyen?

– Amolyan élvefogó. Kell belerakni valami csalit. Húsdarabot, tojást. Mindegy, valami kaját, amit szeret – legyintett a köpcös.

Beleszívott még egyet a cigarettába, majd a csikket az út szélére pöckölte. Az izzó parázs oldalra hullott belőle, a szél odébb terelte az elhamvadt papírhüvelytől.

– Ha elkapja, akkor viszont vigye el valahova messzire, és ott engedje el, mert különben visszajön. Vagy ölje meg. Döglötten a legkevesebb a gond vele – legyintett a köpcös.

– És hol lehet venni ilyen csapdát? – kérdezte a férfi.

– Hát, gazdaboltban biztosan van. Piacon meg a vásárokon is szokott lenni. De ha a maga helyében volnék, minél hamarabb szereznék egyet, már ma estére, mert ha a padláson lakik, akkor ott is belekóstol a vezetékekbe. Óriási károkat tud okozni, ahhoz képest, hogy csak egy kis vakarék. Hát, igen. No, jó egészséget! – mondta a köpcös, intett, és visszaszállt az autójába.

A férfi sosem járt még gazdaboltban azelőtt. Úgy gondolta, hogy ez volt a nagyvárosi életüknek az egyik előnye; sosem kellett azt mondania egy eladónak, hogy „jó napot, egy nyestcsapdát szeretnék”. Ami bármilyen gazdálkodással kapcsolatos dolog volt, azt beszerezték valamelyik hipermarketben. Például, ha a felesége a balkonládákba új növényeket akart ültetni, akkor elküldte a férfit, hogy hozzon egy csomag virágföldet, ő meg beült a kocsiba, elhajtott a boltba, kitolt egy kis zsák földet, majd elnyalt egy fagyit, és hazahajtott. Ezzel nem volt gond. Most viszont nem mozgott otthonos terepen. Bóklászott a sorok között, nézegette a címkéket, megbámulta a szerszámokat, míg végre elért a megfelelő részlegre. Mindenféle csapdák sorakoztak a földön. Nézegette őket egy darabig, aztán amikor nem jutott dűlőre, visszament az eladó pultjához. Egy hosszú, bozontos hajú fiú állt ott, árcímkéket ragasztott a gyomirtós dobozokra. Megállt előtte, és próbálta felkelteni a figyelmét, de a fiú nem nézett rá.

– Elnézést – kezdte a férfi, mikor elfogyott a türelme. – Szükségem lenne egy nyestcsapdára – mondta.

– Van – mondta a fiú, felnézett, aztán hirtelen visszafordította tekintetét az árcímkékre. – A 11-es sorban. Csak egyféle van. Nem lehet eltéveszteni.

– Sajnos még sosem láttam ilyet. Esetleg segítené, hogy melyik az?

– Én csak diák vagyok. Nem szolgálhatok ki vevőket – mormogta a fiú.

– Akkor ki tud segíteni? – kérdezett vissza rögtön a férfi.

– Talán az osztályos kolléga. – A fiú árazógépet tartó kezével az áruház vége felé bökött. – Valahol arra kell lennie.

A fiú olyan lassan beszélt, hogy a férfi kezdte elveszteni a türelmét.

– Köszönöm a segítséget – lökte oda a férfi cinikus hangon.

– Igazán nincs mit – mondta a fiú, s közben elharapott egy ásitást, és csattogtatta tovább az árazót.

A férfi járt egy kört, de sehol sem talált egy eladót sem. Úgy tíz perc várakozás után egy férfi kilépett a hátsó helyiségből. Fekete, Fiskars feliratú pólót viselt, rajta egy névtáblát. *Segíthetek? Józsi* – ez állt rajta. A férfi elindult Józsi felé, majd intett, mikor látta, hogy a férfi igyekszik eltűnni a sorok között.

– Bocsanat, uram! – kiáltott utána a férfi.

Józsi kelleetlenül visszacsúszttatta a cigarettásdobozt a zsebébe, majd mosolyt erőltetett magára, és megkérdezte:

– Mit tehetek Önért?

– Igen, egy ilyen – a férfi idegesen hadonászott kezeivel maga előtt, egy téglalapot akart formázni a levegőben – nyestfogó csapdát szeretnék. Igen. Nyestünk van, azt mondják.

– Van – mondta Józsi. – Itt a 11-es sorban.

– Megmutatná, még sosem láttam, nem tudom, melyik lehet az.

– Hogyne – mondta Józsi.

Egy sűrű rácsozatú, hosszúkás ketrechez vezette a férfit. A csapda két végén csapóajtó volt. Középen billenő pedál.

– Ez volna az – bökött rá Józsi. – Nagyon penge kis csapda. Rengeteget eladunk.

– Azt mondja, hatásos?

– Még senki sem hozta vissza panasszal – vont vállat Józsi. – Beválik.

– Hogy kell használni? – kérdezte a férfi.

Józsi leguggolt.

– Itt van középen a pedál, azzal süti el a csapdát a nyest. Oda kell rakni a csalétket. Tojás a legjobb. Mondjuk fűrjtojás. Azt imádják. Szóval berakja ide a tojást. A kis csapóajtókat kitámasztja, látja, így. Oda kell állítani, ahol sejti, hogy jár a dög. Valami fal mellé. Ne aggódjon, megfogja hamar.

– Nincs semmi más trükkje? – faggatózott tovább a férfi.

Józsi vállat vont.

– Én csak ennyit tudok. Ne aggódjon, nem szokott baj lenni vele. Egy-két nap, és kézre kerül az állat.

– Aztán mit csináljak vele?

– Ha a helyében volnék, elvinném autóval valami messzi erdőbe. Persze nem kell túl messzire. 15–20 kilométer elég. Ott aztán kinyitja a ketrecet, és megy az állat a dolgára. Azt mondják, úgy iszkolnak el ilyenkor, hogy füstöl utánuk az út – mondta, és hangosan felröhögött. – Csak vigye tényleg odébb a háztól, ne-hogy aztán visszacuccoljon.

A férfi arca elkomorult.

– Viccelek – mondta Józsi. – Nem jön az vissza, ha egyszer elpaterolta az ember – legyintett.

A férfi kifizette és hazavitte a csapdát. Vásárolt bele egy doboz fűrjtojást is. Ahogy az eladó mondta, felállította a csapdát, a ház fala mellett, a pedálra két tojást tett.

Éjszaka megint hangos futkorászásra ébredt. Nem is tudott visszaaludni. Hallgatta a karmos lábak gyors lépteit a gipszkarton tetején. Arra gondolt, hogy hamarosan le kell jönnie a nyestnek a padlásról. Biztos megvan az útja. Leereszkedik a kis-

tetőn, mondjuk, aztán átszalad a gyepen, és az alapozás melletti sóderszóróban megtalálja a csapdát, benne a tojásokkal. Nem fog tudni ellenállni neki. Szinte már hallotta is a fejében, ahogy a csapda ajtói csapódnak, és elkezdte tervezgetni, hogy hova viszi el a nyestet. Egy erdőt tudott, jó húsz percnyi kocsiútra. Nincs közel, de megéri. Véget ér az esti randalírozás, nincs több szétrágott kábel.

Reggel még harmatos volt a fű, amikor a férfi már a csapda felé lépkedett hálóköntösében. A ketrec ajtói nyitva voltak. Mind a két fűrjtojás a helyén volt. A férfi nem tudta mire vélni a dolgot. Mindent úgy csinált, ahogy mondták neki. Nem baj, gondolta, a boltban azt mondták, egy-két nap, mire elcsípi. Ez az első este volt, talán majd holnap.

A csapda üres volt a következő reggelen is. Meg az azt következőn is. A férfi tanácstalanul bámulta a két tarka tojást az elsütő pedál tetején, hékukra kiült a reggeli harmat, de mozdulatlanul álltak, ahogy napokkal azelőtt odarakta őket.

Vasárnap volt, ezért kitolta a fűnyírót később, és az utcafronton elkezdte lenyírni a gyepet. Alig pár perce dolgozott, mikor autó állt meg mögötte. A terepjáró volt, benne a köpcös férfivel. Az autó ugyanolyan sáros volt, a férfi kócos, és mikor kiszállt, meggyújtott egy cigarettát, majd odalépett a férfihez.

– Na, jó munkát! – köszöntötte a köpcös. – Hogy áll a nyestetel? – kérdezte.

– Nem jól. Kiraktam a csapdát, de semmi. Napok óta nem ment bele.

– Hova rakta?

– Amoda hátra, a ház fala mellé – mutatott hátra a férfi.

– Nem bánja, ha rápillantok? Konyítok hozzá kicsit – kérdezte a köpcös.

– Dehogy, meg is köszönöm. Jöjjön!

Átsétáltak az udvaron, lefordultak a ház hátsó részéhez. A csapda ott állt ugyanúgy, ahogy a férfi kirakta napokkal azelőtt. A köpcös elmosolyodott.

– Bocsánat, nem magán nevetek – szabadkozott. – A boltban mondták, hogy így rakja ki?

– Igen, volt ott egy eladó – mondta a férfi.

A köpcös megrázta a fejét.

– Van itthon homok? Meg valami száraz fű vagy szalma? – kérdezte a férfitől.

– Hát, nem is tudom – mondta fejét vakargatva a férfi.

– Gondoltam – felelte a köpcös. – Na, majd jövök egy félóra múlva. Megcsinálom magának, mert ezzel egy lepkét se lehet így megfogni. Nem hülye az a nyest – mondta nevetve.

Kisétált az autójához, beszállt, a csikket kipöckölte az útra, és elhajtott.

Fél óra múlva újra lefékezett a sáros terepjáró a kapu előtt. A köpcös kiszállt, meggyújtott egy cigarettát, felnyitotta a csomagtartót. Kivett egy vödröt meg egy nagy zsákot. Becipelte, majd lerakta a férfi lába elé, aki elé sietett.

– Ezek kellene. Hozza csak a vödröt. Nem jó a derekamnak, ha ilyen nehezet cipelek – mondta a köpcös.

A férfi felemelte a vödröt. Tele volt homokkal. Nehéz volt, a vödör fogantyúja mélyen a tenyerébe vágott. Követte a köpcöst, aki a ház háta mögé ment, majd megállt ott, ahol a terasz teteje csatlakozott a ház tetejéhez. Lerakta a zsákját, beleszívott egy nagyot a cigarettába, majd a terasz egyik tartóoszlopához állt, és a fát kezdte kaparászni. Apró, barna rovátkák sorakoztak rakta.

– Itt jár fél a padlásra – kopogtatta meg az oszlopot a köpcös. – És fogadok, hogy lesz egy rés valahol arra – a tető felé mutatott, és eltakarta szeme elől a napot –, és ott is van! Látja? – kérdezte, és egy pontra mutatott.

A férfi felnézett, és ki is szúrta az apró rést a verébdeszka és a téglasor között.

– Az a járata. Felhordja oda, amit összelopkod, aztán ott rohangál. Szokták még hallani éjszaka a dübörgést? – kérdezte a köpcös.

– Igen. Már az asszony se tud aludni miatta.

– Gondolom, azt mondta az eladó, hogy rakja csak ki a csapdát, és egy napon belül elkapja a nyavalyást?

– Azt.

– Kóklerek azok. Ha ezeken múlna a dolog, elhordanák a nyestek a házát, mielőtt elkapja. Gondolom, eltelt volna pár hét, mire nem jut semmire, és kihív egy szakembert, aki befogja magának. Addigra mindent összerág. A gipszkartonba behúzott vezetőkeket meg mindent, amit talál. Így is, ha jól felállítjuk a csapdát, lesz vagy egy hét, mire kézre kerül – vakargatta a fejét a köpcös.

– Egy hét? – kérdezte a férfi.

– Annyi biztosan. Először kirakjuk a csapdát, álcázzuk, és nyitva hagyjuk, de úgy, hogy nem lesz kibiztosítva, hogy a dög el tudja vinni a tojást. Egymás után akár kétszer is. Beletelik majd három napba, mire bemerészkezik a csapdába. Nagyon rafináltak. Addig csak nézegetik, szaglászna. Gyanakvóak. Aztán látjuk majd, amikor már körülnézett, utána elviszi a tojást. Hagyjuk neki. És hagyjuk még egyszer. Harmadjára már rutinból megy bele, és bizony belefut az élesre állított csapdába. Ennyi a trükkje. Át kell verni. Az éjjeli ragadozók nem bolondok. Tudják, hogy bármelyik falat az életükbe kerülhet, ezért óvatosak.

– Értem – nyugtázta a férfi.

A köpcös beleszívott a cigarettába, majd nézte, hogy hol nyomhatja el a csikkét, de nem talált hamutálat.

– Dobja csak el, majd összesöpröm – legyintett a férfi.

A köpcös először kiborította a ház alapzatához a vödör homokot, majd elegyengette, intett a férfinak, hogy hozza a csapdát. Belenyomta a homokba a ketrecet, az alsó rácsokat elfedte. Utána az elsütőpedálra szalmából fészket formált, abba rakott két fűrjtojást, majd a ketrecre fekete nejlonzsákot borított, és az

egészet beszórta szalmával és levelek keverékével. Amikor kész volt, még megigazgatta a csapóajtókat, aztán feltápászkodott, és a csapdát körülvevő homokot újra simára egyengette. A köpcös kissé lihegett, miközben kijelentette, hogy a csapda készen van. Meggyújtott egy újabb cigarettát.

– A homokban látszódni fognak a nyomai, amikor jön megnézni a helyet. Kicsit otthonossá tettük neki. Így azt fogja hinni, hogy egy fészket rabol ki. Lopni meg imádnak. Azt viszont ne feledje, hogy hagyja, hadd vigye el az első két adag tojást, és amikor az megvolt, állítsa élesre a csapdát. Szerintem tíz napon belül meglesz a dög.

A köpcös belegyúrte a zsákját a vödörbe, és elindult kifelé. A kapuban a férfi megállította.

– Mivel tartozom? – kérdezte.

– Semmivel – legyintett rá a köpcös. – Baráti segítség.

– De tényleg, megment minket, hadd fizessem ki a munkáját, ez biztos sokba került volna, ha kihívok egy befogót.

– Lebontsam? – fordult vissza a köpcös. – Na, ugye, akkor fogadja el. Remélem, működni fog. És ne feledje, jó messzi rakja ki a dögöt, ha nem akarja agyoncsapni. Ja, és visítani meg morogni fog, mint a fába szorult féreg a ketrecben, de ne féljenek tőle, vigyék ketrecestül, aztán ha nyitva az ajtó, elpucol egy másodperc alatt.

Két nappal később, amikor a férfi belenézett a csapdába, a rögtönzött kis fészek üres volt. Mind a két tojás eltűnt, s a homokban apró lábnyomok sorakoztak. A nyest alaposan összejárkálta a csapda környékét. A férfi újabb két tojást rakott bele, de nem állította élesre a csapdát.

Másnapra eltűntek a tojások. Itt volt az idő. Kivett a műanyag dobozból két újabb fürjtojást, a fészekbe rakta őket, élesre állította a csapdát, és elment dolgozni. Egész nap csak a csapdára tudott gondolni. Vajon mi lesz? Eddig igaza volt a köpcösnek,

minden úgy történt, ahogy mondta, és akkor már csak egy dolog volt hátra. Reggelre a nyestnek a ketrec fogságában kell pihennie.

A férfi hajnalban aludt el, nem sokkal azután, hogy a padlásan megszűnt a futkározás hangja. Mély álomba zuhant, és az ébresztőóra hangja olyan távolról zúgott fel számára, hogy hirtelen nem is tudta eldönteni, milyen nap van. De miután kidörzsölte a csipát a szemeiből, azonnal köntöst húzott, és az udvarra sietett.

Mikor a csapda közelébe ért, már hallotta a mocorgást. Az ajtók le voltak csapódva, és a nyest bent volt. A férfi lerántotta a csapda tetejéről a nejlonnal együtt az álcázást. Hosszúkás, barna állat visított rá. A hangja egészen furcsa volt, mintha egy mélyről induló gyomorkorgás és egy nyávogás keveréke lenne, majd az állat kivillantotta apró, tűhegyes fogait, és a ketrec teteje felé kapott. A férfi hátratántorodott. A nyest futott pár kört a ketrecben, és eszelősen kaparni kezdett a homokban, hátha arra kiáshatja magát.

A felesége és a gyerek is szemügyre vette a nyestet. A gyerek először közelebb ment, de a nyest fújt rá egyet, morgott, és a ketrecnek ugrott, erre a gyerek megijedt, és befutott a házba. Az asszony csípőre tett kézzel állt.

– Most mit csináljunk ezzel? – kérdezte a férfitől.

– Hát, nem is tudom.

– Meg kell ölni?

– Azt nem. Múltkor már megöltem a patkányt, és ha igazuk van a karma-hívőknek, akkor valószínűleg ezért patkányként születek újjá. Ami nem túl barátságos jövőkép – mondta a férfi.

– Akkor elviszed valahova? – kérdezte az asszony. Arca tanácstalan volt.

– El. Az erdőbe, ahol kirándultunk, amikor megvettük a házat. Szerintem az jó lesz neki. Ott a helye. Több fürjtojást megevett két nap alatt, mint én életemben. Nem akarom tovább terhelni a családi kasszát az etetésével.

– Az jó lesz – mondta az asszony, és átölelte a férfi derekát.

A férfi fél óra múlva berakta a ketrecet a csomagtartóba, elköszönt, és elhajtott. Nem kapcsolt rádiót útközben. Az országút szinte üres volt. Csak valahol a távolban haladt előtte egy fehér autó. Az este esett, de az aszálytól cserepes föld úgy beszívott mindent, mintha mi se történt volna.

Húsz percet autózott így, aztán lekanyarodott egy földútra. Azon ment még pár percig, hogy távolabb legyen az országúttól. Valamiért azt gondolta, hogy ha túl közel engedi el, az állat még kirohan az útra, és elütik.

Kivette a ketrecet a csomagtartóból, lerakta a fűbe. Az állat közben végig morgott, és fogaival kapott, amerre csak tudott. A férfi megvárta, hogy kicsit csillapodjon. Óvatosan felnyitotta a csapda ajtaját. A nyest kiugrott, megiramodott, s egy másodpercen belül eltűnt a bozótban, csupán az avar neszezését lehetett hallani, ahogy iszkolt, majd csend lett. Ennyi volt.

A férfi úgy állt ott, mintha várna valamire. De nem volt semmi, így berakta a csapdát a csomagtartóba, és visszahajtott az országútra.

Amikor már közel járt a városhatárhoz, bekapcsolta a rádiót. A híradó vége ment. Kezdődött az időjárás-jelentés. A hírolvasó azt harsogta: „Marad a kánikula, távol van még az enyhülés.”

Közben beért a belvárosba, és lefékezett a dugóban veszteglő autósor végén. A nap már javában tűzött, és az utcalámpák oldalára kiakasztott cserepes virágokból csorgott a víz a járdára, és a víz erekké duzzadt a lejtős útpadka sarkában.

A sor nem akart mozdulni, így a férfi a lassan csordogáló vízcsíkot nézegette, ahogy csillog rajta a napfény. Az egyik csatornalefolyóból vaskos, loncsos patkány mászott elő. Nem zavartatta magát. Ivott a vízből, majd mancsaival megtörölgette a pofáját, és mint egy szokványos járókelő, elindult lefelé a belváros irányába.

H

Í

D

A három kölyök libasorban tekert az úton. Elhajtottak a barnára mázolt büfé mellett, majd lazán bedőltek a kanyarban, ahogy a motorosoktól látták, aztán felemelkedtek a nyeregből, jól nekilovelkedtek, és pár percen belül fenn voltak az emelkedő tején. Ott letértek balra, s a lejtőn engedték, hogy megugorjon velük a bicikli. Erőlködés nélkül begurultak a strandra.

Az óriási fák árnyékában egymásra dobták a bicikliket, ráhajították a pólójukat, és rohantak a vízhez. A Bodrog szélvize langyos volt és zavaros. Sokan fürödtek benne, és a gyerekek alaposan felkavarták az iszapot. A három fiú gyorsan belegázolt a folyóba, lebuktak, majd odébb feljöttek, és tempóztak előre, a mélyebb rész felé.

Szemben a vár valósággal remegett a forróságban. A túlparton, a fák árnyékában egy öreg ült egy csónakban. Oda kötötte a ladikot egy vízbe vert karóhoz, majd felhasított egy ujjnyi küszt, horogra tűzte, és a sodrásba vetette a szereléket, pontosan egy bedőlt fa mellé. Az öregek tudták, hogy a csuka jól eszik ezen a szakaszon napközben is. Süllőre nem volt esély, ahhoz túl meleg volt.

A fiúk beúsztak a folyó közepére, felfeküdtek a vízre, és hagyták, hogy az áramlat kicsit lentebb sodorja őket, és ha elég messzire kerültek, visszaúsztak. Ezzel elszórakoztak egy ideig. Egy órával később kimásztak, és kiültek a partra.

Egykorúak voltak, egy iskolába jártak, mind a hárman szeptemberben lépnek majd fel az ötödik osztályba. Az egyikük magas volt, szőke és szikár, az arca durván csontos, szeme sötét, a másik átlagos alkatú, mint minden tízéves forma kölyök, napszítta szőke hajú, már-már fehér üstökű, szeplős. A harmadik kisebb növésű volt, kicsit vaskosabb a másik kettőnél, de még nem

kövér, barna hajú, barna szemű, és a másik kettő mellett csak harmadikosnak látszott.

Néha hátrapillantottak a büfék felé. Hosszú sorok álltak mindenhol. Jégkrémet vettek a gyerekek, az apukák pedig gyorsan benyaltak egy sört a bodega árnyékában. A három fiúnál egy vas se volt, de élvezték a napsütést, elterültek a fűben, hagyták, hogy a vízcseppek elpárologjanak róluk.

Egy hozzájuk hasonló fiú futott oda hozzájuk. Mezítláb volt, és kapkodta lábát a forró homokon. Lihegett, amikor megállt, és amikor azok hárman felnéztek, elkezdte mondani:

– Most – köhintett egyet –, most csinálják! – nyögte ki, és ujjával hátrafelé bökött.

Erre mindhárman felugrottak, és követték a fiút, aki elindult futva arra, amerről jött. A beton égette csupasz talpukat, így még gyorsabban szaladtak.

A híd közepén két fiú álldogált. Rövidnadrágban voltak, bőruk napégette, hunyorogtak, amikor a közeledő csapat felé néztek. Ikertestvérek voltak, mindketten magas növésű, lakli kölykök, nagy fülekkel. A négy fiú lihegett, és a térdükre meg a híd korlátjára támaszkodtak, hogy kifújják magukat. A legkisebb fiú belesimpaszkodott a forró korlátba, és lenézett a kavargó folyóra. Az örvények tölcséreit tisztán ki lehetett venni, ahogy lepattannak a híd lábáról. Néha elúszott egy-egy ág meg egy vadkacsa alattuk.

– Biztos jó ötlet ez? – kérdezte a legkisebb fiú.

– Mi van, beijedtél, Kistót? – kérdezte az egyik ikerfiú, és nagyot boksztolt a kicsi vállába.

A másik iker felnevetett, majd a levegőbe köpött. A szél terelgette a nyálcsóvát, amíg az a vízbe nem csattant.

– Ennyi – mondta az iker. – Nem is vagyunk magasan. Nincs igazam? – kérdezte a többiekre nézve.

– Mi benne vagyunk – mondta az egyik szőke fiú.

– Akkor mi kezdünk – mondták kórusban az ikrek, majd cinkosan egymásra vigyorogtak.

Körülnéztek. Nem jött autó a híd felé egyik oldalról sem. Gyorsan felmáztak a korlátra, átléptek, és sarokkal megtámaszkodtak a betonon, karjukkal a korlátvasba csimpaszkodva. Lenéztek még egyszer. A folyó ugyanúgy kavargott alattuk. Összenéztek, elrugaszkodtak. Nagy csobbanással értek vízbe, a becsapódás helyén fehér habos vízkör nyílt, amit azonnal arrébb is sodort az áramlás. A négy fiú szájátva nézte őket a hídról. Az ikrek hamarosan feljöttek a mélyből, és nevetve intettek a magasba a többieknek.

A következő két fiú is kiállt a hídkávéra. Kicsit hezitáltak, de amikor a lentiektől már elég biztatást kaptak, nekiveselkedtek. Ugrottak. Ők is feljöttek a mélyből. Már négyen taposták a vizet, és integettek a másik kettőnek, hogy jöjjenek.

Kistót habozott. Még egyszer lenézett.

– Gyere – mondta neki a fiú. – Most mi jövünk. Csak nem akarsz visszamenni? – kérdezte, amikor látta, hogy Kistót nem mozdul.

– Nem biztos, hogy leugrok – mondta Kistót.

– Ne már, Lacika! Ne bénázz! Semmi az egész, látod, a többiek már lent vannak. Én biztos megyek. Nem akarom, hogy életem végéig cinkeljének ezzel.

Kistót még egyszer lenézett a mélybe. A többi fiú nevetett, és integettek neki, hogy másszon már át. A másik fiú már a korlát túloldalán tartotta magát. A kanyarban autó jelent meg. Kistót vett egy mély levegőt, és átmászott. Megijedni se volt ideje, mert a másik fiú megragadta a karját, és már zuhantak is lefelé.

A becsapódás csípte egy kicsit a fiú talpát, és az egész olyan volt, mintha körülfogná valami, ami nem is víz, hanem egy sötét kendő, amibe a feje búbjáig beburkolják. Kapálózott, érezte, ahogy végigfut rajta egy hideg áramlat, lábához hozzáfért valami. Kezeivel nyúlt felfelé, s hirtelen, csukott szemhéjai mögött oszlott a sötétség. Arcát ismét nap érte.

A többiek nevettek, amikor kinyitotta a szemét. Erős sodrásban voltak, így amikor kiszórakozták magukat Kistóton, fel-

feküdtek a vízre, és hagyták, hogy a folyó levigye őket a strandig. Ott kikecmeregtek a vízből, és elterültek a parti fűben.

A nap lentebb kúszott az égen, már nem tűzött annyira. Az egyik ikerfiú felkelt, a zsebéből elővett egy marék aprót, és a büféhez ment. Két jégkrémmel jött vissza, egyet a testvérének adott. Kibontották, és mohón tömték magukba.

– Mi megyünk még egy kört, ha ezt megettük – mondta az egyik iker. – Akartok jönni? – nézett vigyorogva a fiúkra.

Azok megvonták a vállukat. A kicsit még mindig reszkető Kistót nem szólt semmit. Bámulta a lassan hömpölygő folyót meg a partközélen himbálózó ladikokat, amiket a horgászok az öreg fák alá kötöttek ki.

Már alkonyodott, amikor özvegy Kistót Sándorné, lánykori nevén Horváth Krisztina a dűlőből felkanyarodott az országútra. Férfivázás biciklijét kissé nehezen lehetett kormányozni, mivel az asszony a középső, egyenes vázrudra rákötötte a kapáját, úgy vitte haza. A nő izzadt volt és poros, a bőre bronzosra sült a napon. Lassan tekert, élvezte, ahogy a menetszél átfúj rajta. Hét körül ért be Kispatakra, és látta, hogy az emberek a házak előtt vannak. Egy asszony állt az ő házuk előtt is. Megtekerte a pedált. A házuk előtt álldogáló nő arca falfehér volt, keze reszketett.

– Mi történt? – kérdezte az asszonytól Kistót Sándorné.

– Egy fiú – nyögte ki az asszony, de elcsuklott a hangja. – Egy fiú... azt mondják, belefúlt a Bodrogba.

– Micsoda? – kapott az ajkához Kistót Sándorné. – De ki az?

– Nem tudunk semmit – mondta sírva az asszony. – Csak a hír ért el ide. Állítólag beugrottak a hídról, és az egyik nem jött fel. Keresik most is.

Kistót Sándorné a kerítésnek támasztotta a biciklijét, bezaladt a portára, kinyitotta az ajtót. A fia nem volt otthon. Remegés futott végig rajta. Odakint szürkült, és a fiú nincs meg.

Úgy érezte, hogy összeszorul a torka, és fuldoklás tört rá. Nem is zárt be semmit, kirohant a kapun, felugrott a biciklire, és a folyó felé tekert.

A strandon nagy volt a csődület, a rendőrök kordont húztak a parttól néhány méterre, hogy ne lehessen közel menni a vízhez. Néhány gyerek is volt ott még. Kistót Sándorné megismerte a fia egyik osztálytársát. Odament hozzá, és erősen megszorította a karját.

– Hol van Lacika? – ripakodott rá a fiúra.

A gyerek ijedten nézett az asszonyra. Szemei üvegesek lettek.

– Nem láttam órák óta – mondta.

– Leugrott a hídról? – kérdezte az asszony.

– Nem tudom – hazudta a fiú, kiszabadította magát az asszony szorításából, és elszaladt.

Az asszony utána kapott, de a gyerek gyorsan eltűnt a tömegben. Kistót Sándorné ekkor látta meg a fáknál letámasztott bicikliket. Az egyik a fiáé volt.

Az első csillagok már kibújtak az égre, mikor a strandtól pár száz méterre egy régi ladik orra fúródott a part fövenyébe. A csónak alján bokáig érő víz himbálózott. Két fiú ugrott ki belőle a partra. Az egyik magas és szikár, a másik alacsonyabb és testesebb. A csónak kötelét egy fa törzséhez erősítették, majd futva indultak el a strand felé.

– Tuti agyonvágna ottthon – mondta lihegve a magasabbik fiú. – Rég haza kellett volna érnem.

Kistót Lacika mögötte futott mezítláb. Nem láttak semmit, Kistót egyszer bele is lépett egy partra vetett, száraz sulyomba, de nem mert megállni, nehogy még több időt veszítsenek. A fáknál keresték bicikljeiket, de nem volt ott egyik sem.

– Már csak ez kellett, ellopták a cangákat! – kiáltott fel Kistót Lacika. – Minek vittük el azt a rohadt ladikot? – kérdezte a fejét vakargatva.

– Most már mindegy. Gyerünk haza gyalog. Majd lesz valahogy.

Fél órával később Kistót Lacika a házuk közelébe ért. A kocsibejárón egy rendőrautó állt, és két egyenruhás beszélgetett az anyjával, aki hevesen magyarázott nekik. A fiú elbújt egy utcai bodzabokor mögé. Ennyi volt, lebuktak, hogy elvitték a csónakot, érte jöttek – gondolta.

A bokorban várt, amíg a rendőrök elkészöntek és elmentek, és az anyja is bement a házba. Ekkor előbújt, és elindult a ház felé. Lopózva ment, nehogy a szomszéd asszonyok kiszúrják, mert azok biztosan ráhívják a rendőröket. A kapunál felnyúlt, kiakasztotta a riglit.

A konyhából fény szűrődött ki, az ajtó üvegén keresztül látta az anyját az asztalnál. Arcát tenyereibe temetve ült, háta rázkódott. Lacika halkán lenyomta a kilincset, besurrant az ajtón. Csupasz lábaival átcsoszogott a hideg kövön, és megállt a konyha ajtajában.

Az anyja felnézett. Arca hirtelen megváltozott. Felkelt, oda-sietett a fiúhoz. Magához ölelte, szorosán tartotta, aztán hirtelen levette a fiúról a kezét, és arcon ütötte. Lacika az ütés helyéhez kapott. Sírni akart, de anyja arcát látva visszatartotta. A nő megrázta a fejét, és még egyszer megölelte a fiút, most még szorosabban, mint előtte.

– Ne haragudj – nyöszörögte a fiú. – Nem akartuk ellopni a csónakot, csak a sodrás levitt minket messzire, és nehezen tudunk visszajönni.

– Majd reggel megbeszéljük, hol kujtorogtál – súgta az asszony. – Eridj, mosakodj meg! Tiszta maszat vagy! – mondta, és meglódtította a fiút a fürdőszoba felé.

A fiú beszaladt a fürdőbe, gyorsan lecsutakolta magát, aztán kinézett, hogy mi a helyzet a konyhában. Anyja az asztalra borulva aludt. Elindult a konyha felé, de aztán meggondolta magát, és a szobába ment, bebújt az ágyba, magára húzta a takarót.

Az iszapszag még a bőrén volt, és nem tudott nyugodni, folyton a csónak ringatózását érezte, mintha billegett volna alatta az ágy is. Aztán eszébe jutott a beugrás a hídról, az ikrek vigyori képe. Egy ideig még gondolkozott ezeken, de a szoba sötétségéből kibúvó formák hamarosan óriásokká nyúltak, falon nyújtózó kezékké, és a fiú velük tartott, és csak akkor jött vissza onnan, amikor a redőny rácsain beverték a napsugarak.

A férfi egy szerdai napon vette először észre. Valójában akkor már négy napja a földek végében szaladgált, és a kanálistparton fogdosta a pockokat meg a szúnyoginvázió felhízott kecskebékákat. Egyik nap pedig megkergetett egy nagyobb csapat őzet. Azok nagy szökellésekkel menekültek előle, felugrottak, magasan a mélyzöld vetés fölé, majd eltűntek benne, aztán ismét kiemelkedtek. Ilyen játékokkal szórakoztatta magát, és közben minden egyes nap egyre közelebb került a tanyához.

Aznap, amikor a férfi meglátta, már a dűlőúton poroszkált, kőhajításnyira a tanyától. A férfi a tornácon állt, kávésbögrével a kezében, kavargatta a gőzölgő italt, és közben le sem vette a szemét a tébláboló állatról. Rövid fekete szőrű, közepes termetű, keverék kutya volt, messziről virítottak a bundájába ragadt bogáncsok. A férfi a kerítéshez ment, rátámaszkodott, és onnan figyelte tovább. A kutya leült a dűlőútra, jó húszméternyi távolságra.

Pár percig nézték egymást, aztán a férfi kiitta a bögre tartalmát, az aljára ragadt zaccos maradékot a fűre lötytyintette, és bement a garázsba. Lepattogzott zománcú, piros lábassal jött elő, abba beletépkedett egy nagy szelet kenyeret, és felöntötte tejjel. Ahogy kilépett a dűlőútra, a kutya felugrott, megfordult és eliskolt, de közben folyamatosan tekintgetett hátra, hogy a férfi követi-e. A férfi lerakta a lábast az útra, zsebre dugta a kezét, és visszaballagott a tanyára.

A következő egy héten minden nap ugyanígy kezdődött. A férfi megitta a kávéját, a zaccos maradványt a fűre lötytyintette, aztán kivitte a tejbe tépkedett kenyeret a dűlőútra. A kutya minden nap eljött enni. Kitakarította a lábast, majd továbbállt a dolgára. De észrevehetően egyre közelebb ült le a férfihez, amikor az hajnalban kitette a kutyatálat.

Egy hónappal később a férfi megérintette a kutya fejét, miután az csupaszra nyalta a tálból a körömpörkölt saftjába tépett kenyérbelet. A kutya nem ugrott arrébb, nem kapott a keze után, orrával odébb bökdöste a lábast, majd megszaglászta a férfi kezét, ami vöröslött a pörköltsafttól.

Amikor a férfi bement az udvarra, nyitva hagyta a kaput. Leült a tornácon a hintaszékébe, és várta, hogy mi történik. A kutya csak másnap merészkedett be. A férfi ugyanúgy ült a hintaszékében, lábaival billegtetette magát, és közben öreg bádogbögréjét pörgette a fülénél fogva. A kutya először osonva lépdelt, majd körbeszaladt az udvaron, mindenhová beszagolt, a tyúkudvar drótkerítésébe dugta az orrát, úgy nézte a kapirgáló baromfikat.

A férfi felkelt a hintaszékből, hogy közelebb menjen, de erre a kutya megiramodott a kapu felé, kiszaladt rajta, és pár méterre leült a fűbe. Nyakát nyújtogatva kémlelt befelé. A férfi egy vágódeszkát vett elő, először is egy nagy szelet kenyeret rakott rá, mellé kanyarított a kolbászból meg a füstölt sonkából, kivett az üvegből egy káposztával töltött almapaprikát, és visszaült a tornácra.

A kutya újra besétált az udvarra. Lehasalt a fűbe, néhány méter távolságra a férfitől, és szemével minden egyes mozdulatát követte, ahogy a kése hasít egyet a sonkából, majd ahogy a szájába dobja a falatot, és lassan rágódik rajta, fogaival lefejtette a száraz bőrről a puha húst. Nyelvével kitolta a szájából a bőrdarabot, kivette és előrenyújtotta, a kutya felé. A barna, nyáltól csillogó cafatot látva a kutya kúszni kezdett előre, fejét emelgetve.

– Na, gyere érte – mondta a férfi, és kicsit előrébb nyújtózott. – Vedd el!

A kutya vakkantott egyet.

– Jól van, ezek szerint van hangod is. Ha kell, akkor gyere ide.

A kutya egészen odakúszott hozzá, kiegyenesedett, és félve kikapta az ujjai közül a bőrdarabkát, és elinalt vele, bevette magát a szilvafa alá. Sokáig forgatta a szájában, mielőtt lenyelte.

– Ezt megbeszéltük – mondta a férfi, és ráérősen befejezte a reggelijét, majd felrakta a lábait egy apró sámlira, és hallgatta a mezőről a tücsökhad zúgását.

A férfi minden hónapban egyszer meglátogatta a testvérét a városban. Ő volt az idősebb, de már az öccse is elmúlt hatvanöt. Kicsivel korábban kelt, kiment a tyúkudvarra, összeszedte a tojásokat, bedobozolta, kiásott némi zöldséget, a kút alatt lemosta róluk a földet, becsavarta újságpapírba, és mindent egy nagy szatyorba pakolt. Reggelizett, adott a kutyának is, aztán megbeszélte vele, hogy vigyázzon a házra, és ezzel kísértelt a buszmegállóba.

Még korán volt, amikor leszállt a buszpályaudvaron a távoláságról. Bement a piacra, vett egy nagy kovászos veknit, evett egy szál kolbászt, és megivott egy hosszúlépést a talponállóban.

Nem sokkal múlt nyolc óra, amikor felcsengetett a testvéréhez. Berregett az ajtó, belökte, felliftezett a negyedikre. Az öccse már kint állt a lépcsőházban, amikor a liftajtó kinyílt.

– Szevasz, hogy vagy? – kérdezte az öccsétől. Kialvatlannak tűnt, szemei vörösek voltak.

– Öregen.

– Akkor én mit szóljak? Elmúltam hetven. Igazi vén trotty lettem. Hozzám képest nyikhaj vagy.

Bementek. A férfi kipakolta a konyhapultra, amiket hozott, majd összehajtogatta a szatyrot, és a kezításkájába rakta. Leültek az asztalhoz. Besütött a nap, az asztalon virítottak a keményre száradt kenyérmorzszák, és a pohártalpak ragacsos körei.

– Kérsz kávé?

A férfi megrázta a fejét. – A fiadék voltak nálad?

– Egy pár hónapja nem. Sokat dolgozik. Új beosztása van. Valami fontos dolog, de én nem értem, hiába magyarázza mindig. Adott egy ilyen franckarikát is. – Eltolta a függönyt, a párkányról levett egy apró mobiltelefont, és a bátyja elé rakta. – Valami rádiótelefon vagy mifene. Folyton csörög, de nem is látom

a gombokat. Hangyafasz méretűek ezek. Nem is tudom be nyomni, akkora bunkó az ujjam, hogy rögtön vagy négyet beüt nekem. Inkább ráhagyom, csörögjön, majd elhallgat. Aki meg valami fontosat akar, megtalál a rendes telefonon.

– Voltál horgászni mostanában?

– Egy ideje nem. Mostanában nehezen kelek. Oda meg ki kéne vonszolnom magam hajnalban.

– Nekem azzal nincs bajom. Kidob az ágy négykor. Sosem állítok ébresztőt.

Az öccse töltött magának egy kis kávé, cukrot lapátolt bele, egyik kezével kavargatta, a másikkal felnyitotta az egyik tojástartót. Kisebb és nagyobb tojások ültek benne, a héjukra foltokban sötétzöld tyúkszar tapadt, néhol egy-egy szem forgács vagy lágy pihetoll. Lecsukta a tartó fedelét, és visszaült az asztalhoz.

– Látom, dolgoznak a tyúkok – mormolta bele a kávésbögrébe.

A férfi egy kora délutáni buszra szállt fel. Kevesen utaztak a járaton, távol ültek egymástól az emberek. Minden ablak ki volt nyitva, vágott befelé a menetszél, mégis mindenkiről patakokban csorgott a veríték. A férfi elővett egy anyagzsebkendőt, végigtörölte vele az arcát és a nyakát, de az izzadás sehogy nem akart megállni. Nem szerette a nyári napokat, mert ilyenkor a háta csurom vizesre izzadt, és otthon csak nagy nehezen tudta lerángatni a rátapadt pólóinget.

A faluközpontban szállt le. Ott még nyitva volt a kisbolt, bement, vett egy kenyeret és egy negyed dinnyét.

Nem sietett hazafelé, lassan sétált végig a bekötőúton, beszívta a száraz nyári fűszagot, amit mindenfelől hordott a szél. A tanya köré ültetett nyárfák levelei kopogtak egymáson, minden a szokásos volt.

Belépett a kapun. A kutya a fűben ült az udvar közepén. Felkapta a fejét, mikor a férfi a kulccsal matatott a zárban, és

odasietett hozzá. Csóválta a farkát. A férfi megsimogatta az orrát. Valami hideget érzett a tenyere alatt. A fény felé tartotta. Feketés, kocsonyásodó vér volt. Lehajolt az állat mellé, ide-oda forgatta a fejét, hogy meglássa, hol sérült meg. Nem volt sebe. A férfi felkelt, elindult a kút felé, hogy lemossa a kezét. Megnyitotta a vizet, az elkezdett zubogni az algás oldalú, régi vödörbe, amit a csap alá rakott. Oldalra nézett, miközben átdörzsölte a markait. A tyúkudvar két deszkája a földön hevert, a rés alatt kikapart gödör. A férfi feltépte a tyúkudvar kapuját.

A porban heverték sorban, apró sötét foltokkal körülvéve, ahol a vérüket beitta a föld. Olyan egyenes sorban álltak a dögök, mint vadászatkor a kiterített fácánok. Tyúkok, csirkék, gyöngyösök, kacsák. Feltépett torokkal, széttárt csőrrel, csíkká szűkült szemekkel.

A férfi mozdulni sem bírt. A kutya időközben a lábához teledpedett. Lihegett, és közben füleit kissé hátrafesztette. A szél hosszú, fekete kakastollakat táncoltatott a tyúkudvar porában, a fehér, gyöngye pihetollakat a kerítés lécei közé fesztette.

R E T Ű R

A vonat érezhetően lassított, majd a mozdony felől éles, gyors füttyszó hangzott fel, és megálltak. A bal oldalon üres, frissen boronált szántó nyújtózott. Néhány öz legelészett nem messze a sínektől, de a vonat kürtjétől megriadtak és futásnak eredtek a távolba. Jobbra egy öreg tanya állt, egy nyárfaliget közepén. A főépület kéménye görbe volt, és egy helyen látszott, hogy megcsúsztak a téglái; ott gomolygott ki a füst. Még dülöngéltek a nap sugarai a fák között, délutáni fehéres fény tapadt mindenre.

A két fiú az ablaknak nyomta a fejét, hogy jobban kilátassanak. Keresni kellett azt a pár tenyérnyi helyet, ahová nem jutott a festékszóró sugarából. A fiúknak persze először tetszett, hogy szép színes vonatot fogtak ki, csak később, az út folyamán gondolták meg magukat, hogy a tarka graffiti helyett jobb lenne a tájat nézegetni. Már félúton ráuntak a beszélgetésre, a vonaton belül meg nem volt semmi érdekes. A fülke falán lógott három kép a Nyugati pályaudvar múltjából, de azokat már az első tíz percben betéve tudták.

Jó ideje a legérdekesebb dolog az volt, hogy megálltak. Amikor az ablakban lévő látványt is megunták, kiléptek a fülkéből, és a folyosón lehúzták az ablakot. Hűvös, alkonyi levegő csapott be. A fiú kidugta a fejét, előre-, majd hátranézett. Összeráncolta homlokát, vékony bőre úgy gyűrődött, mint egy harmonika redői, lehelete hosszú, kékes oszlopban szökött ki a száján. Nem kellett lábujjhegyre emelkednie, úgy is kényelmesen kilátott. Erősnek látszott a kopott, súlyos bőrdzseki alatt, arcán már kinőtt néhány szál szőr. Sárga ujjjaival az ablakpárkányba kapaszkodva fürkészte a tájat.

– Látsz valamit? – kérdezte a másik fiú, vékony nyakát nyújtogatva. Szőke haja volt, orrát sűrűn beszótták a szeplők, a szemé szürke, teste vézna volt.

– Semmit – rázta meg a fejét a barna hajú fiú. – Csak úgy megálltunk – tette hozzá, és a zsebében kezdett kotorászni.

– Már sötét lesz, mire Pestre érünk – motyogta a szőke fiú.

A barna hajú megszívta az orrát. A belső zsebéből elővett egy rongyos csomag cigarettát meg egy csomag gyufát.

– Azt mondtad, tudod az utat – mondta a barna, miközben kipöckölt egy szálat a csomagból, és a szájába tette. – Attól, hogy sötét van, ugyanaz az út.

– Persze, tudom én – mentegetőzött a szőke fiú. – Voltam már sokszor. Amikor anya elhozott. Nincs messze a vasúttól.

– Akkor nincs gond – vont vállat a barna fiú, és meggyújtott egy gyufát, majd a cigit és a gyufásdobozt a szőke fiú kezébe adta. Az meredten állt.

– Ez benne van a buliban – kezdte a barna hajú fiú –, most nem kell jó fiúnak lenni.

A szőke kivett egy szálat, a szájába tette, és a gyufával kezdett babrálni.

A vonat közben nagy rándulással elindult.

Másfél órával később futottak be a Nyugatiba. Időközben besötétedett, és fagyos esti levegő fogadta a vonatról leszállókat. A két fiú elsőként lépett le a peronra, és a fülke égető fűtésétől felhevült testükbe rögtön belehasított a hideg. A barna fiú öszszehúzta magán a bőrdzsekijét, a szőke fiú a farmerkabátját.

Sűrű volt a forgalom a körúton, mindenhol dudaszó hallatszott, a fényszórók egymásnak feszültek, elhúzott egy villamos is. A pályaudvar szellőztető ventilátorai előtt hajléktalanok feküdtek, nagy halom szeméttel körülvéve, a járdán hosszú, göcsörtös vizeletpatak folyt lefelé a fekhelyüktől. Nem messze tőlük, a metrólejáró első lépcsőfokán egy férfi a Bibliából olvasott fel hangosan. Ujjnyi vastag volt a szemüvegének lencséje, arcát egészen közel nyomta a lapokhoz, és igyekezett az utcai lámpa fényében kivenni a szavakat. Néha, amikor hangsúlyos részhez ért, felordított.

A szőke fiú intett a metró felé.

– Az kell nekünk – mondta.

– Biztos? Jól emlékszel? – kérdezte a barna hajú fiú.

– Igen. Anya arra szokott vinni – felelte a szőke.

– Mikor vitt magával utoljára?

– Öt vagy hat éve. De biztosan arra kell menni. A metróval.

– Jól van. Akkor gyerünk. Szétfagyok teljesen. Hozhattunk volna pulcsit legalább. Bár ki gondolta tavasszal.

Lementek a lépcsőn. Odalent még nagyobb tömeg volt. Csoportokba verődve álltak. Punkok, akik egy flakon bort adtak körbe, deszkások, politikai aktivisták, hajléktalanok a falak mellett, szinte minden négyzetcentiméteren, árusok, részegek és büfékből kiáramló, mindent beborító használatlaj-szag.

Mikor látták, hogy nincs ellenőr, gyorsan leszaladtak a mozgólépcsőn. A szerelvények menetszele felcsapott. Hallatszott, ahogy csikorog egy éppen befutó metró. A két fiú nekiiramodott, és még az utolsó pillanatban felugrottak, ahogyan az ajtó éppen becsapódott mögöttük. A szőke folyamatosan nézte a térképet a metrókocsi plafonján, és magában számolta a megállókat, majd egyszer csak azt mondta, hogy szerinte ez lesz az. A barna fiú bólintott. Felmentek az utcára.

A szőke fiú körülnézett.

– Jó helyen vagyunk – mondta mosolyogva.

Kicsivel több mint negyedórát gyalogoltak, míg elértek egy régi, magas házhoz. A szőke fiú a kapucsengehöz lépett, és az ujját egyesével végighúzva a sorokon, leolvasta a neveket.

– Ez lesz az – mondta. – Itt a faterom neve. Jó helyen vagyunk.

– Akkor csengess, mert rommá fagyok itt – vacogta a barna fiú.

Rányomott a csengőre. Semmi. Még egyszer becsengetett, de már hosszabban. Megint semmi. Leültek a ház lépcsőjére, és vártak.

Három óra múlva teljesen átfáztak, és a barna fiú azt javasolta, hogy menjenek vissza a vonathoz, mert ott legalább meleg van. Még elcsíptek egy metrót, és hamar újra a pályaudvaron voltak. Bevackoltak a váróterembe, ahol még volt néhány üres pad. A többit elfoglalták a horkoló részegek. A két fiú összehúzta magán a kabátot, és cigarettáztak, csak hogy teljen az idő.

– Jó, hogy eljöttél velem – mondta a szőke fiú.

– Persze hogy eljöttem, nem volt más dolgom – vont vállat a barna fiú, és eltaposta a csikkét. – Sajnálom, hogy nem találtuk meg a faterodat.

– Én is – súgta maga elé a szőke fiú. – Remélem, nem derül ki otthon, hogy leléptünk, akkor tuti elvernek.

– Engem lehet, amúgy is elvernek. Csináltam pár hülyeséget mostanában. De amíg azt hiszik, hogy nálad alszunk, addig nincs gond. Muterod meg azt hiszi, hogy nálam alszunk. Szóval nem lesz gond – mondta, és nagyot ásított. – Bár ilyen vacak helyen még nem aludtam.

– Én sem – nevetett a szőke fiú.

Hajnalban az első vonattal elindultak haza. Behúzták a kabin ajtaját, fejük alá csavarták a kabátjukat, szinte rátapadtak a forrósodó ülésre, és végig aludtak.

A vonat csak egyszer állt meg hosszabb időre.

Bal oldalon az apró tanya ferde kéménye füstölgött, a nyárfák erdejében, jobbra már oszlott a köd a szántó felett. Lassan kelt fel a nap.

A NAP, AMIKOR SANYIKA ELDOBTA A KAPÁJÁT

A napkorong alig félórája bújt ki a fák mögül, a mezőn mégis érezhető volt a forróság. Vaskos repedések kúsztak végig a földön, néhol már árkoknak látszottak, le lehetett rajtuk látni a mező gyomrába. Ahogy Sanyika meg az apja végigcsörtettek a sorok között, a szöcskék úgy pattogzottak, mintha valaki sorozatlövővel szórta volna ki őket, felrepültek, kinyitották szárnyaikat, majd hangos koppanással érkeztek meg a fokhagyma szárára. A kisfiú hatéves volt, és nehezen tudta tartani a lépést az apjával, aki nagy lábaival gyorsabban haladt. Mérges volt a fiúra, mivel az hajnalban sokáig szöszmötölt, így már jócskán elmúlt a virradat, mire kiértek a mezőre. A férfi tudta, hogy vesztek legalább egy órát, és mire megkapálják a földjüket igen csak meleg lesz. A nap ebben az évszakban kegyetlen tudott lenni a pusztában. Hat kisláncot kellett megkapálniuk, mert a hétközi eső után felfutott a gaz a sorok között, félő volt, hogy lefojtja a hagymát.

Két külön sorba álltak be, és nekiláttak. A férfi gyorsan haladt előre, a fiú hamarosan már csak azt látta, hogy az apja valahol előrébb kapál, egy nagy porfelhőbe burkolózva. A gyerekek nem akaródzott dolgozni, álmos volt, és különben is úgy gondolta, hogy hétvégén minek dolgozna az ember. Akkor minden másik gyerek pihenhet.

Amikor a fiú fordult az első sor végén, az apja már egy teljes sorral járt előtte, neki pedig gombóc szorult a torkába, mert próbálta visszatartani dühös könnyeit. A kapa élett úgy vágta bele a kérges földbe, mintha az valami halálos ellenség lenne, a kórók repkedtek oldalra, és a fiút vaskos porköteg ölelte körbe. Közben érezte, ahogy a veríték beborítja a hátát, végigcsorog az arcán,

sáros patakokat vágva a ráakódott porrétegbe, a markában növekvő, kerek vízhólyagról meg már nem is beszélve. Talán az volt nála az utolsó csepp, amikor a meggyült vízhólyag kirepedt, és síkos lével áztatta el a kapa nyelét, és a kinyílt apró seben keresztül sajgó, csípő érzés futott végig a tenyerén.

A gyerek szeméből megindult a könny, a kapát meglendítette, és a szomszéd kukoricásba hajította, nézte, ahogy a magasba kapaszkodó száruk megborulnak a kapa súlya alatt, majd leült a földre, térdeit az állához húzta, és fogait összeszorítva sírdogált.

Apja pár perc múlva fordult a sor végén. Feltolta homlokára a kalapját, letörölte az izzadságot, vállára vette a kapát, és szépen, komótosan odasétált a gyerekhez. Amikor odaért elé, nem szólt semmit, hagyta, hogy elnyúlt árnyéka beborítsa a földön kuporgó fiút, elővette a zsebéből a cigarettáját, rágyújtott, kifújta a füstöt, majd a kapája nyelére támaszkodott.

– No mi bajod van? Meleged van? – kérdezte a férfi.

A fiú megvonta a vállát.

– Minek sírsz? Megsérültél? – faggatózott tovább.

A fiú továbbra sem felelt, de könnyei egyre vaskosabb patakokban folytak.

– Megnémult az úr? – nevetett a férfi. – Kapád hova lett? Elhagytad? Beszélj, fiú!

– Eldobtam – préselte ki a szót ajkai közül a gyerek.

– Minek dobtad el? Tán feltörte a markod?

– Nem akarok itt lenni – nyafogott a fiú.

– Én se – mondta a férfi, és megvonta a vállát. – De muszáj megcsinálni.

– Én nem fogom – mondta a fiú, és lábával elkotorta a port, majd letépett egy fűszálat, és azzal kezdett el játszani. – Hazamegyek – tette hozzá.

– Nem kódoroghatsz egyedül a határban. Rám vagy bízva. Meg kell várnod, amíg végzek. Tőlem üldögezhetsz itt, vagy

segíthetsz. Nekem mindegy – mondta a férfi nyugodtan, és ledobta a csikket a földre, eltaposta és berúgta egy ujjni vastag repedésbe.

A fiú nem mozdult onnan. Három órát ült egy helyben, amíg apja végigkapálta mind a hat kisláncnyi földet. Addigra jócskán leégték a karjai, a nyaka lángolt. A férfi komótosan sétált oda hozzá, amikor az utolsó sor végét is meghúzta a kapával. Megállt a gyerek fölött, rágyújtott. A fiú nem akart felállni.

– Indulunk haza – mondta a férfi, és kivett a szájából egy apró dohánymorzsát. – Eridj, szedd össze a kapádat!

– Nem tudom, hol van – vont vállat a fiú.

– Anélkül nem megyünk haza. Haza akarsz menni, nem? Akkor lódulj!

A fiú dühös léptekkel nyomult be a kukoricásba. Nem emlékezett rá, hogy hova eshetett a kapa, ezért csak ment előre, hátha belebotlik.

Húsz perccel később került elő, addigra a kukorica levelei összevagdosták a karját, a portól tüszögött, mindene viszketett.

Hazáig nem szóltak egymáshoz.

Otthon a fiú első útja a szobájába vezetett, sírva pakolta össze néhány holmiját a táskájába, le sem mosta magáról a port. Úgy döntött, hogy többé nem akar hétvégén dolgozni, ezért elköltözik otthonról. Nem volt terve, hogy hova megy, gondolta, majd a busz beviszi a városba.

Szülei a konyhában ültek, anyja az ebédet melegítette, apja az asztalnál ült, és hideg üdítőt kortyolgatott, fellapozta az újságot. A meteorológia azt jósolta, hogy továbbra sem enyhül a kánikula.

A kisfiú elkészült, bepakolt mindent, amit csak akart. Egy pillanatra leült az ágy szélére. Nyaka égett, karjain húzódtott a bőr.

Már sötétedett, amikor a fiú felébredt az ágyában. Hűvös, vizes kendőt talált a nyakában. Kissé szédelegve kiment a konyhába. A házat palacsinta illata töltötte be.

Már oda volt készítve a tányérja az asztalra, rajta a feltekert túrós palacsinták, olvasztott csokival leöntve. Az anyja mindig elrakta a csokitélapókat meg a csokinyulakat, amiket a fiú kapott, de nem evett meg soha, és ilyen alkalmakkor egy kanál olajon felolvasztotta, és rácsorgatta a desszertre.

A fiú leült a helyére, és enni kezdett. Anyja mellé lépett, megsimogatta a fejét, majd előrehajtott kicsit, hogy megnézhesse a kisfiú nyakát. Rákvörös volt.

Közben nyílt az ajtó. A fiú apja lépett be, lerúgta a csizmáit. Megint nyakig poros volt. A csapban lemosta a kezeit, majd az asztalhoz ült. Az asszony egy pohár narancsos üdítőt tett elé. A pohár oldalára kiült a pára, és a buborékok lomhán kúsztak felfelé a sárga lében.

A kisfiú nem mert felnézni, még a rágást is abbahagyta.

A férfi felé nyúlt, megsimogatta a kézfejét.

– Egyél csak, Sanyika – mondta a férfi –, édesanyád neked sütötte, a kedvenced, nem?

– De – nyögte ki a fiú.

– Akkor egyél csak – mondta a férfi, és halványan elmosolyodott.

A kisfiú a villáért nyúlt, levágott egy darabot, és a szájába tömte.

A férfi sóhajtott, majd elégedetten dőlt hátra a székben. A háttámlája hangosan, fásan nyikordult, ahogy az öreg székek szoktak.

Margitka a földszint 2-ből említette már valamelyik nap, hogy egyetemisták költöznek a negyedik emeleti lakásba. Előtte egy fiatal pár lakott ott, de amikor megszületett a kisfiuk, hitelbe verték magukat, és az egyik közeli faluban vásároltak egy egész jó állapotban lévő kádárkockát, amin csak keveset kellett újítani. Így a lakás kerek tíz év után újra kiadóvá vált. A tulaj egy kisebb éttermet vezetett Londonban. Jocónak hívták, és az anyjától örökölte meg a lakást, akit viszonylag fiatalon elvitt a méhnyakrák, és miután rámaradt a lakás, úgy döntöttek a barátnőjével, hogy kiadják albérletbe, mivel úgysem fognak hazaköltözni. Egyszer jöttek haza pár napra, amikor az előző lakók kiköltöztek, aztán csináltak egy gyors tisztasági festést, és már adták is át a kulcsot a következő lakóknak. Hárman bérelték ki a lakást. Minden szobára jutott egy huszoneves fiú. Jocó meg a barátnője visszarepültek Londonba, a lakók elkezdtek berendezkedni. Első nap két darab emberméretű hangfalat cipeltek be a lépcsőházba. Legalábbis Margitka a földszint 2-ből így mesélte a dolgokat.

Tibi bácsit, ahogy a legtöbben nevezték a tömbben, nem igazán érdekelte ez az egész dolog. Az elmúlt negyven évben elég sok ki- meg beköltözést végignézett már. De Margitka elkapta a folyosón, amikor elindult reggel a henteshez, és addig nem engedte tovább, amíg az öreg az egész történetet végig nem hallgatta. Az asszony szabályosan elállta az útját, kitémasztva elé a felmosó nyelét. Csak mondta és mondta, Tibi bácsi meg illedelmesen bólogatott, miközben megpróbálta kikerülni a felmosónyelet meg az asszonyt.

– Fel tudja ezt fogni, Tibor? – kárált az asszony. – Itt diszkózni fognak, úgy éljek. Nem kell mostantól az alvással bajlódni,

ha ezek itt rázendítenek. Nagyobbak voltak azok a hangfalak, mint az unokám, amelyik vízilabdás. Meséltem, mi volt az előző meccsén? – kérdezte Margitka.

– Igen. Már többször – mondta Tibor.

– Képzelve, lekönyökölték. Az utolsó percben. Ki csinál ilyet? Az utolsó percben... akkor már nem teljesen mindegy? Össze is kellett fércelni a szemöldökét a lelkemnek. Biztosan forradás marad utána.

– Meggyógyul az. Olyan fiatal gyerekről még eltűnnek a hegek seperc alatt. Ne haragudjon, de sietek a henteshez, Margitka, majd beszélünk később – mondta Tibor, és próbált a bejárati ajtó felé furakodni.

– Mit vesz?

– Marhacsontot, darált húst meg pár szelet karajt, rántott húsnak valót. – Az öreg még egy lépést tudott tenni az ajtó felé.

– Á – hördült fel Margitka –, arra a marhacsontra már keresztet vethet. Ahhoz korábban kell menni, vagy meg kell beszélni a hentesel, hogy rakjon félre, amikor jön, mert olyan gyorsan elkapkodják, hogy nincs is ideje kipakolni a pultba az árut.

– Talán szerencsém lesz – vont vállat Tibor, és átlépte a felmosót.

– Mit főzünk? – kérdezte Margitka.

– A fiamék jönnek a héten. Marhalevest csinállok majd nekik.

– Szóljon, és segíték. Kell egy asszonyi kéz a jó húsleveshez – intett felé Margitka a felmosóval.

A lakása ajtaja nyitva volt, bentről telefoncsörgés hangzott fel. Az asszony besietett, hogy felvegye, Tibor pedig, ahogy csak tudott, rohant ki a lépcsőházból. Odakint kellemes meleg volt, könnyű szél kavargott a panelok között. Nem sietett most már, komótosan, lassan lépkedett. Átvágott a játszótéren, ami teljesen üres volt, és sok helyen felverte a gaz, aztán a két tömb közötti sikátorból kilépve jobbra fordult, és belépett a hentesüzletbe.

A pult mögött ötvenes, őszes bajszú férfi sertepertélt, fehér köpenyére vörösés vérpecsétek és ujjnyomok száradtak. Az üveg mögött halomban álltak a húsok. Marhahúsból is igen nagy választék került ki. Volt ott lábszár, nyak, comb, felsál, fartő, fehér- és feketepecsenye, szegy és pár szelet hátszín is. A marhahúsrészeg végén három nagy fehér műanyag tálban voltak a csontok. Fehércsont, húsos csont és külön pakolva a velős csont. Tibor két kiló körüli fehércsonttal, egy kiló húsos csonttal és négy nagyobb velős csonttal lépett ki az üzletből. Innen a zöldségeshez ment, megvette a répát, gyökeret, zellert, karalábét, paradicsomot, paprikát és amit még bele akart főzni a levesbe, és átment a csemegeboltba, hogy összeszedje a maradék dolgot.

Margitka megint a folyosón matatott a felmosóval, amikor Tibor belépett a lépcsőház ajtaján. Az asszony arca verítékben úszott, és idegesen csapkodta a felmosófejjel a lépcsők oldalába ragadt port. Pont olyan távolságban volt a lifttől, hogy ha elég halk valaki, oda tud osonni, és hívni, mielőtt a nő megfordulna és észrevenné. Tibor tudta, hogy már nem elég fürge egy ilyen művelethez, de azért nem hagyta, hogy a lépcsőházajtó csapódjon mögötte, mert sosem tudni, talán mégis elér a liftig észrevétlenül. Egyik kezében a megtömött, nehéz szatyrokat tartotta, a másikkal próbálta hang nélkül betenni az ajtót maga mögött, viszont a zár nyelve kattanva állt be a helyére. Margitka megfordult, és elindult felé.

– Megmondtam, hogy ez lesz. Azok a suhancok beindították a diszkót itt. Olyat szólt, hogy azt hittem, kitörnek az ablakok. Mondta a Jolika, hogy a hatodikon is úgy bömbölt, hogy majdnem megállt a férjének a pészmeke – Az asszony szürkésfehér haja kócosan állt szerteszéjjel. Látszott, hogy dühében a hajába markolt.

– Biztos csak valamit rosszul állítottak be rajta – mondta Tibor.

– Nem, nem! Ez már így lesz mostantól. Mi lesz ebből a házból? Szólni kell szépen a Jocókának, hogy rakja ki ezeket, mert különben itt elszabadul a pokol.

– Ezek csak kölykök. Beszélni kell velük, hogy ne legyenek olyan hangosak. Mi is voltunk fiatalok, mi is az agyára mentünk az öregeknek.

– Ez akkor sem állapot – sopánkodott tovább Margitka.

Fél óra is eltelt, mire útjára engedte Tibi bácsit, addigra az öreg kezébe már menetet vágott a szatyorfül. Mikor végre felért a lakásába, rögtön lerokkadt a fotelba, és jó negyedóraig meg sem mozdult. Homloka és tarkója veritékben úszott, és hiába gombolta ki szinte teljesen az ingét, úgy érezte, hogy a forróság nem akar múlni. A nyitott ablakon keresztül a szél kiszippantotta a függönyt, és a fehér, lyukacsos posztó úgy feszült az épület oldalának, mint egy vitorla.

Hirtelen feltörő robajra ébredt. A falakon keresztül tört át, de olyan erővel, hogy Tibort egy másodperc alatt kiszakította az álomból. A nappali üvegszekrényében megremegett az örökölt porcelánkészlet. A függöny még mindig kint lebegett a szélben, lenről az utcáról halk, délutáni forgalomzaj hallatszott. Az öreg felkelt, odasétált a falhoz, és rátapasztotta a fülét. A zene újra felcsendült, a mélynyomó hangja tovább vándoroltatta a családi porcelánt a vitrinben. Dallamot nem tudott kivenni belőle. Megrázta a fejét, de nem volt kedve átmenni, hogy halkítsanak rajta. Úgy gondolta, hogy majd maguktól is rájönnek, hogy mit illik, és mit nem.

A hűtőbe pakolta a leveshez vásároltakat, aztán leült a konyhában a kisasztalhoz, elővette a telefont, amit a fiától kapott, feltette a szemüvegét, és próbált visszaemlékezni, hogy mit is mondott neki, hogy tudja vele felhívni őt. Már hat nem fogadott hívást jelzett a készülék. Ezek szerint előző este megint kint felejtette a konyhában.

Végül úgy egyeztek meg a fiával, hogy szombaton eljönnek ebédre a nejevel meg a gyerekekkel, és most a fiú letette a nagy-

esküt, hogy nem fogják lemondani, mint az előző ki tudja, hány alkalommal. Az öreg már nem is számolta. Talán eltelt már egy év is, mióta utoljára nála jártak. A fia kedvence volt régen a marhavelőscsont-leves. Persze mindig azt mondta, hogy úgy szereti, ahogy az anyja főzi.

Aznap este sötétedés körül indították el a szomszédban a zenét. Dübörögve szóltak a hangfalak, és közben folyamatosan csapódott a liftajtó, ahogy újabb vendégek érkeztek a bulira. Tibor a fotelban üldögélt, a tévét nézte, közben megvacsorázott. Csak a fejét ingatta a hangzavarra, miközben elterítette a szelet csabait a kenyéren.

Dörömböltek az ajtaján. Kelletlenül lerakta az öléből a tálcát a dohányzóasztalra, és ajtót nyitott. Margitka volt az a földszint 2-ből.

– Tibor, ez egyszerűen borzalom, mi folyik itt? – kiabálta. – Nem lehet pihenni!

– Nem tudok mit tenni. Majd mindjárt abbahagyják – dörögte a férfi unottan.

– Én megmondtam, hogy ez lesz. Hogy aludjak így? Nekem gyengék az idegeim. Hívni kell a rendőroket, majd azok helyre teszik ezeket a kölyköket. Elveszik tőlük a hangfalakat.

– Azt erősen kétlem, hogy elvehetik – mondta mosolyogva Tibor.

– Maga szerint ez vicces, Tibor? Ez túrhetetlen. Mi lesz a lakókkal? Magának kell intézkedni! – jelentette ki az asszony.

– Nekem? – kérdezte a férfi. – Ugyan miért én? Bárki tehet bejelentést.

– Maga a szomszéd. A szomszédnak kell, mert maga hallja a legjobban. Kötelessége a lakók érdekében hívni a rendőrséget!

Kivágódott a szomszéd lakás ajtaja, és egy pár lépett ki rajta. A fiú magához szorította a lányt, csókolóztak, nekidőltek a falnak, majd oldalra pillantottak, és ahogy meglátták a két öreget,

a lány visszahúzta a vállára a ruhája pántját. A fiú megfogta a kezét, és elindultak futva lefelé a lépcsőkön.

– Kik maguk? Tűnjenek el innen! – kiáltott utánuk Margitka. Azok ketten vissza se néztek, pár pillanat múlva már egy emelettel lentebb dübögtek a lépteik. – Látja, Tibor? Ezt nem hagyhatjuk, a végén még bordélyt nyitnak nekünk! Ez egy rendes ház.

Így folytatódott még egy ideig, amíg Tibor meg nem ígérte, hogy hívja a rendőröket, ami varázsszóként hatott Margitkára, és visszament a földszint 2-be. Nagyjából félóra múlva a zene elhallgatott, és kisebb csoportokban mindenki elpárolgott a szomszédból. Még párszor csapódott a liftajtó, hangos csörte kíséretében, aztán csend lett a házban. A tévé fehérés fényt borított a fotelra, ahol az öreg közben elszunnyadt.

Másnap egész délelőtt hallgattak a szomszédok. Egy ajtócsapódást vagy vécélehúzást sem lehetett hallani. Tibor azt feltételezte, hogy az egyik kölyök háton aludt el, amikor hajnalban hazatestek, mert úgy horkolt, mint egy disznó, és az ütemes morajlása átszüremkedett a vékony panelfalakon. A konyhában ült, és nevetett, miközben a kávéjában elkavarta a tejet. Ilyen horkolást akkor hallott utoljára, mikor katona volt.

A reggeli után sétára indult a tömbök körül, aztán lement egészen a folyópartig, és nézte a kajakosokat, akik leveztek a kanyarulatig, fordultak, és visszaeveztek árral szemben is, miközben mögöttük a motorcsónakból hangosan ordított egy megafonba az edzőjük. „Húzzatok, még gyorsabban, ez nem elég a bajnoksághoz”, és a motorcsónak kitartóan verte a hullámokat a part felé. Tibortól nem messze egy horgász üldögélt, a partközeli csendesebb vízben úsztatott egy hosszú szárú piros úszóval, és sorban szedte ki a tenyérszerű keszegeket.

Hazafelé menet Tibor átvágott a piacon, az egyik könyöklőnél megivott egy pohár hideg sört, ami különösen jólesett neki a melegben. Markai közt tartotta a hűvös poharat, néha kortyolt, köz-

ben a sorok között kószáló embereket nézte. Egy kis kitérőt tett a halashoz, és végül két harminc deka körüli keszeggel ment haza.

A halak kifehéredett szemmel feküdtek a vágódeszkán, olyanok voltak, mintha a szemgolyójukat befutó fehér hártya mögül mégis néznének valahova, nem csak hullamerev semmi-be bámulás lenne a tekintetük. Tibor elővett a fiókból egy régi kést, aminek a pengéjét már szinte ujjnyi vékonyra elfente. Mindig ezt használta az ilyen aprólékos munkákhoz. Húsok filézéséhez, halak irdalásához kiváló az ilyen vékony penge. Persze csak ha elég éles. Párszor végigfuttatta a fenőacélon a kést, aztán az első keszeget maga elé vette, két ujjával lefogta a fejét, és a késsel elkezdte milliméterenként bevágni a hal húsát. A csontok és szálkák finom ropogás kíséretében törtek apró darabokra a penge alatt. Amikor kész volt, megfordította a halat, és a másik oldalát ugyanúgy végigvágta, majd sót dörzsölt a vágatokba és a hasüregbe, hogy az szétmarja a csontszilánkokat. A második hal oldalán alig ejtett néhány vágást, amikor a szomszédból felülvöltött a zene. Megint azzal a mélyről jövő dübörgésszerű hanggal kezdődött, és jött hamar az ütemes pulzálás.

Tibor mutatoujjából vastag vércsík buggyant elő. Először felpúposodott, aztán legördült oldalt, és belecsöpögött a keszeg felirdalt húsába. A férfi bedugta az ujját a csap alá, és legalább két percig engedte rá a hideg vizet, mire a vérzés kicsit csillapodott.

Bepólyált ujjal sétált át a szomszéd ajtóhoz. Becsöngetett. Nem történt semmi. A zene nem csendesült el. Újra csengetett, de most hosszabban. Még mindig semmi válasz. Közben a kötésen sötét folt jelent meg, és egyre terjedt. Benyomta a csengőt, és rajta tartotta az ujját.

Kisvártatva halkult a zene, és valaki babrált odabent a zárral meg a lánccal. Kinyílt az ajtó. Tiborral szemben napszemüveges, fehér pólós, szőke srác állt. A haját oldalt rövidre nyírták, hátul hosszabbra volt hagyva, és fölül kis tarajba állította zselével. A kezében egy dobozos sör volt.

– Jó napot, öregharcos, miben segíthetek? – kérdezte a srác, és belekortyolt a sörébe.

– Szevasz, itt lakom a szomszédban, csak annyi, hogy kicsit halkítsatok a zenén, mert az előbb majdnem levágtam az ujjam, úgy felordított – mondta Tibor, és felmutatta az ujján a nagy pólyát, ami addigra szinte teljesen átvérzett.

– Fú, ne mutogassa nekem, nem bírom a vért – tiltakozott a srác, és a kezét a szájához kapta, mint aki mindjárt elhánnya magát. És már öklendezett is. – Ne haragudjon, öregharcos, sajnos puhány vagyok. Még jó, hogy nem ájultam el. Az milyen lett volna? – nevetett a srác.

Tibor kényszeredetten mosolygott.

– Persze, levesszük a hangot, és elnézést, új a cucc, és még nem érezzük a határait. Nem leszünk hangosak, ígérem. Elfogad egy sört békülésképpen? Mit beszélek, persze, várjon egy kicsit – haddarta a srác, besietett a nappaliba, és egy doboz jéghideg sörrel tért vissza. – Szent a béke? – kérdezte, és az öreg felé nyújtotta a sört.

– Rendben – mondta Tibor, és elvette tőle az italt. – De legyetek óvatosak, mert a Margitka már ki van élezve rátok. És az öreglány addig nem nyugszik, amíg ki nem raknak titeket, ha nem lesztek halkabbak.

– A néni a földszint 2-ből? – kérdezte a srác, majd legyintett. – Vele elbírunk. Szeretnek a nénik. Amúgy is a nagymamára emlékeztet.

– Tán ő is olyan, mint egy kápó?

– Micsoda? Ja, nem csak simán öreg.

– Na minden jót! – Tibor intett a srácnak, és elindult vissza a lakásába.

Lassan sütötte a keszegeket. A forró olaj apró, sístergő buborékokkal ölelte körbe a halakat. A szemük egyre fehérebb lett, kiégett a szembogár, és hamarosan már csak egy kicsire összezsongorodott, kúpszerű olvadékká változott a valaha kocsonyás

szerv. Tibor kinyitotta az ablakot, hogy a szél kivigye az olajos halszagot, és megfordította a keszegeket. Mindkét oldalukat barnára sütötte.

Fél órával később a tányéron két fehérre leszopogatott halcsontváz hevert, és Tibor békésen aludt a fotelban. A tévében halkán szólt egy régi olasz westernfilm. Az öreg álmodott, hátsán összekulcsolt kezei meg-megremegtek, szeme fűgén járt a héj alatt.

A vitrinben egymáshoz verődtek a csészek. Tibor azt vette észre, hogy a szíve majdnem kiugrik a helyéről, a torkában érezte. Elkezdődött az ütemes kattogás. Tibor érezte, hogy nem bír felkelni a fotelból, mélyen belesüppedt, a szívdobogás nem akart múlni. Kényszeredetten a képernyőre nézett. Éppen egy tűzpárbaj zajlott a filmben. Ketten lőttek egymásra. Mindketten elterültek, csak az egyik kicsivel később, miután tett pár lépést, és mélykék szemével belenézett a kamerába.

Dörömböltek az ajtón. Tibor nem próbált meg felkelni, hogy ajtót nyisson. A dörömbölésből tudta úgylis, hogy ki az. Az aszszony viszont nem adta fel. Verte az ajtót, nyomta a csengőt, és közben néha bekiabált, hogy tudja, hogy otthon van, jöjjön elő és segítsen, mert a suhancok nem nyitnak neki ajtót.

Margitka tíz perc után adta fel a dolgot, és elvonult. A zene még pár órán keresztül szólt, aztán nagy hangzavar kíséretében mindenki elpárolgott a szomszédból. Sötét, csillagtalan éjszaka volt, és Tibor ugyanúgy ült a fotelban, kezét a mellén tartotta, de nem mert felkelni.

Arra ébredt, hogy minden tagja elgémberedett. Öt óra múlt pár perccel. Ma érkezik a fia meg a család. A konyhába ment, és elővette a legnagyobb edényt, majd a hűtőből a leveshez vásárolt csontokat. Mindent alaposan megmosott, az edény aljára kerültek a fehércsontok. Akkorák voltak, mint egy kisgyerek feje, arra halmozta a húsos csontokat, utána a velős csontok mindkét

oldalát sóba mártotta, mert azt mondta neki a felesége anno, hogy így nem esik ki belőle főzés közben a velő. Ezek kerültek felülre. Jól kiengedte a csapot, hogy hideg legyen a víz, megtöltötte az edényt, és a gázra rakta.

Hat órán keresztül gyöngyöztette a levest, és mikor kész lett, egy szűrőn átöntötte, hogy tiszta legyen, majd mindent kitálalt a nappaliban a nagyasztalra, amit bevitt a konyhából, és szétnyitott. Ünnepi porcelántányérok sorakoztak az asztalon, a szélükön aranszínű csík futott végig. Nagy, virágmintás edényben gőzölt a csontleves, mellette tálon a főtt húсок, másikon a zöldségek. Éppen a déli híreket mondták a Kossuthon.

Valahol megszólalt a mobiltelefonja. Körülnézett. Nem a nappaliban volt. Kiment a konyhába, de addigra elhallgatott a dallam. A telefon a konyhapult végében hevert. Mire sikerült feloldani a billentyűzetet, megszólalt a vonalas a nappaliban. Odasietett, felkapta. A fia telefonált, hogy nem tudnak eljönni, mert közbejött neki valami. Munkahelyi dolog, azt mondta. Tibor megértően bólogatott a kagylóba, hümmögött kicsit, aztán meghallgatta, ahogy a fia leteszi megint a nagyesküt, hogy legközelebb tényleg ott lesznek, de legkésőbb karácsonykor eljön érte kocsival, és elviszi magukhoz, hogy ne legyen egyedül az ünnepre. Tibor azt mondta, hogy rendben, nem jutott eszébe más, aztán elkészöntek, és a helyére rakta a kagylót.

Egy óra múlva az utolsó párakötegek is kiszálltak a tálakon álló húсокból, később a leves tetejére fehéres zsírhártya kúszott. Tibor a fotelban üldögélt, és sötétedésig megitta az összes sört, amit az ebédhez behűtött. Szám szerint hat üveggel. Kellemesen imbolygott vele a szoba, és mire az utcalámpák kigyulladtak, félálomba merült.

Szinte ugyanabban az időpontban, ahogy addig minden napon, feldübörgött a zene a szomszédból. Most kevesebb porcelán volt a szekrényben, a többi az asztalon várta a vendégeket, ezért

a maradék jobban tudott közeledni egymáshoz, ahogy a mélynyomó diktálta az ütemet. A szekrény ajtaja nyitva volt, és a kis csészék és tányérok elkezdtek egymás után kihullani a parkettára. Szétszattantak, és repültek a darabkák a szekrények alá, a szőnyeg szövetére.

Tibor szíve ismét a torkában kalapált az ijedtségtől. Felugrott a fotelból. Ezen még ő maga is meglepődött, de nem érzett sem szúrást, sem gyengeséget. Bement a hálószobába, a régi ruhásszekrény aljából elővett egy cipős dobozt. Rövid csövű forgótáras pisztoly volt benne, meg hozzá való töltények. Oldalra billentette a dobtárat, becsúszta a golyókat a töltényürbe, visszacsapta a tárat a helyére, felkelt a padlóról, és elindult az ajtó felé.

Megint vagy egy percig nyomta a csengőt, mire hallotta, hogy valaki babrálni kezd az ajtózárral. Ugyanaz a szőke srác nyitott ajtót neki. Napszemüvegben és virágmintás ingben, szájában cigaretta füstölgött, kezében egy pohár, amiben jégkockák úsztak valami sárga lében.

– Jó estét, öregharcos – mondta a srác, próbálva túlkiabálni a zenét. – Mi a helyzet? Kér egy sört?

– Nem kell – válaszolta Tibor. – Ha nem bánjátok, faszszopók, próbálnék pihenni, de ebben a kurva hangzavarban nem lehet.

– Nyugi, öregharcos, nem izgassa magát, mert még megüti a guta. Ez szabad ország, csak lazítunk kicsit egy hosszú nap után.

Tibor előhúzta a háta mögül a pisztolyt, és a srác arcába nyomta. Az felemelte a kezét, elejtve a poharat és a cigarettát, majd hátrálni kezdett befelé a lakásba. Hárman voltak a nappaliban, a kanapén feküdtek és iszogattak, közben a tévét bámulták, ami lenémítva ment, a két sarokban a hangfalakból szólt a zene. Mikor észrevették, hogy a szőke srác behátrál hozzájuk, felugrottak, és ők is feltették a kezüket, mikor Tibor feléjük fordította a pisztolyt. Az egyiküknek intett, hogy kapcsolja le a zenét. Csend lett.

– Maradjon is így mostantól, világos voltam!?! – kérdezte Tibor, és végignézett a négy srác rémült arcán.

Mindannyian bólintottak.

Tibor visszament a lakásába. Ahogy átvágott a nappalin, talpai alatt ropogtak a vitrinből kiborult porcelánok darabjai. Belesüppedt a fotelba, a pisztolyt a karfára tette.

Dörömböltek az ajtaján. Ismerős volt a hangoskodás. Margitka ránehézkedett a csengőre is, majd rikácsoló hangon kiabált befelé:

– Tibor, tudom, hogy ott van, jöjjön elő, ez tűrhetetlen, hát mi lett ebből a házból?

T U N I N G

Sanyi nem sokkal tíz után gördült be a Golfal. Lepakcsolta a motort, a zene elhallgatott. Kiszállt, a pisztolyt beledugta a tankba, beakasztotta a kallantyút, hogy magától töltjön, majd a kesztyűtartóból elővett egy darab finom szarvasbőrt, és elkezdte letörölni vele az apró maszatokat, amik útközben a karosszériára ragadtak. A tankpisztoly hangos csattanással jelezte, hogy befejeződött a töltés. Sanyi a helyére rakta, bement az üzletbe, vett egy energiaitalt, kifizette a benzint, majd az épület oldalához ballagott, ahová egy nádtetővel ellátott padot raktak, leült és rágyújtott. Gyorsan szívta a cigit, közben lecsekkolta az óráján az időt. Felhajtotta az energiaitalt, eltaposta a csikket, de már gyújtotta is a következőt. Újra megnézte az időt, majd oldalra pillantott, a mellékutca felé. Sehoh senki. Az utcalámpák fénykörében éjjeli lepkék rajzottak.

Egyik pillanatban meghallotta a lépteget, amire kiszártatva feltűnt az alak is. Húszéves srác volt, vele egykorú. Levágódott Sanyival szemben a padra, majd megigazította a bőrkabátja galérját, és elővett egy csomag cigarettát.

– Azt hittem, már nem is jössz – mondta Sanyi, és odalökte az öngyújtóját a srác elé. Drága Zippo öngyújtó volt, amire egy karmai közt kígyót tartó, fölrepülő sast véstek.

– Miért ne jöttem volna? – felelt a srác. Megszívta a cigaretta, felizzott a parázs, vörösbe borítva az arcát. – Anyám gofrit sütött, muszáj volt bekajálnom. Különben sem sietünk sehová. Még nem is küldték, hova kell menni.

Sanyi lehamuzta a cigijét, lábai jártak az asztal alatt.

– Ideges vagy? – kérdezte a srác.

– Nem – vont vállat Sanyi.

– Helyes – bólogatott a srác. – Fasza a verda. Meg lett küldve rendesen. Győzni fogunk. Ez gyors pénz.

– Az. Te mit tippelsz, hol lesz?

– Hát... nehéz megmondani. Múltkor a városon kívül volt, feltörték a régi ruszki laktanyát. De ott szét van repedezve a beton. Nagyon dobál. Nem túl jó hely. Van még egy ötletem, de az kicsit elvetemült.

– Mi az? – kérdezte Sanyi, s a lábai egy pillanatra megálltak az asztallap alatt.

– Az egyik lakótelepnél van egy hosszú, egyenes szakasz, ami négysávós, szóval ha véletlenül jönne szembe valaki, még az se lenne gond. De azért meredek. Sok ott az ember, bárki kihívhatja a zsarukat. Nem tudom, haver, majd kiderül.

Fél óra múlva beszálltak a kocsiba, és kihajtottak a benzinkút-ról. Sanyi vezetett, ahogy mindig, a srác az anyósülésen ült. Több ülés nem is volt a kocsiban, a hátsókat kiszedték, hogy legyen hely a hangcuccnak, az első két ülés alá volt felcsavarozva a két nitrós palack, amiket egy kábelre erősített nyomógommbal lehetett élesíteni.

Sanyi kihajtott a kertvárosból, rálépett a gázra, közben feltekerte a hangerőt. A kalaptartóba ágyazott hangszórók felbőgtek, a basszus olyan erővel szólt, hogy belerezegtek a kocsi ablakai. Mindketten ütemesen bólogattak a zenére, és száztízrel hajtottak át az üdülőövezeten, aztán Sanyi egy felhajtón kigördült az országútra, hogy kihúzza a motort. Tövig nyomta a gázt, a kocsi hangosan felmordult. Tíz perc után az egyik lehajtón befordultak a külvárosba.

Üzenet még mindig nem érkezett. Behajtottak a belvárosba, lassan gurultak a klubok előtt, hogy tudják nézni a csajokat, aztán leparkoltak, és bementek egy pizzériába. A pult melletti falon dartstábla lógott, benne egy nyíllal. Sanyi kihúzta, beállt a vonalhoz, hunyorított, célzott. A pultos lány azt mondta, hogy amennyit dob, annyi százalék engedményt kap. A nyíl a tízesbe fúródott. Evés közben folyamatosan a telefont bámulták. Már

mindketten befeszültek, tizenegy óra múlt, és még mindig semmi hír. Sanyi magában már lemondott az egészségről. Úgy volt vele, hogy legalább megjáratták a kocsit, s ha más nem, hát beülnek egy klubba, megpróbálnak felszedni egy-két csajt, aztán hajnalban hazagurulnak. Másnap semmi dolguk, ráérnek.

A klubban a szokásos szombat esti tömeg volt. Kígyózott a sor a bárpult előtt, üvöltött a zene, és minden szám előtt bemondták, hogy éjfél után érkezik a sztárfellépő, szóval mindenki maradjon, mert hatalmas italakciók lesznek. Az összes falon egy szőke, női DJ plakátja lógott.

Sanyi üveges kólával a kezében állt a pultnál, vállával egy betonoszlopnak támaszkodva, és az öngyújtójával vacakolt; a tűzkő csak szikrákat és apró füstgombolyagokat dobált, de a kanóc nem akart meggyulladni. A haverja két szőke lánnyal beszélgetett. Egyformán volt festve a hajuk, fölül platinaszőkére, alul feketére, és a srác nagyon nyomta nekik a szöveget, mert addigra már elázott az akciós italoktól. Sanyi szólongatta egy ideig, de miután nem reagált, belebokszolt egyet a vállába. Az megfordult. Sanyi az órájára mutatott, mire a srác elővette a telefonját, ránézett, aztán megrázta a fejét, és visszafordult a lányokhoz. Sanyi idegesen lerakta a kóláját, és elindult a mosdó felé.

Ott is sor volt. Az emberek kézről kézre adták a vécéajtót. Bentről csípős hűgyszag terjengett, a járólapon sör, pisa és sár egyvelege kenődött szét. A falakat embermagasságig csempézték fel, fölötte olcsó, fehér disperzittel festettek, de messziről látszott, hogy ócska munkát végeztek, a festés csíkjai fényesen virítottak. A fülkés vécé még rosszabb volt. Furnérlemezből rögtönöztek rá ajtót, amit már alig tartottak a sarokpántok, a vécére nem szereltek ülökét, a fülke falait egymásba érő firkák tarkították. Sanyinak a fülke jutott. A padlócsempét rosszul rakták le, így a sáros-hugyos lé tócsában állt éppen a vécékagyló előtti részen. Sanyi terpeszbe vágta magát, hogy vászoncipője ne me-

rüljön el az undorító pocsolóban. Közben a falfirkákat nézte. Értelmetlen szövegek, trágárságok, bandák jelei voltak, néhány telefonszám lánynevekkel.

Mikor visszaért, a két lány már elment, a haverja pedig az arcába tolta a telefont. Megérkezett az sms. Tíz percük volt odaérni, különben a dolog tárgytalanná válik. Átvágták magukat a tömegben, szinte félrelökődtek az egymásba fonódó embereket, és bevágták magukat a kocsiba. Sanyi indított, és égett gumisza- got hátrahagyva megindultak.

A cím, amit kaptak, az egyik lakótelepnél volt. Behajtot- tak a panelok közé. A garázsosor melletti egyik parkolóban talál- ták meg a helyet. Az utcalámpa kitompult, narancssárga fénye alatt három autó álldogált. Egy narancssárga, tuningolt Suzuki Swift, aminek az oldalára lángokat matricáztak, egy BMW, ami kívülről gyárinak látszott, és egy Lada, amin már csak a kaszni volt eredeti. A gazdáik a motorháztetőn ültek. A Suzuki so- főrje huszonévesnek látszott, tejfelszőke, tarajba zselézett hajú kölyök, fehér-fekete mintás motorosdzsekiben, a Ladán pedig az a harmincas fickó ült, akitől az sms-t kapták. Az inggallérja alól előbukkant egy nyaktetoválás. A BMW-t egy fiatal, szőke lány vezette, aki tetőtől talpig farmerbe öltözött, hófehér deszkás ci- pője világított a sötétben.

Pár perc múlva a kijelölt indulási ponton állt a két autó. Egy zebra mögé sorakoztak fel. Sanyi a Golfjával, a szőke srác a Su- zukival. Mögöttük a BMW a padka mellé lehúzódva, járó mo- torral. Sanyi haverja meg a másik fickó már korábban beültek a Ladába, és előrementek. Náluk volt mindkét fél pénze, nehogy valakinek valami ostobaság jusson az eszébe.

A távolban pontoknak tűntek az utcalámpák, de valahol a célnál ott állt a Lada, benne a pénzzel. A lány a BMW-ben ül- dögélt, térdeit a kormányra nyomta fel, és nyugodtan cigizett. Ahogy Sanyi belenézett a visszapillantóba, csak azt látta, ahogy

a kéz kinyúl az ablakon, és lehamuzza a cigarettát. Ettől még fe- szültebb lett, nem értette, hogy mire várnak még. Lenyúlt az ülés- sek alá, és kinyitotta a két nitrós palack csapját, majd felhúzta a barna, bőr sofőrkesztyűjét, és a kormányt szorongatta. A kesztyű új volt, ütemesen recsegett a bőr minden szorításnál. Oldalra pil- lantott. A szőke srác őt nézte, majd felcsavarta a hangerőt úgy, hogy a zene dübörgése elnyomta a három járó motor bűgását.

Kisvártatva a lány kiszállt a kocsiból, becsapta az ajtót, az aszfaltra pöckölte a csikket, és a két koci elé állt, úgy, hogy tőlük csak pár méterre, pontosan középen legyen. A telefonját a farzsebébe csúsztatta. Sanyi rámarkolt a kormányra, lehalkít- totta a zenét, szíve a torkában kalapált. A Suzukiban ugyanúgy dübörgött tovább a mélynyomó. Mögöttük és előttük üres volt az út. Egy lélek sem járt már sehhol a környéken.

A lány először a szőke srácre mutatott, az bólintott, és üres- ben felbőgte a motort, aztán Sanyira mutatott, aki ugyanígy tett, majd a lány magasba emelte mindkét kezét. Sanyi ekkor már olyan erővel szorította a kormányt, hogy a vér kiszaladt a kezéből. A lány várt pár másodpercig, majd egyszerre lefelé len- dítette mindkét kezét, és guggolásban várta meg, amíg a két koci füstölgő kerekekkel elzúg mellette. Utánuk nézett, felkelt, elmosolyodott, a BMW-hez futott, beugrott, és már száguldott is, pár száz méterrel mögöttük.

Sanyi veszettül taposta a gázt, gyorsan váltott felfelé. Át- száguldottak az első zebrán. Még kettő volt hátra a célig. Fej fej mellett haladtak. A következő zebránál Sanyi átnézett a srác autójába. Az is ránézett. Most úgy érezte, hogy orrhossznyival a Suzuki előtt van, most kell egy kicsit adni neki, rögtön az utolsó zebra után, onnan már a befutó van. Csak egy löket nitró kell a motorba, és nincs, aki megelőzhetné. Sanyi már a zsebében érezte a pénzt. Lenyúlt, kézbe vette a kábelre erősített nyomó- gombot, és várt. Oldalra sandított. A Suzuki már félkocsinyival volt mögötte.

A csapódás hangos volt, Sanyi csak ennyit érzékelt belőle. Az autója pördült egyet, és keresztbe állt az úton. A Suzuki elhúzott mellette, vészfékezett, majd hirtelen újraindított és továbbhajtott.

Sanyi szélvédője keresztben elrepedt, és a nagy, közepen végigfutó repedésből több kisebb, vízérszerű szál futott ki. Valami csordogált lefelé a szélvédőn, megtörve és sokféle szétszaladva a repedések görbéi mentén. Sanyi belenézett a tükörbe. Az aszfalton kicsavarodott test hevert, mellette egy alakját vesztett bicikli, aminek elgörbült kereke töredezetten forgott a tengelye körül.

A lány a BMW-vel ekkor ért oda. Lassított, kinézett az ablakon, majd nagy gázt adott, és pár pillanat múlva már csak a lámpája vöröse látszott a távolban.

Sanyi nem tudta eldönteni, hogy jár-e a motor, vagy sem. Tompa zúgás volt körülötte a világ. Levette a gyújtást, majd újra ráadta, sebességbe rakta az autót, és csikorgó kerekkel elhúzott.

A célzónát már nem jelölte semmi, a Lada is kereket oldott. Sanyi tekintete a környéket pásztázta, hátha meglátja a haverját, hátha megvárta. Hátha segít neki valaki. Üres volt az út, csak a környék tízezernyi panelablaka meredt rá. Lassan csorgott, amíg ki nem ért a lakótelepről.

A város határában rálépett a gázra. Gyorsított, amíg csak tudott. Közben az ablakmosóval próbálta lecsapatni a szélvédőről a vért, amit előtte a lapátok egyenletesen szétkentek. Sokára tisztult meg a repedt üveg. Az ablakmosó folyadék erős, citromos szaga lassan betöltötte a kocsi belsejét.

A nő minden szombaton reggel hétkor felvette a kedvenc ruháját, cipőbe bújt, néhány szatyrot hajtogatott a táskájába, ránézett az alvó gyerekekre, majd kilépett a kapun. Öt perc sétára volt a buszmegálló. Mindig ugyanakkor ért ki, így várnia kellett tíz percet, de legalább a járatot sosem késte le. Fél óra múlva bent volt a városban, a piacon.

A fia, a tizenhét éves Gyurika kilenc előtt sosem kelt fel. Csak akkor mászott elő az ágyából, mikor a házuk ablakán bevert a délelőtti, forró napsugár. Régi vályogviskó volt, két szobával, ósdi, dupla fakeretes ablakokkal, amin keresztül télen visítva közlekedik a fagyos szél.

Megszokta, hogy anyja ilyenkor mindig távol van. Megvoltak a maga szokásai. A nő már elmúlt hatvan. Gyurika késői gyerek volt.

A fiú kinyitotta a hűtőt, letört egy darabot a sajtból, a szájába tömött egy kiflit, és visszament a szobájába.

A kifeküdt ágy mindkét végében nehéz, méter magas hangfalak álltak. Néhány hete Gyurika talált egy hirdetést az újságban, amiben egy DJ felszámolta a felszerelését. Volt ott füstgép, fények, mikrofonok, keverőpult és hozzá CD-lejátszók meg egyéb kellékek, és természetesen a két nagy hangfal. Felhívta a számat, megbeszélte egy időpontot, és egy haverja kocsijával elmentek a hangfalakért. Le kellett hajtani a hátsó üléseket, hogy beférjenek fekvé, de még úgy is elfoglalták majdnem az egész hátsó részt.

Már aznap üzembe helyezték őket. Még a vártnál is durvább hangzást adtak, persze több száz négyzetméterre tervezték őket. Gyurika szobája alig volt tizenkettő. Az ablakok megremegtek, és úgy tűnt egy pillanatra, hogy leesnek az elrozsdállt

sarokpántokról. A szoba egyik sarkában a vakolat repedéséből finom szemcsés homok hullt az ágytakaróra. Gyurika gyorsan levette róla a mélyet, és alig sercegőre halkította a zenét. Tudta, hogy nem lenne tanácsos nagyon zenélni, amikor anyja otthon van.

Azon a szombaton, miután anyja elment a busszal, kinyitotta az ablakokat a szobájában, aztán sorban lekasztotta a zsané-rokról, és lerakta őket a padlóra. A plafon repedését korábban gipsszel kijavította, ami így nem porzott. Ennek az anyja is nagyon örült. Nekifeszült a hangfalaknak, és az ablak felé fordította őket, a számítógép elé ült, és keresgélni kezdett. Sorban lapozta át az előadókat, valami komolyra vágyott, ami igazán megdolgoztatja szerzeményeit. Benny Benassi mindig beválik – gondolta –, aki konyít valamit a zenéhez, az az *Able to love*-ot pörgetné először. Gondosan felcsavarta a hangerőt, hogy kiélvezze az összes kis hangot is. Kattintott.

Megszólt a zene, mélyről indult, mintha csak a föld mélyéből zörgött volna fel. Az első ütemek egészen elviselhetőek voltak még a szobában is, aztán egyre inkább eldurvult, és Benny úgy pakolta rá a jellegzetes dobokat, hogy a ház egyként remegett fel minden ütemre. Vágni lehetett a zenét.

Amikor véget ért a szám hirtelen csend lett, és Gyurika úgy érezte, hogy bedugult a füle. Mint amikor az ember kocsiban ülve felér egy hegyre. Az utcában a kutyák vonyítottak és csaholtak. Olyan volt, mintha valaki ránehézkedett volna a csengőre. A fiú kinézett az ablakon. Valóban toporgott egy ideges szomszéd a kapuban. Nem ment ki. Elfeküdt az ágyán, és nyugtázta, hogy a hangfal igencsak jó vétel volt. Az ő cucca szólt a legnagyobbat az egész környéken. Mielőtt az anyja hazaért, gondosan visszahelyezte az ablakokat a helyükre.

A hangfalak megdolgoztak a pénzükért. Gyurika minden szombaton zenét hallgatott. Néha a haverjaival a hétvégi estén is üzembe helyezték a felszerelést, de akkor visszafogottab-

ban, mert olyankor az anyja otthon volt. A szomszédok egyre többször mentek át hozzájuk panaszkodni, de az anyja mindig azt mondta, hogy ő nem vette észre, hogy hangosan menne a zene. Mindig azt mondogatta: „jó gyerek az”.

A helyzet nem lett rózsásabb az idő múlásával, és a nyár végi Budapest Parádé csak rátett egy lapáttal, segített kiszélesíteni Gyurika zenei ízlését. A falu lakossága valószínűleg kevésbé örült neki, hogy a fiú éppen az üstdobot előszeretettel használó dance és eurotrance nagy virágkorában kamaszodott.

A következő év végére édesanyjának haja hófehér lett, Gyurika pedig betöltötte a tizenennyolcat, szakmát szerzett. Hentesként végzett. Augusztus végén még elénekelte a kanyargó tömegben, hogy „*Budapest felett ma újra mindenki száll*”, majd két nap múlva összepakolta a ruháit, a CD-it, és az anyjától kapott vadonatúj karajozó és csontozó késeket, felszállt az egyik osztálytársával a buszra, és meg sem állt Pestig, onnan meg Berlinig.

Édesanyja elmesélte ismerőseinek, hogy a kislánya elment németbe, mert kapott munkát valami egy olyan hatalmas húsüzemben, amilyen itthon nincs is. Az asszonyok próbálták leplezni megkönnyebbülésüket a hír hallatán. Gyurika szobájában a hangfalak a sarokba tolva álltak, lassan finom por ült rájuk. A faluban csönd volt.

Egy év múlva jött haza először.

Leszállt a helyköziról, lazán sétált az ismerős utcákon, fülében John Dahlbäck dübörgött. Az arca sápadt volt és megviselt. Napi tizenkét-tizennégy órát robotolt a szalag mellett. A szalagon egymástól fél méterre jöttek a sertéscombok, mindből ki kellett fordítani a csontot, és hátradobni. Egy munkás naponta kettőt hagyhatott ki, aztán hazaküldték. Az első hónapokban csak azért nem rúgták ki, mert az idősebbek, akiknek már a kezében volt a gyakorlat, besegítettek neki, és ha nagyon elúszott,

kifilézték egy-két combot az ő adagjából is. Így húzta ki az első félévet. Nem gondolta soha, hogy egyáltalán létezhet ennyi hús a világon, sokszor álmában is ökölbe szorult a keze, mintha a kést markolná. Rózsaszín húshegyekről, halmokba rakott fehér csontokról álmodott.

Mikor betoppant az ajtón, az anyja rögtön magához ölelte. Otthon nem változott semmi, az asszony haja már nem tudott fehérebb lenni, a ház se rozogább. Miután belapátolta a vacsorát, egy vaskos borítékot csúsztatott oda az anyjának az asztalra. Azt mondta, csináltassa meg belőle a házat. A nő visszanyelte a könnyeit, és feltűnt neki, hogy a fia mintha hangosan beszélne, de Gyurika leterelte azzal, hogy biztosan azért van, mert az üzemből óriási a hangzavar. Aznap este bulit tartott. Régi barátai jöttek át hozzá. Leporolta a hangfalakat, a ház újra megtelt zenével, a vakolat már több helyen szitált.

A következő öt évben minden ugyanígy történt. Gyurika dolgozott, aztán hazajött nyaranta egy hétre. Közben már műszakvezetővé léptették elő, az anyjának csúsztatott boríték egyre kövérebb lett.

A hatodik évben az anyja éppen a kertben kapirgált, amikor egy német rendszámú, fekete Audi tűnt fel az utca elején. Az ablakai fel voltak húzva, de a zene olyan hangosan dübörgött, hogy még így is megvadultak tőle a kutyák. Nem szeretik a Swedish House Mafát. Az autó beállt a ház elé, leállt a zene és a motor. Gyurika kiszállt. Az utolsó látogatása óta láthatóan felszedett pár kilót. Csontos arca ki volt párnázva, az ing is feszült rajta a drága bőrkabát alatt.

Anyja azt vette észre, hogy fia étvágya is megnőtt. A levesből háromszor szedett. Mikor végeztek az evéssel, mindketten némán ültek a konyhában, csak a kitöltött sör habja pattogott. Végül az anya törte meg a csendet. Elmesélte, hogy sajnos pár hónapja egeret fogott a házban, a fia szobájában. Elmondta,

hogy szerinte már régóta lakhatott ott, mert sok mindent megragott, a hangfalak vezetékét is.

Gyurika ivott, majd azt mondta: „csóro hangfalak, már el is felejtettem őket”.

Este szemügyre vette őket, lesöpörte róluk a port. Az egér tényleg alapos munkát végzett. Az összes kábel át volt rágva, a szorgos kis fogacskák rojtosra koptattak mindent. A fal mellett színes műanyagdarabkák heverték.

Egy héttel később, mikor elindult vissza németbe, a kocsiba rakta a hangfalakat. A hajóméretű autóban kényelmesen elfértek az ósdi, kopott zenedobozok. Megölelte az anyját, megígérte, hogy hamarosan újra eljön, nem csak egy év múlva. Beszállt az autóba, intett, és kifordult az utcából.

A falu határában lévő hulladékudvarban leadta a hangfalakat.

Már az autópályán járt, mikor a rádióban a DJ belekezdett a délutáni zajosabb válogatásba. Feltekerte a hangerőt, és rálépett a gázra, autója az úttestre feszült. Hajtott, és közben ujjával dobolt a kormányon, gyorsan felvette a pálya forgalmát.

A rendőr már jó ideje álldogált a járdán, és a betonon elnyúló kerek, barnás pacát bámulta. Csepp alakú volt, és az aszfalt lejtését felvéve nyújtózott a csatornalefolyó felé. A rendőrautó kanyargó fénye hol az arcára, hol az épületek falára verődött. A kihúzott kordon mindkét oldalán elkezdtek sorakozni a kíváncsiskodók.

Még egy kocsi érkezett, leparkolt a padka mellé, közvetlenül a rendőrautó elé, leállították a motort, és kiszálltak belőle. Ketten voltak. Civil ruhás nyomozók. Az egyikük rágyújtott, a másik odalépett a rendőrhöz.

– Miért nem takarították még le? – kérdezte mogorván.

– Már hozzák a lemosót – mondta a rendőr. – Elszaladt a kollega érte.

– Igyekezzenek – mondta a nyomozó, és fejével intett a társának.

Az épület bejárata felé indultak. Közben még szembetalálkoztak a másik járőrrel. Megtömött reklámszatyor volt a kezében, biccentett a nyomozóknak, akik éppen beléptek a főbejáraton, majd a társához lépett, és lerakta a nehéz szatyrot.

– Pepsi nem volt? – kérdezte az ott álldogáló rendőr.

– Szaros kisbolt. Csak Cocát tartanak. Nem volt nagy kínálat.

– Ez nehezebben hozza le – morgott a rendőr.

– Én is tudom – felelte a másik.

– Mindegy, ez van.

Mindketten kivettek egy üveg kólát a szatyorból, lecsavarták a kupakot, és elkezdték a betonon lévő foltra locsolni. Az üdítő felhabzott, és sísteregve, mélybarna léként kúszott le a csatorna szájába. Az első két palackot gyorsan kilocsol-

ták. A következő kettőt már adagokban lötykölték a betonra. Hagytak még mindkét palackban egy-egy liternyit, aztán a kordonhoz mentek, és felszólították az embereket, hogy menjenek a dolgukra.

Közben újabb járőrautó érkezett, megállt mögöttük felkapcsolt fénnel. Ketten szálltak ki, és odamentek megnézni a foltot a járdán. A két járőr visszament a folthoz, és köszöntek az újonnan érkezett kollégáknak.

– Miért Cocával öntitek? – kérdezte az egyikük.

Azok megvonták a vállukat.

– Csak ez volt a boltban – mondták szinte egyszerre.

– Ez nem fogja jól lehozni. Pepsi kell. Vagy ami legújabban bevált nekünk, az a hogyishívják? – kérdezte hunyorogva, újjával csettintgetett.

– A Dr. Pepper – segítette ki a társa.

– Az a szar! Na, az lepucol bármit! A legjobb lötyty mindenre. Legutóbb egy teljes közúti helyszínt letisztázott. Nem is akartam elhinni.

– Majd észben tartjuk.

Vaku villant a háttérben. A négy járőr egyszerre kapta oda a fejét. Egyikük elindult. A kordon mögött összeszaladt emberek egy pillanat alatt eloszlottak.

A lift zötykölődve ért fel a kilencedik emeletre a két nyomozóval és az igazgatóval. Amikor kinyílt az ajtó, az igazgató szállt ki elsőnek, arca verítékben úszott, néha hátratekintett, és elengedett egy-egy „erre jöjjenek”-et, ahogy haladt végig a folyosón. Az utolsó szobához mentek.

Szemben nyitva volt a nagy ablak, hűvös szél vágott be rajta, és a fali parafatáblára feltűzött papírokat lebegtette. A szobában félhomály volt, csak egy kis olvasólámpa égett, az alá szorítottak be egy papírlapot. Az egyik nyomozó a lap fölé hajolt, és elolvasta szöveget. Két szó volt csupán ráírva. A másik nyomozó addig

kinézett az ablakon, és a mélyben lévő járőröket meg a betonon szikkadó sötét foltot fixírozta.

– A család? – kérdezte a nyomozó felnézve a papírlapról és az igazgató felé fordulva.

– Már úton vannak. – Itt szünetet tartott. – Értesítettem őket – tette hozzá a férfi, és lehorgasztotta a fejét.

Három órával korábban a lift ugyanúgy zötykölődve fékezett le a kilencedik emeleten. Hárman szálltak ki a fülkéből. Két huszonéves lány, akik egy jelmezes buliból tartottak hazafelé, és meglehetősen részegek voltak. Egymást túlkiabálva idézték fel az este legjobb pillanatait. Mögöttük egy tizenkilenc éves fiú. Magas volt és sovány, mondhatni nyeszlett, kócos hajú, szemei nehézkesen csukódtak és nyíltak.

Egy kocsmában volt, a pultnál üldögélt az éjszaka nagy részében, sört ivott, és vodkát tisztán, aztán elbotorkált egy diszkóhoz, kivárta az utcán kanyargó hosszú sort, kifizette a belépőt, és betámasztott az egyik pulthoz, hogy onnan bámulhasson egy lányt, aki már régóta tetszett neki. Úgy gondolta, hogy már csak egy vodkára van attól, hogy oda merjen menni hozzá. Fél éve tervezte ezt az akciót, de valahogy sosem jött az alkalom. A lány általában nem volt egyedül, ha meg véletlenül nem volt senki körülötte, akkor a fiú érezte úgy, hogy még nincs benne elég bátorság ahhoz, hogy megszólítsa. Persze tudta, hogy egy nagy baromság ez az egész, mert közös órákra jártak, a legtöbb helyen találkoztak, vagy mondjuk inkább úgy, hogy elmentek egymás mellett, és a fiúnak ezer meg egy alkalma lett volna, hogy megszólítsa. De most úgy érezte, az elpazarolt időn, a sok kihagyott lehetőségen már túl van, csak a ma számított. A lány a parketten táncolt, pár barátnőjével körülvéve. Dobálta a haját, nézegetett maga mögé, hogy hányan figyelik, mikor indul el valaki felé, hogy átkarolja a derekát. De egyelőre nem indult el senki. Ez a fiú perce volt, az elmúlt fél év minden tervezge-

tése, találgatása, esélylatolgatása ide futott ki, egy teljesen átlagos és minden megfontoltságot nélkülöző pillanathoz. Odamegy és megpróbálja. Lehajtotta, ami a poharában maradt, és kicsit bizonytalan léptekkel elindult. Mint valami felszökő láz, úgy égett a torkában a vodka utóíze. Már közel volt, a fények irányt váltottak, hogy együtt mozogjanak a zene ütemével, és hirtelen minden kék és vörös lett, majd a stroboszkóp elkezdett ütemesen lüktetni, megtörve a mozdulatokat. Nem is hallotta a saját hangját, amikor odalépett a lány mögé, és a fülébe mondta, amit kigondolt útközben. Egészen közel hajolt hozzá, érezte az illatát, a gyümölcsös parfümöt a kopott cigarettaszag mögött. A lány hátrafordította a fejét, és gyorsan nemet intett a kezével, majd közelebb hajolt a fiúhoz, és még hozzátette, hogy vár valakire, ne haragudjon. A fiú bólintott, megfordult, és visszasétált a pulthoz. Onnan még tisztán látta, ahogy egy másik fiú odalép a lányhoz, mond neki valamit, átkarolja a derekát, a lány pedig rámosolyog, közel hajol hozzá, és megcsókolja.

A lift ajtaja hangosan csapódott be mögötte, majd kattant egyet, és a kabin elindult a földszint felé. A fiú szándékosan lemaradt kissé a két jelmezes lánytól, időközben azok egymást támogetva lefordultak a vécékhez.

A fiú szobája hűvös volt, mivel a szobatársa nyitva felejtette az ablakot, mikor elment. Az asztalán, a papírhalmok és az öszszegyűrt flakonok között tömött hamutál állt, amiből a szobában tekerdő huzat hirtelen kikavarta a hamut. A fiú odament, és kihúzott egy szálát az asztalon hagyott cigisdobozból. A szobatársáé volt, ő nem is nagyon dohányzott. Rágyújtott, és rátámaszkodott az ablakpárkányra. Szédelgett. Odalent lomhának látszottak az autók, tompának a fényszórók gömbjei. A járdán nem járt senki. Kevesen voltak ébren, a közeli panelek ablakai sötétek voltak.

A fiú az asztalhoz ült, újabb cigarettára gyújtott, és maga elé húzott egy üres lapot. Fekete filccel két szót írt rá: *Bukott An-*

gyal. Felkelt a székről, elnyomta a csikkét, és az ablakhoz ment. A párkány kissé magasán volt, ezért odahúzta a székét. Kiült a vékony szegélyre. Érezte, ahogy nadrágszárait átjárja a levegő. Lehunyta szemét, kétszer előre és kétszer hátra himbálta magát, majd lendületet vett, és tenyerével letaszította magát.

Tizenhárom évvel korábban a kisfiú rettegve ébredt fel az ágyában. A szobában sötétség volt, és ő biztosra vette, hogy valami mozog az ágya alatt, amikor felült, szinte látta is a lényhez tartozó sárga szempárt, ahogy kibújik és ráveti magát.

Pár nappal korábban egy film előzetesében látta, ahogy egy démonszerű valami az ágy alól mászik elő, és lábánál fogva rántja le a szereplőt. Akkor kezdődtek a rémálmai. A plüssével és a kispárnákkal ugyan kitömte az ágy széle és a padló között tátongó ürességet, de abban biztos volt, hogy egynéhány ilyen apróság kevés egy szörnyel szemben. Hátát a falnak döntötte, felhúzta mellkasához a lábait, és azt suttogta maga elé, hogy nincs semmi ott, nem létezik ilyen, csak a filmekben. De a sötétség formákat kezdett ölteni a szobában. A kisfiú tudta, hogy csak két lehetősége maradt. Az egyik, hogy itt marad, viszont az egyet jelent a biztos pusztulással, a másik, hogy leugrik az ágyról, amilyen gyorsan csak lehet, az ajtóig csak pár lépést kell tennie, kirohan, és meg sem áll a folyosóig, és onnan tovább a nappaliig. A szülei ilyenkor még javában tévézni szoktak. Ha tudnák, hogy nem alszik, akkor biztosan leszidnák, de ha csak odakúszik halkan, és a rejtekhelyén leül, akkor a szörnyek már nem tudnának eljönni érte, mert a felnőttektől félnek.

Mindkét döntésben volt kockázat. A szobában maradáskor a fal felé fordulás és a szem minél erősebb lehunyása, meg a takaró magára szorítása nem tűnt elég erős védelemnek. Így még elkaphatja az ágy alól kibújó démon. A szoba elhagyásában viszont ott volt annak a kockázata, hogy mikor leugrik az ágyról, az alatta lakó el tudja csípni a lábát, és berántja.

A kisfiú úgy döntött, hogy kockáztat. Áldozatot is hozott, kedvenc plüsskutyáját, egy kék szemű huskyt magához ölelt, majd elhajította a szoba túlsó vége felé, hogy elterelje a szörny figyelmét, leugrott az ágyról, kinyitotta az ajtót, végigfutott a folyosón, le a lépcsőn, és pár pillanat múlva már ott is volt a nappali előtt. A csempére hasalt. Kissé hűvös volt, de nem hideg. Végigkúszott rajta, amíg el nem ért a kanapéig. A karfa mellett pihent meg.

Hátranézett.

Az ágya alatt lakó, sárga szemű démon ott ült a lépcső legalsó fokán, és őt nézte. A kisfiú itt nem félt annyira, tudta, hogy nem bánthatja, mert itt vannak a szülei.

Az apja egy fotelban ült, ölében egy nagy üvegtálnyi patogatott kukoricával. A vajas, pörköldött illat átjárta az egész szobát, és a fiú hallott minden egyes szemet, ahogy az apja fogai között szétropan.

Anyja a kanapén feküdt, és félálomban szuszogott. A kisfiú ott kukusolt, ahol a nő feje a karfán pihent, a légzése egyenletes volt, hangosan fújta ki a levegőt, majd egyszer csak zihálóvá vált, a nő köhintett egyet, nyelt, és halk, kába hangon a férfihez szólt:

– Halkítasz kicsit rajta? Elaludtam – kérte a nő.

– Persze – mondta a férfi.

Az üvegasztalra tette a tálat, majd keresgélni kezdte a távirányítót. Nem volt sehol. A férfi felkelt, és áttúrta az asztalon heverő magazinokat és tévéújságokat, majd benézett az asztal alsó polcára. A kisfiú addig hátrakúszott, és a kanapé mögé lapult, nehogy észrevegye az apja. A lépcsőn ülő démon elmosolyodott, epesárga szemei valósággal ragyogtak a sötétségben.

Közben a férfi megtalálta a távirányítót a fotel karfáján. Visszaült, halkított a tévén, majd újra ölébe vette a kukoricát, és tovább rágcsált.

A fiú újra a kanapé oldalához mászott.

A tévében új műsor kezdődött. A képernyő vadul villódzott, majd furcsa emberek jelentek meg egy épületben, a kisfiú azt gondolta, hogy biztosan katonák, aztán megint jött egy nagy fényesség és egy árny, ami rátámadt az erdőben valakire.

Az apja kicsit hangosított a tévén. A hang azt harsogta, hogy „*fejezetek az FBI titkos ügyeiből...*” majd rövid szünet után a hang azt mondta: „*Bukott angyal*”.

T Ű Z , J Ö J J V E L E M !

A hatos számú dülő agyagosan, sárgán kúszott előre a határban, ahogy kibomlott az aszfaltos főút nyomvonalából. A föld keményre fagyott, göcsörtös repedéseiben megállt a porhó. Öt óra felé járt az idő, és az alkony szürkületbe borította a tájat, csak a csupasz nyárfák törzsei mögött remegett egy kevés narancssárga fény, a tanya ablakára feszülve.

A fiú egy földlabdát rugdosott maga előtt. Kilencéves volt, hazafelé tartott az iskolából. A tanya és a buszmegálló között alig egy kilométernyi út húzódott, de a fiú mindent megtett, hogy minél később érjen haza. Jót focizott a földgolyóval, majd a vadak talajba fagyott lábnyomai után nyomozott, és vagy negyedóráig bámult egy héját, ami egy magányos fa lekopasztott, csontszerű ágán ücsörgött.

Majdnem sötét volt, mikor beért az udvarra. A jószágok már bevonultak az alvóhelyükre, csak a kutya ugatott, mikor a fiú kilépett a fák mögül a vályogház oldalára erősített lámpa fényébe. A házból hangok szűrődtek ki. A szülei nem voltak egyedül.

Óvatosan nyitotta ki az ajtót, némán besurrant a résen, lecsúszta válláról a táskát, és levette a cipőjét. Rózsaszín kezei és átfagyott lábujjai egyszerre kezdtek bizseregni az előszoba kellemes melegétől. A kályhát jól megrakták fával a vendégek tiszteletére. A fiú felakasztotta a kabátját a fogasra, és elindult az ebédlő felé. Sült oldalas, savanyúság és frissen sült kenyér illatát érezte.

– Megjöttél? – kérdezte szemrehányóan az apja, aki az asztalfőn ült, kerek hasán keresztben feküdtek a karjai. – Elmúlt öt – tette hozzá.

– Bocsánat – suttogta a fiú, a padlóra szegezve tekintetét.

– Nem hallottam! – erősködött a férfi.

– Bocsánat – préselte ki fogai közül a fiú. Szemeit nem emelte fel a padlószőnyeg gyűrődéséről.

– Fél órája beért a busz, hol kódorogtál? – folytatta az apja.

A fiú nem válaszolt. Az asztalra emelte a szemeit. A húsok kihúlva feküdtek egymáson, zavaros zsírba merevedve, mellettük egy öblös tálban vegyes vágott és ecetes dinnye halmai, és egy fonott kosárban letakart kenyér. Anyja az apja mellett ült. A konyhában még ketten voltak – az apja húga és annak férje. Mindenki a fiúra nézett, akinek a kályha melegétől vér tódult az arcába.

– Kiosztották a matekot? – kérdezte az apja, kissé felé fordulva.

– Igen – mondta a fiú.

– És? – nyújtotta a nyakát az anyja. A többiek is még jobban a fiú arcára meredtek.

– Hármas – nyögte ki remegő hangon a gyerek.

Az apja kivonta karjait az addigi pózból, és két tenyérrel az asztalra csapott. A poharak odébb ugrottak, a tányérok és a vilák egymáshoz koccantak.

– Ezt nem hiszem el – kezdte elvörösödött fejjel –, a hármaskirály! Nem tudom, honnan szalasztották ezt. De tényleg. A testvérei ilyen korokban milliókkal dobálóztak fejben, ez meg ötig nem tud elszámolni.

– Nem születhet mindenki okosnak – tette hozzá a férfi húga. A férje is bölcsen bólogatott mellette, majd kortyolt a söréből. – Valamire jó lesz ez is.

– Nem tudom – rázta a fejét az apa. – Szegény nagyon mulya. Indíts a szobádba – parancsolt rá a gyerekekre.

A fiú elkullogott, közben még hallotta, ahogy apja hozzáteszi: „ha így halad, a végén tökéletes semmirekellő csőlakó lesz belőle”.

Ruhástól borult be az ágyába, arcát belefúrta a párnába, hogy ne hallatszódjon a sírása.

A vendégek két órával később mentek el, addigra két darab kivételével minden oldalast csontra szopogattak. A kimentett húst az anya egy szelet kenyérral és némi savanyúsággal egy tálcára tette, bevitte a fiú szobájába. Az ágy mellé lépett. A gyerek arcán halványpiros tócsákban álltak a sírás nyomai. Mélyen aludt. A nő ráborította a takarót, és halkán kioldalazott a szobából.

Márciusban hirtelen jött a tavasz, és az egész vidéket latyakos sártengerré változtatta, a határban piszkosféhéren virítottak az oszladozó hókupacok. A téli hó megnyomta a bejárati ajtajuk fölé belógó kistetőt, a rászögelt rombuszpalák némelyike elrepedt, és esős napokon a lábtörlőből lucskos felmosóröngy lett a lecsöpögő víztől. Az apja a március 15-i szünnapra időzítette elő a tető megjavítását.

Aznap reggel a fiút is korán ébresztették. Álmos, bedagadt szemekkel ült le a konyhaasztalhoz. A helyiséget megtöltötte a nemrég begyújtott kályha melege és a forró tejeskávé illata. A fiú könnyölköve szendergett, az apja az újságot bújta. Az anya is belépett a konyhába, egy szakajtóban tojást hozott, mögötte reggeli hideg vágott be az ajtón. Nekilátott feltörni a tojásokat. A héjak tompán koccantak a mosogató szélén, elrepedtek, és kifolyt a belük a tálba. A férfi közben becsukta az újságot, összehajtotta, és a fiú mellé csapta az asztalra.

– Ne könnyölkölj az asztalon! – mordult rá. – Az bunkóság.

A fiú ölbe rakta a kezeit, de közben fel sem nézett az apjára.

Csendben reggeliztek, majd az apa kiadta az utasításokat a napra vonatkozóan. Úgy tervezte, délelőtt leszerelik a sérült lapokat, délutánra felerősítik az újakat, és kész is lesznek aznap az egész művelettel. Mikor végeztek az asztalnál, a nő leszedte a tányérokat, és nekilátott a mosogatásnak, a fiú pedig elindult, hogy összeszedje a szerszámokat és kellékeket, amire szükségük lehet. Lement a pincébe, egy régi bádoggödörbe rakta a szerszámokat meg egy doboz szöveget, és felvitte az apjának. Az belenézett a gödörbe, kivett egy fogót, és felmutatta a fiúnak.

– Ez mi? – kérdezte a férfi.

– Fogó – mondta a fiú.

– Ez egy kombinált fogó – visszahajította a szerszámot a vödörbe. – Úgy emlékszem, harapófogót kértem.

– Kicsérélem. – A gyerek felkapta a fogót, és visszasietett a házba. Közben még hallotta, ahogy az apja azt dörmögi magában: „mintha a faszomat küldtem volna le!”.

A fiú fél perc múlva ott volt a harapófogóval, és belerakta a vödörbe. Az apja közben a létrával bíbelődött. Felmászott a legfelső fokára, és szemügyre vette a kistetőt.

– Fogjad a létrát! – parancsolt rá a fiúra. – Eléggé inog ezen a sáros földön.

A fiú odalépett a létra lábához, és átölelte.

– Ezt jól elrepszettette valami – dörmögte a férfi. – Az egyik sorban az összes eltört. Oké, jövök le. Közben az istálló mögül hozzálat palát, ott kell lenniük egy rakáson. De egészségeset keress, ne legyen rajtuk sérülés vagy repedés.

– Hozom – mondta a fiú, és elfutott az istállóhoz.

A palát sűrűn átszőtték a pókok, úgy nézett ki, mintha a lapokat fehér vattacukorszerű kötőanyag tartaná össze. Ahogy a gyerek felemelt egyet, alatta szőrös csomókba bújtatott póktojások százait pillantotta meg. Undorodva félredobta a palát, és az porozva öt darabra tört az istálló alapzatánál. Kiválasztott hat egészségesnek látszó rombuszt, és visszaszaladt vele az apjához.

A férfi már türelmetlenül toporgott.

– Hol voltál ennyi ideig? Direkt várakoztatsz itt a hidegben? – mordult rá a fiúra.

– Én csak kiválogattam a jókat.

– Ilyen sokáig? Nem hiszem, hogy ez eddig tart. Senki nem lehet ilyen lassú. Takarítsd le azokat a vackokat, hogy néznek már ki!

A fiú lerakta a palákat, és bement a házba egy ruháért. Az anyja bevizezett neki egy régi, rongyos törülközőt. Azzal vakargatta le a rombuszokról a mohát és a pókkolóniákat. Utána fog-

ta a létrát, hogy az apja befejezhesse a munkálatokat. Mire délután lett, és elkészültek, az ujjai lilán gémbereedtek rá a létra fém lábaira. A férfi lemászott a magasból, leporolta magáról a koszt, majd bólintott, és elszalasztotta a fiút egy bögre forró teáért. Addig ő bepakolta a szerszámokat. A fiú görcsös ujjait a bögre fülére tapasztva üldögélt a kályha mellett, és várta, hogy az anyja kiemelje a sütőből a lepényt.

A tavasz meglehetősen gyors volt. Legalábbis a fiú úgy érezte, hogy egyik pillanatról a másikra minden kiolvadt, majd kizöldült. A tanyán fehér és rózsaszín virágba borultak a gyümölcsfák. A gyerek különösen a cseresznye virágzását szerette. Üldögélt a fa alatt, a zölden sarjadzó fűben, és néha felmászott az ágakon a fa tetejére. Hallgatta a méhek munkáját. Ha jól bekucorodott egy nagy ágra, nem is láthatta meg senki.

Az egyik szokványos szombat reggel az anyja korán keltette fel. Reggelit készített, és közben elmondta, hogy az apja kint van a határban, elkezdtek szántani, és meghagyta a gyerekeknek, hogy addig ő ássa fel a konyhakerti részt otthon, bármikor be lehetesen vetni, hogyha elmúlnak a fagyoszentek.

A fiú beöltözött, előszedte a fészerből az ásót, és kiballagott a kis kerítéssel körülvett, gatzól rojtos földsávhoz. A reggeli harmattól puha volt a föld, az ősszel beleforgatott komposztból kövér. Leszúrta az ásót jó mélyre, kiemelte a földlabdát, átfordította, és a szerszám élével szétvagdosta. A föld daraszerűen omlott szét, látszott, hogy nem is kell majd sokat gereblyézni. A negyedik sort ásta, amikor az egyik kifordított földkupac alatt látta, hogy megmozdul valami. Megtermett, tarka varangy aludt egy kis lyukban, nem is ébredt fel, csak odébb gördült, amikor a fiú levágta az odújának a mennyezetét. A gyerek lehajolt, hogy megnézze. Rücskös, pepita bőr, apró gömbökben végződő ujjak, szűk, borostyán szemei most kinyíltak, és álmosan nézte a napvilágot. Mielőtt bármit csinálhatott volna, a fiú kihúzta a lábánál fogva, és elfutott vele a gyümölcsfák mögé.

Egy régebben kivágott meggyfa csonkja előtt állt meg, és miután nézte egy percig a tehetetlenül rúgkapáló békát, jó pár-szor odacsapta a fatönkhöz. Az állat fura hangot adott, mint amikor valamiből kiszökik a levegő, és véres nyomot húzva a fa megbarnult évgyűrűin lecsúszott a földre. A fiú figyelte, ahogy még ösztönszerűen ráng párat a lába, és szétrepedt, sárga hasá-ból kifordulnak a belek. Sárral lekente a facsonkot, hogy ne ma-radjon ott a vérnyom, felkapta a békát, a tyúkudvarhoz sietett, és bedobta a dögöt. A tyúkok egymással versengve rontottak rá a tetemre, és másodpercek alatt szétcincálták, a darabjaival körberohangáltak az udvarban.

A gyerek visszament az ágyához, és befejezte a munkáját. Nem talált több békát aznap.

Mire végzett, a napsugarak már bekókadtak a nyárfasor mö-gé, szitálni kezdett az alkony, és a fiú úgy érezte, hogy menten elpusztul az éhségtől.

Az iskola utolsó napján rövidítetten tartották meg az órákat, a gyerekek önkényesen kitolták a szünetek időtartamát, a fiúk lent fociztak az udvaron, az egyik nagy, öreg falnak rugdosták a labdát, amiről hangosan visszapattant hozzájuk, egy marék por-zó vakolatot hozva magával.

Délben már mindenki végzett, és az ebédlőben hosszú sorok álltak, mert híre ment, hogy az aznapi menü mellé meglepetés-be minden gyerek egy egész tábla mogyorós csokit kap. A fiú gyorsan megette az ebédet. A csoki némileg csalódás volt; vala-mi olcsó étcsokoládé, benne földimogyoróval. A nyolcadikosok, akiknek ez lett az utolsó napja az épületben, kiültek a forrón tűző napra, az iskola melletti padokra, a tábla csokit kibontva maguk mellé tették, és amikor már úgy látták, hogy eléggé fo-lyóssá vált, csomagolással együtt nekicsapták az iskola melletti telefonfülke üvegének. A megolvadt édesség sűrű, barnás csíkot húzott az üvegen, ahogy lefolyt rajta. Ugyanez történt a busz-

megállók oldalával is. Az egész környék úgy nézett ki, mintha valami az égből ráürítette volna a beltartalmát.

A fiú nem ment haza. Végignézte, ahogy a busz lefékez a ki-dekorált megállóban, aztán továbbrobog. Helyette a közeli ho-mokbányába sietett, ahol ilyenkor nagyon élénk volt az élet. Pár perc gyalogútra kirajzolódtak előtte annak a bozótosnak az el-ső száraz cserjéi, amik a homokbányát övezték. A hatalmas gö-dör körül még kisebb-nagyobb buckák is púposodtak, a fiú rö-gtön meglátta a bicajosokat, akik az iszonyatosan menő bmx-ek hátán ugrattak egyik dombról a másikra. Egy nagy kétkazettás magnóból dübörgött egy szám, ami az iskolai diszkókban szokott menni. Legalábbis a fiú azt gondolta.

Átmászott a bokrokon. A markolók kanalai hatalmas göd-röket vájtak a homokba, ami nyirkos volt, nagyon sárga, és min-denre rátapadt. Aztán a felesleges homokot oldalra halmazták. Az évek során a halmokból buckák lettek, és az egész környék elvadult, mióta véget ért a kitermelés. Vadfák és bokrok és a sarjaik nőttek ki mindenhol. A fiú a cserjések között futó, simára taposott ösvényeken ment előre, elugrott az arra suhanó biciklisek elől, akik egyik buckától a másikig gurultak, a lejtő-kön nagy lendületet vettek, és buckák csúcsairól az ösvényekre ugrattak. Nagyon kellett figyelni őket, mert olyan hirtelen tud-tak feltűnni egy bucka tetején, hogyha valaki elbambult, akkor csak a lánc csörömpöléséről vette észre, hogy a közelében földet ért egy bicajos. A fiú mindig félreállt az ösvényről, ha bmx-es jött szembe. Közben átcaplatott négy-öt homokbuckán, és on-nan már hamar kijutott a bánya közepére, a legnagyobb, legmé-lyebb gödörbe, ahonnan a zene szólt. Tudta, hogy ez a nagyobb srácok helye, ahol furcsa dolgok történnek. Nemrég az újságban is benne volt, hogy egy fiú megvakult egy petárdától itt. A lap azt írta, hogy felrobbant a kezében, és kiverte az egyik szemét, de az iskolában mindenki tudta, hogy valójában egy égő pe-tárdáról gyújtotta a cigijét, és a kanóc hirtelen leégett, mielőtt

eldobhatta volna. Most is tele volt cigiző gyerekekkel, a zene bömbölt, lányok táncoltak. Pár idősebb srác is téblábolt a gödörben. Furcsán néztek a fiúra, amikor az kibukkant a dombok közül, és szembekerült a bandával. Egy petárda repült a cipője elé, és eldurant.

– Hagyd, ez jó gyerek! – kiáltotta valaki.

A fiú összehúzott nyakkal nézett fel.

– Ez az osztálytársam – mondta a Csele becenévre hallgató, kócos kölyök, és odament megvergetni a fiú hátát. – Ez maradhat, nem fog dumálni. Parasztgyerek, de jó fej.

Odakísérte a többiekhez a fiút.

– Paraszt? – kérdezte az egyik cigiző nyolcadikos.

– Az, tanyán lakik valahol kint a határban – helyeselt Csele.

– Nincs is trágyaszaga – mondta gúnyosan a nyolcadikos, és az arcába fújta a füstöt. – Jól van, maradjon, lóghat egy kicsit velünk.

A fiú felnézett az égre. Halványkék volt minden, néhol kicsipkézve apró, víztiszta felhőkkel, a napsugarak belevágtak a szemébe. Odafönt hangos madárraj kavargott. A homokbánya falában százával sorakoztak az ökölnyi lyukak, a fecskék arra vártak, hogy bemehessenek a házaikba, a fiókákhoz, de a lenti embersereglet, a zene és a petárdák robbanása felkergette őket az égbe.

Az egyik nyolcadikos elővett a farmermellénye belső zsebéből egy jó tizenöt centis, vörös petárdát, a kanóca barnán csüngött le az oldalára. Felhajtotta a kanócot, egy gyufával meggyújtotta, bedugta az egyik fecskeodúba, és odébb ugrott. A fekete lyukból szikra és füstcsóva lövellt ki, a nyomában egy adag homokkal. A felettük köröző madárraj irányt váltott, és vad csiviteléssel tett egy kört lefelé, majd felkapatták magukat a széllel, és a magasba emelkedtek. Ezután a többi gyerek is felbátorodott, és egymás után robbantak a lyukakban a petárdák.

– Ezt figyelj! – húzta oda magához Csele a fiút.

Gyufásdobozt húzott ki a zsebéből, kivett egy szálat, a hüvelykjével fejfelé lefelé rászorította a gyújtórészre, másik kezével kipöckölte a szálat. Az hangos gyulladás után pörögve, lángolva repült el vagy két méterre a homokba.

– Ez nagy trükk. De van másik is – mondta Csele, és elnevette magát.

Még vagy három hasonló gyufapöckölős trükköt mutatott a fiúnak, aztán odaadta neki a dobozt, hogy próbálja meg ő is. A fiú elpöckölt egy gyufát, az égő pálca bukfencezett egyet, és belevágódott a homokba.

– Nem rossz, csak ha kicsit jobban odaszorítod a hüvelykujjaddal, akkor messzebbre is tudod küldeni – oktatta Csele.

A fiú jó alaposan odaszorította a gyufát, másik kezével erőset pöckölt rajta, mire a gyufa meggyulladt, de a túl erős szorítás miatt nem tudott kirepülni, és alaposan megégette a fiú tenyerét.

– Hát igen – nevetett Csele –, az ilyen néha előfordul. Rá kell érezni, hogy mennyire szorítod oda.

Zsivaj támadt a hátuk mögött. Egy ijedt képű kölyök szánkázott le a domb oldalán, és a központi tárnához rohant, ahol a nyolcadikosok mulattak. – Itt van Wyatt Earp! Valaki kihívta – lihegte a kölyök.

A zene elnémult, mindenki felkapta a cuccait, és elillantak, ki merre tudott. A fiú is a vállára csapta a táskáját, és követte Cselét, aki a dombokon keresztül a közeli lakótelep irányába iszkolt. Átugráltak a kis bokrokon, keresztülrohantak egy építkezésen, a két méter magas felrakott blokkteglák halmai között, amik magukba nyelték az összes júniusi napsugarat, és valósággal lüktettek a délutánban. A paneloknál a magasföldszint lépcsői alatt találtak menedéket. Bebújtak, és onnan kémleltek ki felváltva kétoldalt, hogy meglátják-e a körzeti megbízott nagy medvealakját közeledni. Seholy sem járt senki. Csele azt javasolta, várjanak egy órát, hogy elcsituljon a dolog. A fiú

vállat vont, és leült a földre. A hely búzlott a vizelettől, üres üvegek darabjai heverték szanaszét, az egyik sarokban volt egy injekciós tű is.

Már szinte kezdett esteledni, amikor a fiú leszállt a buszról. Láta, hogy az anyja a megálló felé szalad, szemei gombócokká dagadtak a sírástól. Megragadta a fiú mindkét karját.

– Te meg hol voltál? – kérdezte zokogva.

– Csak játszottunk – mondta ijedten a fiú.

– Apád órák óta keres mindenfelé, már körbejárta az összes szomszédot, az iskolát, mindent, na, azonnal indíts haza!

A fiú hóna alá fogott, és valósággal cipelte hazáig, úgy, hogy a gyerek lába néha nem is érintette a földet. Egy szót se szólt hozzá. Bevitte a szobájába, és becsukta az ajtót.

Már sötét volt, mire az apja hazaért. A konyhában ivott egy pohár langyos tejet, és bement a fiú szobájába. A gyerek elnyúlva aludt az ágyban, az utcai ruhájában. Ajtórésnyi fény hasított végig a szobán, ami megvilágította az arcát, izzadt, leomló hajfürtjeit, de nem ébredt fel. A férfi nézte egy kicsit a gyereket, aztán visszacsukta rá az ajtót.

Két nappal később a fiú büntetésből a nyúlházakat takarította. A nyulak egy oldalsó kis melléképületben kaptak helyet, a ketrecek egymás tetején álltak, és az aljukba csúsztatott tálcáról kellett lekaparnia az ürülékes forgácsot meg szalmát. A helyiség ajtaján legfölül kis ablak volt, hogy a fecskék be tudjanak járni, így, miközben a fiú a ganéjjal dolgozott, a madarak ki-be röpködtek felette, és sorban hozták a legyet és szúnyogot a fiókák szájába. Hiába etettek a szülők, amint kirepültek, a fiókák kibálva követelték az újabb falatokat.

A fiú kivitte a nyúlganéjjal teli vödört, és az ugaron hagyott konyhakerti részre öntötte, és elgereblyézte. Lehajolt, hogy bekösse kioldózódott cipőfűzőjét, majd körülnézett, hogy nem figyel-e senki, és egy jókora lapos kavicsot vett a kezébe.

A fecskefiókák továbbra is hisztérikusan vijjogtak. A fészek a fehérre meszelt szelemenfához volt tapasztva, jó tíz centivel a tető alatt nyílt a szája. A fiú célzott, és nekidobta a követ a plafonnak, az visszapattant onnan, és nagy erővel a fészekbe vágódott. Csend lett. A gyerek lerakta a nyúlganéjos vödört a sarokba, becsukta az ajtót, és visszament a házba ebédelni.

A fiúnak az volt az érzése a nyárral kapcsolatban is, hogy túl gyorsan telik. Valahogy általánosságban azt érezte, hogy az idő gyorsabban folyik, mint azt ő maga szeretné. Az iskola elkezdődött, a szüleit pedig nem sokat látta, mivel a betakarítási időszak már javában tartott. Az istállóban halmokban álltak a bálák. Akkor éppen a kukoricát aratták, és igen sietős volt a dolguk, mert hirtelen jött a rossz idő, ami megint csak a fiút igazolta az idő múlásával kapcsolatban, és a gazdák féltek, hogy egy korai fagy megcsípi a csöveket.

Amikor a gyerek hazaért az iskolából, az anyja a konyhában sürgött, és a vacsora illata megtöltötte a házat. A fiú előző nap kettést írt matekból. Az anyja tökfőzeléket főzött. A fiú gyűlölte, már a gondolatától is elfogta a hányinger.

Szótlatlanul ültek az asztalnál az anyjával, az étel egybefüggő gőzfüggönnyet eresztett a plafon felé. Várták a családfőt. A férfi pár perc múlva be is lépett az ajtón, lerugdosta a sarat csizmájáról, és az asztalhoz ült. Nem is nézett a gyerekre, szedett, és habzsolni kezdte a főzeléket. A kocsonyás masszában csüngő tökreszelék az állán csurgott végig. A nő teleszedte a fiú tányérját, aki megrázta a fejét.

– Ennyit meg kell enned, ez nagyon egészséges – mondta a nő kedvesen.

– Anyád megfőzte, te meg megeszed – jelentette ki a férfi.

A fiú a kanálért nyúlt, belemerítette, lehunyta szemeit, és a szájába rakta a főzeléket. Nagyon nyelt, de közben szorosan csukva tartotta a szemeit. A síkos, ragacsos nedv nagyon lassan

ereszkedett le a torkán. Csukott szemei mögött látta, ahogy apja állán csüng a főzelék maradványa, eszébe jutott a matek dolgozata, és végül a patkány, amit apja előző este ütött agyon egy lapáttal a csirkeetető mellett. És ennyi volt, a falat, ami addig lefelé döcögött nyelőcsövén, irányt váltott, és másodperceken belül a torkában termett, és a fiú visszaöklendezte a tányérba.

Az apja felpattant az asztaltól, belevágta a kanalát a mosogatóba, és káromkodva elvonult a szobába. Az anyja nem szólt semmit, elvette a gyerek elől a tányért, és tisztát adott neki. A fiú üresen hagyta a tányért.

Negyedóra múlva visszajött az apja, és lerakott egy kosarat az asztalra.

– Ezt vidd át a húgomékhoz – mondta a gyereknek. – Elfelejtettem odaadni a férjének délután.

– Viszem – dünnyögte engedelmesen a fiú.

– De igyekezz! Ne kelljen sötétben hazabotorkálnod.

A fiú felkapta a kosarat, öltözött, és indult is.

A rokonok tanyája egy rövid sétára volt, nem messze, a nyárfaerdő túloldalán. A fiú szaporázta lépteit, gyorsan be is ért az udvarra. Már kezdett rákúszni az alkonyat a tájra. A ház kéményéből fűrtökben úszott ki a füst, az ablakok narancssárgán világítottak.

A fiú becsöngetett.

– Á, te vagy az! – mondta a nő az ajtóban állva, és összehúzta magán bő kardigánját.

– Igen, küldte apa a dolgokat. – A nő felé nyújtotta a kosarat.

– Ja, persze.

A nő férje tűnt fel az ajtóban, arcán vigyor ült.

– Jó gyorsan ideértél velem. Már tegnap elindultál? – kérdezte gúnyosan. – Azt mondják, olyan lassú vagy, mintha hátrafelé mennél – nevetett.

– Hagyd már a szerencsétlent! – bökte oldalba a nő, és elvette a fiútól a kosarat.

– Azt' számolni megtanultál már? – húzta tovább a férfi.

– Barom – vetette oda a fiú.

Mindkettejüknek elkomorodott az arca. A nő kézfejjel hatalmas pofont adott a gyereknek, az hátratántorodott, az arcához kapott, majd futásnak eredt, és eltűnt az istálló mögött.

A tehenek békésen túrták a szénát, a lovak is halkán nyihogtak. A fiú a száraz széna szétszórt maradványain lépkedett, talpa alatt recsegett a takarmány. Arca vörösen lüktetett, könnyei kicsipkézték ábrázatát.

Végigsétált a tehenek mellett, majd megsimogatta a lovak fejét.

A zsebéből elővett egy doboz gyufát, egy szálat a gyújtófelületre szorított, és elpöckölte. A pálca szikrázva felizzott, kilőtt, dagadt lángot húzva csapódott be a szalmabálák közé. A bálák fél perc alatt lángba borultak, és a felcsapó füst kitöltötte az istállót. Az állatok dühöngve verték magukat a falakhoz, és bömböltek, olyan hangon, amelyet a fiú még elképzelni sem tudott volna.

Az alkonyat mohón fogadta magába a koromfekete füstöt és az égbe csapó, vörös lángnyelveket. A nyirkos hideg száraz forrósággá vált.

A fiú futott. Olyan gyorsan, hogy senki sem tudta volna utolérni. Túljutott a levegőbe keveredett füstködön, a nyárfákon, amiknek a koronájába és ágaiba belekóstoltak a lángok, túl a szétszabdalt szántóföldeken, lábai lerázták a kukoricák otthagyt csonkjait, az egyre köré dagadó sárgömböket. Csak futott, egyre csak futott.

Az ébresztőórának néhány percen belül kellett volna megcsörrennie, de a férfi már fent volt, és inkább kikapcsolta. Nem sokkal öt óra előtt kikelt az ágyból, elintézte a reggeli teendőit, megmosakodott, felöltözött, és negyed hatkor betette maga mögött a lakás ajtaját.

Az utcák üresek voltak, hamar kiért a panelek közül, az autó fényszórója lyukat vágott a ködbe. A rádió halkán szól, és mire a folyó közelébe ért, megvirradt, és javában darálták a reggeli híreket. Nem volt semmi érdekes. Az elmúlt fél évben mindig ugyanarról beszéltek, így a férfi elzárta a rádiót, és csendben gurult végig a földes bekötőúton a folyóhoz. Pontosan tudta a járást – már ötven éve járt ide autóval –, nem okozott gondot neki a szürkéségben kerülgetni a kátyúkat, kisebb gödröket és az oldalról belógó ágakat.

Megállt a szokásos helyen, leállította a motort. Az autó kellemesen felmelegedett útközben, így amikor kiszállt, rögtön körbevette a fagyos levegő. Dércsipke nőtt a fűre, a fák csupasz ágairól néhol apró kúpszerű jégcsapok csüngtek. Addigra a köd már nagy részben feloszlott, de a nap még nem tudott átvágni a felhőkön, csak sejteni lehetett, hogy valahol a fűzfásor mögött várakozik. A folyó halkán csörgedezett, a szélvízre vékony jég-hártya ült ki.

A férfi a gát tetején állt, ahonnan teljes kilátás nyílt szemben a mezőre. Minden fagyos némaságban pihent.

Felnyitotta a csomagtartót. Először a dobozt vette ki, majd a horgászbotot, és végül egy régi, fedeles gyékényből font kosarat, amiben a halakat szokta tartani.

Nem sietett. Lassan bandukolt a gáton, a keményre fagyott keréknyomban. A megszokott fűzfánál kezdett mindig. Le-

oldalazott a fűben, és kicsit meg is csúszott a síkos szálakon, de megkapaszkodott a fa egy kiugró görcsében, és pár lépés után a helyén volt. A csizmája alatt felszisszent a sár, krémes iszap kenődött a cipőjére. Annyira nem volt hideg, hogy a vízmosta, képlékeny part is megkeményedjen.

Lepakolt a fűbe. Kivette a botot a tartóból, középen összeillesztette, a gyűrűkön átfűzte a damilt. Felnyögött, ahogy térdre ereszkedett a dobozhoz. Pár percig így maradt, és nézte a vizet, aztán felcsomózott a damil végére egy apró, kék pettyekkel díszített körömvillantót. A fényes kis fémdarabon háromágú horog libegett.

Feltápászkodott, a víz széléhez ment, és dobott. A villantó körülbelül tíz méterre tőle pottyant a folyóba, nem messze egy bedőlt faágtól. A férfi ráérősen vontatta a csalit, néha megállt, hagyta, hogy lebukjon a fenék felé, majd fellibbentette és fontebb húzta, amíg meg nem látta a vízben a partnál. Kitekerte teljesen, és újra dobott. Ugyanoda, csak kicsivel bentebb az áramlásba. A villantó ismét kioldalgott a parthoz. Most szemben próbálkozott, a vízbe nőtt bokrok alatt. Rádobott, vontatott, dobott, de nem volt eredmény. Aztán hirtelen, a sekélyesben apró koppintást, majd rántást érzett. A horog végén tizenöt centis, kifáradt domolykó vándorolt ki. Levette és visszaengedte, az apró ezüstös testet másodpercek alatt elnyelte a folyó vize.

Fél órával később összepakolt, és odébb állt.

A következő két hely sem hozott túl sok szerencsét. Az elsőnél beledobta a szemközti bokorba a villantót, majd bele is szakította, a következő helyről pedig minden eredmény nélkül távozott.

Visszament az autóhoz, beült, és a termoszból töltött egy kis teát magának, majd azzal melengette dermedtre hűlt ujjait. Elnézett a távolba. A köd felszívódott, és lassan kisütött a nap, de még mindig nem volt több két-három foknál.

A negyedik hely messzebb volt. Most érezte is nagyon a lábában azt a két kilométert, és mire leért a vízpartra, már azt kívánta, hogy bárcsak aludt volna tovább otthon.

Körülnézett a helyen. Meredekebb volt, mint a többi, és a víz alacsonyabban állt, mint számított rá, de ha már kijött, gondolta, tesz egy próbát.

A partszegélyt dobálta először, majd a túlsó oldalt, ahol egy nagyobb uszadékfa akadt fenn a fövényen. Aztán ott volt. Először csak a burványt látta, ahol a hal fordult. Rádobott. A kis, tollas csali a vízbe csobbant, a férfi hagyta ereszkedni, majd tekerget egyet a damilon, a bot spicccével fellibbentette, hogy a fémdarab megcsillanjon a vízben.

Érezte a rántást, és látta, hogy a botjának vége karikába hajlik. A damil eszeveszetten tekeredett le a dobról, nem tudta megállítani, csak az orsó nyekergését hallotta. Követte a parton, fordított a boton, hogy a hal ne tudjon tovább rohanni a bedőlt fák irányába. Ezzel telt el legalább öt perc. Váratlan pillanatban dobta fel magát az állat a vízfelszínre. A férfi nem is számított rá. Egyszerűen elérte a harc végpontját. Odaterelte, alámerített a szákkal, és a partra tette. Hatalmas domolykó volt, hosszabb, mint az alkarja. Még sosem látott nagyobbat. Kiakasztotta a szájából a horgot. A hal felugrott párszor, de belegabalyodott a hálólóba. A férfi a dobozból elővette a vasrudat, és a magasba emelte. A hal feje mögé célzott, hogy csak egy másodperc legyen az egész. Keze alatt érezte az állat síkos, hideg testét, látta, ahogy gyűrűszerű szája nyílik és csukódik, hangtalanul várta, hogy mi fog történni.

A férfi még pár pillanatig görcsösen szorongatta a hűvös vasrudat, aztán lassan leeresztette, és tisztán visszatette a dobozba. Oldalra fordította a halat, és még egyszer megnézte. A torpedószerű izmos testen sorakozó pikkelyek tökéletes rajzolatát, az ütemesen emelkedő kopoltyúk alatt feltűnő vérvörös redőket, az üvegszerű szemét. Élete egyik legszebb hala. Kiemelte a hálóló-

ból, finoman ráfogott, és elindult vele a víz felé. A parton fűzfa állt, törzse oldalra dőlt, belógott a víz fölé. A férfi a fatörzs mellett a sodrás fölé tartotta a halat, megkapaszkodott egy ágban, és belemártotta az állat fejét a vízbe. A hal hatalmasat rúgott, de a férfi csak a reccsenést érezte, ahogy az ág letört a másik keze alatt. Mélyre merült, és az erős sodrás megforgatta, majd méterekkel odébb köpte felszínre. Kapálózott, és nyelte az arcába csapódó vizet. Amikor a partközébe vitte az ár, próbált megkapaszkodni valamiben, de egy ág felhasította a kezét, és újra a sodrásban volt. Száz méterrel odébb, egy sekélyebb szakaszon partot ért. Kúsza húzta ki magát a vízből, és úgy érezte, hogy a hideg valósággal szúr.

Amikor feltápáskodott, a gátra ment először. A holmijáért visszafelé kellett mennie. Szorította vérző tenyerét, és sántikált, miközben csizmájából lüktetett ki oldalra az iszapos víz.

Teljesen átfagyott, mire az autóhoz ért. A csomagtartóból elővette a pótruhákat, átöltözött, beült, elindította a motort, és vacogva várta, hogy elinduljon a fűtés. Negyedóráig csak jég-hideg levegő jött rá.

Az utca ugyanolyan néptelen volt, amikor hazaért, mint amikor elment. Beállt az autóval egy üres parkolóba, minden cuccát a csomagtartóban hagyta, és felliftezett a negyedikre. A fülke padlóján kerek, sáros nyomokat hagyott.

Egy órát ült a forró kádvízben, mire a tagjaiba visszatért a melegség. A szűrő fájdalom eltávozott, a férfi az öreg bádognád kávjára bukva aludt.

A láza estére szökött fel. Hajnalra túl magas lett. Az utolsó, amire emlékezett, hogy a diszpécserrel beszél, aki azt ígérte, hogy legkésőbb egy órán belül ott lesz a mentőautó.

Fehér kórteremben ébredt, és a fényeket olyan erősnek érezte, hogy a szemébe könnyek szöktek azonnal. Gyenge volt, nem tudott felülni. Vissza is aludt hamar.

Fiatal, maszkos nővér hajolt fölé, egy táblára írt valamit, majd megemelte a férfi fejét, és vizet adott neki. A férfi szédelt. Ivott, de a mozdulat, ahogy nyelt, és ahogy a folyadék leszaladt a nyelvcsövén, önkéntelen, reflexszerű volt. Kapaszkodott a nővér karjába, kézfejen kidagadtak a tekervényes, lila vénák.

Pár nappal később egy orvos állt vele szemben, a leleteit nézegette. Homlokán valósággal táncba kezdtek a ráncok. Középkorú férfi volt, de a haja már csak foltokban volt meg, szemüvegének lencséje fehér párában úszott, azt dűnnyögte a nővérnek, hogy; „ő is”.

A férfi egy hét múlva jobban érezte magát. Mosolygott, amikor a nővér kitöltötte a lázlapot az ágy végében. A szemhéjai nehezek voltak, és az asszonynak csak az elmosódott körívét látta, mégis olyan öröm ült ki az arcára, mint amikor egy régi ismerőst lát újra az ember. A nővér megigazgatta a lepedőt, és a betakarata a férfit.

Odakint lassú hóesés kezdődött, és a férfi látta, ahogy a szél felkavar néhány hókristályt az üvegre, és azok szürkén álltak ott egy pillanatig, majd felolvadtak, és cseppként legördültek az ablaktokra.

Másnap reggel tolták ki a holttestét a kórteremből. Fiatal fiú vitte le a halottasházba. Végigtolta a fémkoporsót az üres osztályon, kulcsával kinyitotta a lift hátulját, hogy beférjen, majd a földszintre ment vele.

Hideg volt, és a fiú összehúzta magán a kabátja szárait. Az udvaron már bokáig ért a hó, és a fémkoporsó tömött kerekei mély árkot vágtak a puha, fehér takaróba.

G A R Á Z S M E N E T

A domb már régóta ott állt a sorház mögött. A környékbeli gyerekek is csak annyit tudtak elmondani róla, hogy egyik délután, mire hazaértek az iskolából, már ott volt. Olyan jó háromembnyi magas lehetett, a tetején és az oldalán már kiütött a gaz; hosszú, felmagvasodott kórók csüngtek ki a földből, és amik már túl magasra nőttek, a súlyuktól elborultak. A domb mellé már kiöntöttek vagy húsz négyzetméternyi területet betonnal. Egyik reggel, amikor a gyerekek elindultak az iskolába, befartolt egy keverőautó, és a tartályából odaürítette a folyós betont, aztán jöttek a munkások, és gereblyékkal elegyengették, majd négy egyenlő négyzetre osztották.

Viktor aznap este a vacsoránál megkérdezte az apját, hogy szerinte miért húztak vonalakat a betonba. Apja hunyorított a szemével, majd megforgatta a szájában a falatot, és azt mondta, hogy ő nem ért hozzá, de valószínűleg így jelölnék ki területeket a munkások. Mire a fiú megkérdezte, hogy minek csinálják ezt. Erre már nem kapott választ.

Másnap reggel, amikor Viktor iskolába ment, látta, hogy egy férfi egy nagy tartályból vizet locsol a betonra. Mikor észrevette a szélénél álldogáló fiút, rákiáltott, hogy ne lépjen még rá, mert képlékeny lehet. A fiú úgy sétált el az iskoláig, hogy közben végig ezt a szót ismételte: „képlékeny”. Beült a padba, kinyitotta a füzetét, és próbálta lebetűzni magában a szót, de mindig elment mellette valaki, és akkor gyorsan becsukta a füzetét, nehogy meglássák, min ügyködik.

A vacsoránál csak piszkálta a zöldségeket. Villájára szúrt egy párolt répát vagy borsószemet, aztán arrébb rakta. Folyton felnézett, hogy szülei tudnak-e figyelni rá. Lába idegesen járt az asztal alatt. Végül csak kibökte a kérdést: „mi az, hogy képlé-

keny?” Az apja az anyjára nézett, aztán visszakérdezett, hogy honnan szed ilyen szavakat. Viktor erre összerezzent, az arcából minden csepp vér kiszökött, azt hitte, hogy valami nagyon csúnya dolgot mondott. Az apja lerakta a villáját, és a kezeivel idegesen kezdett kalimpálni a levegőben maga előtt, és hosszú magyarázkodásba kezdett, amiből a fiú azt hámozta ki, hogy képlékeny az, ami még alakítható. Ami nem végleges.

Forró nyár elé néztek, a terembe rézsútosan vágott be a nap sugar. Az iskola utolsó napja volt, és a környékbeli srácok azt beszéltek, hogy a házsor mögött betonos focipályát építettek, páran már rá is mentek az előző este, és nagyon jó terep. Megbeszelték a többiekkel, hogy ott találkoznak majd. Viktor ennek nagyon örült, mert neki csak le kellett mennie a lépcsőházban, ki a hátsó bejáraton, és már ott is volt.

Nem sokkal fél hat után már mindenki befutott. Az egyik fiú hozott egy focilabdát, új volt, még fénylett a bőre, ezüst csíkok kanyarogtak rajta, és egy lángnyaláb. Párszor lepattintották a betonra. Jól szuperált. Két csapatra oszlottak, és sötétedésig játszottak, csak akkor vonultak el, amikor már teljesen megették őket a szúnyogok. Egyik részük a lépcsőház felé ment, a többiek biciklire ültek és elhajtottak.

Ezek után a nyár szinte minden napján ott fociztak.

Valamikor augusztusban új gépeket hoztak a pálya mellé, markolók voltak, és a kanalaikkal egy nagy gödröt kezdtek el ásni, közel a beton széléhez. Első nap kiásták a felét, a földhasadék barnán tátongott a zöld fű között.

Viktor a lakásuk ablakából nézte. Megkérdezte az apját, hogy szerinte mi fog történni ott. A férfi kinézett az ablakon, megvonta a vállát, majd azt mondta, hogy biztosan építenek valamit. A fiú egyedül maradt ezzel. „Építenek valamit” – ismételte magában.

A markolók másnap délutánra kivájták a gödör másik felét is, közben újabb teherautó érkezett, és a munkások lepakoltak

róla vagy húsz kéve összedrótózott facölöpöt, amik egyforma méretűre voltak vágva, meg melléraktak ugyanannyi vékonyabb fa rudat, szerszámokat hoztak, és mikor a markológépek felkapaszkodtak a gödörből, a munkások lemásztak, lapáttal kihányták a földet, egyengettek egy kicsit a talajon, és leverték a sarkokba az első cölöpöket.

A fiúk délután gyűltek össze a pálya mellett. Még javában dolgoztak a munkások. A gödörben voltak, és folyt róluk a veríték, kezükben járt a kalapács, és már látszott, hogy valami keret lesz abból, amit összetákoltak aznap. Az egyik fiú odament, és megkérdezte, hogy mi lesz itt, a munkás felnézett a gödörből, szeme elől kitakarta a napot, és azt felelte, hogy egy garázsot építenek, ezért élvezzék ki a maradék időt, mert a betont hamarosan beépítik, és nem lehet majd itt játszani, mert útban lesznek az autóknak.

Aznap Viktor elmondta az apjának, hogy ő már tudja, mi épül ott. Erre a férfi azt válaszolta, hogy igen, most eszébe jutott, azért felejtette el, mert nekik nincs kocsijuk, és nem kértek garázst. A fiú megkérdezte, hogy ezután is lehet-e majd játszani a betonon. A férfi erre nem felelt.

A gyerekek ezután birtokba vették a hordalékdombot, amire a munkások rálapátolták a gödörből kiásott földet is. Felmásztak a tetejére, és onnan lökdösték le egymást, vagy szatyrokon csúszkáltak lefelé a keményre taposott oldalán, miután végigöntötték vízzel.

Az augusztus huszadikai ünnep után jött egy nagyobb markoló, és egy óra alatt felpakolta egy teherautóra az egész dombot, majd a maradék földet a kanálával lenyomkodta, hogy ne maradjon púpos. A gyerekek végignézték, ahogy eltűnik a domb.

A munkások egyre nagyobb lendülettel dolgoztak, és pár nap múlva készen állt a gödörre emelt faszerkezet. Olyan volt, mintha egy nagy fából készült háló lenne, minden irányban összeértek a rudak, és egymáshoz voltak szögezve. Napnyugta

előtt a munkások feldobálták a szerszámaikat a teherautó platójára, beszálltak és elhajtottak.

Viktor akkor ért le oda, amikor már sok gyerek összesereglett a környékről. Az egyikük azt mondta, hogy azt hallotta az apjától, hogy holnap hoznak valami csöveket, amiket az aljára raknak, utána meg a betont, és az egészet kiöntik, aztán már nem kell sok idő hozzá, hogy felhúzzák az épületeket is.

A gyerekek a betonon álltak, a gödörbe ácsolt szerkezet mellett, és egymásnak dobálták a labdát. Először csak úgy viccesen adogattak, de lassan durvulni kezdtek, és arra mentek, hogy ha valakit eltalálnak, akkor az minél jobban csípje a bőrét. Egy rosszul elengedett dobás után a labda két fiú között húzott el, és a beton szélén felpattant, majd bezuhant a gödörbe. A gyerekek a gödör szélére álltak, és belenéztek.

A labda éppen középen állt meg, nagyjából mindegy volt, hogy melyik oldalról mennek be érte. Előrelöködtek azt a gyereket, aki bedobta a labdát. A srác leereszkedett a gödörbe, és lehajolt, hogy a keresztben átfutó rudak alatt könnyen át tudjon bújni. Amikor a labdához ért, felemelkedett, és kidobta a többieknek, és visszakúszott, de mikor a gödör széléhez ért, nem mászott ki. Meglátott a földön egy rakás összedrótzott, karvas-tagságú fadarabot. Kihajtogatta a drótot, és elvett egyet. Először csak megkopogtatta vele a hozzá legközelebb eső keresztrudat, hallgatta, ahogy fásan kong, aztán a feje fölé emelte a husángot, és lesújtott. A kereszttrúd közepén kettétört, faszilánkok repültek szét belőle, és a két darab lefittyent. A fiú addig ütögette a darabokat, amíg le nem csavarodtak a szögekről, aztán előrelépett, és a husánggal kettétörte a következő rudat is. Mire hátranézett, már a gyerekek nagy része felsorakozott mögötte, vettek egy husángot a kévéből, és ők is elkezdtek törni a keresztrudakat.

Viktor is leugrott közéjük, kézbe vett egy husángot, és aprítani kezdett. Nagyon furcsa érzés öntötte el, amikor eltörte az első tartófát, karja zsidongott, tenyere lüktetett, ahogy a hu-

sángra szorult. Nem is gondolt semmire, miközben kettétörte a többi, néhányat már lábbal rúgott le.

Alkonyodott, mire a gyerekek végeztek. Csak a nagy tartócölöpök maradtak a földben, az összes többi eltörték és kirángatták, de azokkal nem bírtak el. A husángokat elhajgálták, aztán mindenki hazaszaladt.

Viktor nem szólt egy szót sem otthon. A fürdőbe ment, és alaposan lemosta a kezéről a földet, az asztalnál szó nélkül belapátolta a zöltséget meg a húst, és hamar aludni ment. Másnap már iskolába kellett menni.

Reggel ébredés után azonnal az ablakhoz ment, és lenézett. A munkások a gödörre épített tákolmány romjai között mászkáltak. Egyikük a levegőben hadonászott idegességében, és kiabált valamit, a másik a romokat dobálta ki a gödör szélére, ketten pedig guggolva cigarettáztak, és csak a fejüket ingatták. Viktor lebukott az ablak alá, hátát a falnak vetette, térdeit az állához húzta. Szaporán kapkodta a levegőt.

Iskolába menet inkább föntebb sétált pár utcát, nehogy elkapják a munkások, akik azóta is ott dühöngtek. Átvágott a házak között, és hamarosan egyenesben volt.

A főépületből hallatszott a jelzőcsengetés, ezért megszapozta a lépteit, az utolsó száz métert futva tette meg. Táskájában lötyögött a műanyag palackba töltött langyos tea, a könyvek sarka ütemesen csapódott a hátához.

Öt perccel nyolc óra előtt már a folyosón volt, beállt a sorba, ahol a diákok nyomultak előre a termeik felé, és elnyelte a gyerekek áradata.

Az osztályfőnök elővett egy papírt a kapcsos mappájából, és felolvasta a vizsgálatról szóló információkat. Két nap volt hátra a szűrésig. A 7.A osztályban halk morajlás kezdődött. Már önmagában az a szó, hogy tüdőszűrés, sok volt pár gyereknek. Ugyan, hogyan lehetne leszűrni a tüdőt, meg minek?

Zsolti arca furcsa színekben játszott, miközben a tanárnő elsorolta a teendőket, hova kell menni, mit kell vinni, melyik buszra érdemes szállni, hogy ne kelljen sokat sétálni a kórházig. A nő fel sem nézett a lapokról, csak olvasott, unott hangon, majd leborította az utolsó oldalt is, és kinyitotta a naplót, hogy beírja az órát.

Zsolti oldalra nézett a két haverjára meg Nórikára. A két srácnak az övéhez hasonló volt az arckifejezése, csak Nórika ült nyugodtan, mosolyogva, és a tollát kattogtatta.

Pár héttel korábban kezdődött az egész. Nem Zsolti találta ki, de nem is tiltakozott ellene. Ha Nórika benne volt, akkor ő is. Az ártatlan arcú, szalmaszőke hajú lány az anyjától lopott pár szál Marlboro Lightsot, az egyik srác a nagyanyjától egy szál piros Symphoniát, a másik az apja barna Szofiját dézsmálta meg, amikor az este kidőlt, miután hazaért a kocsmai dartsbajnokságról.

Azon a pár héttel korábbi napon, tanítás után, így négyen bevették magukat a kanális melletti ligetbe, leültek egy kalászos gazzal benőtt, rég nem használt zsilip betonjára, és elővették a cigarettákat. Az egyik fiú gyújtott rá először, hogy felvágjon Nórika előtt. Ügyetlenkedett kicsit a gyufával, mire felizzította a cigit. Egyik tollából kiszedte a betétet, és ott tartotta a blázt napokig, így egy kevés dohány már kihullott az elejéből, és a fél centiméternyi üres papír gyorsan elhamvadt, majd lehullott, mielőtt a parázs a dohányhoz ért volna. A fiú megszívta, majd

hatalmas köhögés közepette továbbadta. Mind szívták belőle, azután forgatták körbe. Zsolti volt az utolsó, ő Nórikától kapta meg minden kör végén. Ujjbegyei a lány körmét érintették, miközben elvette tőle az egyre fogyó csikket. Nórika szerette rágni a száraz bőrt a körmei mellett, sokszor be is szakította, és apró, véres csíkok sorakoztak a körömágya körül, de ez Zsoltit nem zavarta. Átvette tőle a cigit, megszívta, köhögött, és továbbadta. Végül a csikket a csatornába dobták, sziszegve hunyt ki az ujjnyi, poshadt vízben. Mikor elindultak haza, négy málladozó cigarettamaradványt hagytak maguk után, melyek egyre szürkülve lebegtek a sárlében.

A következő két hétben ötször tartották meg a szertartást a rozsdacsipkés zsilipnél. Az utolsó két alkalommal már egyikőjük sem köhögött, miután megszívta és letűdözte a cigit.

A tüdőszűrés kihirdetése utáni szünetben a szekrényeknél találkoztak, majd Nórika intett nekik, hogy menjenek ki az udvarra, ne odabent beszéljenek, mert a falaknak is füle van.

A betonozott udvarra mentek, Nórika felült egy pad háttámlájára, lábaival az ülőrészen taposott. A fiúk körbeállták.

– Ne fossatok, nem lesz gond – legyintett a lány. – A nővérem mondta, hogy csak akkor mutatja ki, hogy cigiztél, ha közvetlenül előtte szívod el. Annyira azért nem vagyunk hülyék. Nem? – kérdezte körbepillantva.

A fiúk bölintottak. Zsolti idegesen zsebre dugta a kezét.

– Nővérem azt mondta, hogy a mentolos cigit ki se mutatja, meg ha valaki nagyon parázik, akkor ki kell menni előtte a levegőre, futni vagy egy órát, és olyan lesz, mintha sosem gyújtottál volna rá. Meg sokat kell rágózni. Simán megússzuk.

A fiúk megvonták a vállukat. Egyedül Zsolti nem volt nyugodt.

Aznap, miután hazaért az iskolából, ledobta a táskáját, futócucot vett föl, szólt az anyjának, hogy majd jön, és elindult a gát felé.

Szépen sütött a nap, huszonöt fok körül lehetett, és a kora tavasi nagy víz már levonulóban volt az ártérről. Mindenfelől sár

és iszap szagát hozta a szél. Zsolti felkapaszkodott a gátoldalon. A sűrű, magasra nőtt fű között kitaposott nyomvonal jelezte a feljárót. Kicsit sétált, majd lassan kocogni kezdett. Sorban hagyta el a kilométerköveket, melyeknek fehérre meszelt teteje még éppen kilátszott a gazból. Úgy gondolta, hogy előrefut három kilométert, aztán megfordul, és ha az áradás után már kiszáradt az erdei út, akkor lemegy arra, és a nyárerdőn átvágva fut haza.

Útközben nem találkozott senkivel. A távolban, a vetés közepén egy csapat őz ugrált. Egy ideig azokat figyelte, hogy égő tüdejéről elterelje a figyelmét, aztán a hatalmas, öreg ártéri fák lombjára fókuszált, ahogy a szél csavargatta rajtuk a csúcsos levélkoszorúkat. Az erdei út mellett megállt egy pillanatra. Kétoldalt már levonult az árvíz, és csak cserepes földet és az abból kihajtott gazokat hagyott maga után. A befelé vezető út is száraznak látszott. Zsolti lekanyarodott.

Az erdei út ki volt taposva, járták már az emberek, a bokrok csak néhány helyen hajlottak rá az útra, ahol még nem csapkodták le őket bozótvágóval. Pár száz métert futott befelé, amikor elérte a tavat, mely az árból maradt vissza az erdőben. Fehéren csillogott a napsugár a vízen, és Zsolti látta, hogy jó néhány ember gázol a tóban. Nadrágszáruk fel volt túrva a térdük fölé, egymástól méterekre haladtak, kezükben egy nagy hálóval közeledtek a part felé, és egyre szűkítették a kört. Mikor az első a parthoz értek, a közrefogott hálóba rekedt halak verdesésétől már szabályosan forrt a víz. Aztán ketten beléptek a hálóba, és elkezdték partra dobálni a halakat.

Zsolti egy bokor mögé rejtőzött. Úgy érezte, hogy lebénultak a lábai, a veríték jéghidegen gurult végig a gerincén.

A parti fűben hangos puffanással értek földet a pontyok, süllők, csukák. A kisebb fehérhalat visszadobálták a hátuk mögé, a vízbe. Zsolti figyelte, ahogy a partra dobott halak felugranak néhányszor, majd meghemperegnek a porban és a gazban, de nem tudnak visszajutni a vízbe. A kopoltyújuk hevesen

emelkedett, majd záródott, látszottak a lilás redőik. Sok százan heverték már ott, egyenletesen fuldokoltak. Egy csurom vizes fiú szaladt oda, és elkezdte az oldalt parkoló kocsit platójára feldobálni a halakat. Nem volt idősebb Zsoltinál. Voltak ott akkora pontyok és csukák, melyeket alig bírt el, kínlódva tudta csak felrakni őket a kocsira.

Zsolti csendben hátrált el, és amikor már százméternyire volt, olyan gyorsan kezdett futni, mint soha azelőtt. Hazáig tartotta a tempót, majd lihegve rogyott le egy kerti székre. Izzadt még, de érezte, hogy a szíve egyre kevésbé ver a mellkasában. A fákra lassan ráboruló alkonyat tompa volt és szürke, a magasra felnőtt, kalászos gazokat lengette a szél. A fűnyírás az ő feladata volt mindig. Tudta, hogy a gép már nem fogja vinni, olyan magasra hagyta megnőni. Megint vacakolhat az életlen, öreg sarlóval.

Másnap nem ment ki futni, viszont megevett két csomag mentolos rágót, amitől éjszaka csikart a hasa, és aludni se tudott nagyon. Az órákat karikás szemmel, félálomban ülte végig. Folyton a tábla felett köröző óramutatókat nézte. Azok mindig lomhán járnak körbe-körbe, de aznap olyan gyorsan tekeregtek, hogy semmi sem állíthatta meg őket. Hamarosan indulni kellett.

A tüdőkörház az egyik külső városrészben volt. Öreg épület, vastag vasrácsos kerítéssel, melyen felhólyagosodott a zöld zománccfesték, a festékpúpok elkezdtek lehullani, és felsejlett alóluk az elrozsdásodott vas. A betonalapzat, melyben az egész pihent, repedezett volt, körülötte mindenhol felütött a gaz.

Zsoltiék a hatalmas fenyők alatt sétáltak be a kapun, majd odabent egy asszisztens leültette őket egy folyosón, melyen kesernyés ürülék- és vizeletszag kóválygott, és folyamatosan járkáltak fel-alá a betegek, a kimetszett gégejű, csonttá fogyott férfiak, akiknek műanyag csövek lógtak ki a torkából, a bőrük sárga volt és pergamenszerű, és fogták a kötécsonkot a nyakukon, miközben szinte hang nélkül köhögtek. Néha eltoltak előttük hordágyakat is. Zsolti már direkt nem nézett rá az ott fekvőkre.

Az elsők már bementek az osztályból. Ő a névsor utolsó harmadában volt. Mégis minden gyerek után, aki bement és kijött, úgy érezte, az ő torkában is tátong valami, amitől alig kap levegőt. Tudta, hogy legkésőbb fél óra múlva eljön a pillanat, amikor lelepleződik. A doktor belenéz a gépbe, mely kimutatja azonnal, hogy ő meg a haverjai meg Nórika kint bagóztak a régi zsilipnél, és onnan már nincs visszaút, otthon majd megnézheti magát.

A vetkőzőben már szédelgett, az utána történetekre nem is nagyon emlékezett, csak arra, hogy sötétség volt odabent, meg egy nagy gép. Mire észhez tért, már mondta is neki az orvos, hogy mehet öltözni, ennyi volt az egész. Az eredményt postázák. Egy hét. De hogy fogja kibírni azt az egy hetet?

Eltelt a hét, megjöttek az eredmények, melyekben annyi szerepelt, hogy „fertőző gümőkórban nem szenved”. Ezt nem is nagyon értette Zsolti. Még mindig várta a nagy leleplezését.

Az osztályfőnök fogta a papírját, és elrakta egy mappába, a többi tanuló vizsgálati eredményei közé.

Délután, amikor kicsöngettek az utolsó óráról, mindenki gyorsan szétszéledt. Zsolti két haverjának is el kellett mennie, így ketten maradtak Nórikával. A lány egy kistükörben nézegette magát, és rúzszt kent az ajkaira, majd a haját kezdte babrálni.

– Kimegyünk a zsiliphez? – kérdezte, oldalra sem nézve a kistükörből.

– Kimehetünk – mondta Zsolti.

– Helyes, kicsit pangok már – felelte a lány, és összecsatlotta a tükröt.

A környéken nem láttak senkit, kellemes szél kavargott az erdő felől a zsilip irányába. Péntek volt, és mindenki szétszéledt az órák után. Ahogy Nórika mindig mondogatta: „basszák a rezet valahol”. Ez nagyon tetszett Zsoltinak.

A lány a zsilip betonján ült, matatott a táskájában, Zsolti mellette állt zsebre dugott kézzel.

– Egy szálam van. Anyától csórtam. Mostanában átállt a mentolos Marlboróra. Neked van? – felnézett a fiúra.

Zsolti megrázta a fejét.

– Akkor befejezzük ezt, jó az úgy, ülj le mellém, ne álldogáljál ott.

Zsolti letelepedett mellé, és nézte, ahogy kattogtatja az öngyújtó tűzkövét. Az csak szikrákat dobott, és a lángot mindig elfújta a szél. A lány haját is odasodorta, és ráhajtotta a cigaretta szárára. Kisujjával húzta odébb a tincset.

– Segíts! – mondta Zsoltinak. A fiú átvette tőle a gyújtót, Nórika betakarta kezeivel két oldalról Zsolti öklét, és ebben a szélvédett zugban meggyulladt a láng, és úgy is maradt. A lány megszívta párszor, oldalt kiszökött a füst az arca mellett. – Köszöni – mondta. Szívott még néhányat, aztán Zsoltinak nyújtotta a cigarettát. A szűrő végére színes rúzsnyom tapadt. Ahogy a fiú érte nyúlt, ujjai egy pillanatra mintha összesimultak volna.

A fiú beleszívott. Kifújta.

– Kicsit rúzsos lett a szád – nevetett Nórika. – Olyan, mint ha smároltunk volna – tette hozzá, és nyúlt a cigiért. – Na ugye, mondtam, hogy meg lehet úszni a szűrést. Nővéremnek igaza volt. Bejöttek a trükkök.

– Igen, simán ment. Nem is izgultam.

– Meg különben is, mit csináltak volna, ha megtudják otthon? Elvernek? – kérdezte a lány, és átadta a cigit.

– Nem hiszem.

– Látod? Max ordítanak egy kicsit, de néha mindenkivel ordítanak. Kár foglalkozni vele – legyintett Nórika. A lány visszakérte a maradékot, szívott belőle még párat, aztán belepöccintette a kanális vizébe, és kicsit hátradőlt.

– Menjünk? – kérdezte Zsolti, csak hogy mondjon valamit.

– Kicsit még maradhatnánk... egész kellemes most itt – válaszolta a lány, miközben lehunyta a szemét, a nap felé fordult, hogy melengesse az arcát.

P A N E L P R O G R A M

A környéken, ahol laktunk, nem sok mindent lehetett csinálni. Tízemeletes panelok emelkedtek minden irányban, ameddig a szem ellátott, és nagyjából semmi különbség nem volt a tömbök között. Minden épület aljában kocsmá volt. Vagy lottózó és kocsmá, vagy videotéka és kocsmá, esetleg kisbolt, ami hajnalban és kora este inkább kocsmaként üzemelt, ahol munkába menet vagy hazafelé az alkeszok be tudtak verni egy tuskét, meg lehetett venni szádra cigarettát.

A panelsor mögött egy kanális kanyargott, elvadult erdővel körülölelve, ahová ki lehetett menni, ha az ember inni akart, és megunt a kocsmát, meg lehetett ott suttyomban füvezni, és valamiért eszméletlen vicces volt petárdát dobni a kanálisba, miután tél elején jégvártyát növesztett benne a víz. Csajjal se volt rossz, ha úgy hozta a helyzet, hogy nem lehetett senkihez se menni, de szigorúan csak nyáron, mert a többi évszakban túl nagy volt a cűg a pucérkodáshoz. Mondjuk nyáron meg a kanális fordult fel a kánikulában, és a rohadásszag betöltötte az egész környéket, de hát ez már gusztus dolga.

Esténként mondjuk néha el lehetett lenni. A játszóterekről hazamentek a gyerekek meg az anyukák, és kirajzottak a fiatalok. Mi is sokszor kimentünk. Addigra végeztünk a melóval.

Én a 2/C-ben laktam anyával, Jócó a 2/B-ben az ő anyjával, Dávid meg a 2/A-ban, szintén az anyjával. Meg valahogy a többi épületben is mindig valami hasonszőrű gyerek az anyjával. Egy rakás kölyök, egy rakás elvált anyával, apa egy sem. Útközben felszívódtak, lemorzsolódtak, a magukra maradt nők meg nyugodtan megalapíthatták volna az elvált nők klubját, vagy valami hasonló gittegyületet, ami minden hét kedden összeül a helyi művelődési ház kistermében.

A sok panel- meg garázsbolt és kocsmá miatt annyi volt a munka a környéken, hogy ha nem akartunk, akkor nem is kellett kimozdulni a lakótelepről. Én a 2/A alatti vegyesboltnak fuvaroztam, és néha besegítettem az árufelöltésben. Jócó a videotékában dolgozott, ami a mi épületünk aljában volt, Dávid meg a 2/B paneltömb egyik garázsából kialakított helyiségben lévő kocsmában pultozott.

Azon a nyáron, emlékszem, bemondták a rádióban, hogy elindul valami panelprogram nevű dolog. Nem tudtunk róla semmit, de a kocsmában felvilágosítottak minket, hogy az állam hamarosan felújítja a tömböket. Az ember mindent megtudhatott az Angyalban.

Teljes nevén az Angyal Presszóban. Szerettünk oda járni, mert csupán néhány utcával kellett lentebb menni a mi tömbünkötől, és az anyáink nem jöttek el értünk, mert leégett a kaja, mire megtették az oda-vissza távot. Másrészt a főnökeink ismerték az Angyalt, és tudták, hogy onnan még senki sem távozott józanul, szóval ha betettük a lábunkat, már nem kell minket túlórával vagy helyettesítéssel zargatni. Szokványos alkalmazottak voltunk. De ez nem volt gond, nálunk csak rosszabb emberek találtak volna a környéken, máshonnan meg ki jött volna dolgozni ide, a nyakig szarba?

A legnyomósabb érv, ami az Angyal mellett szólt, természetesen a nagy csöcsű Angyal Nórika volt. Nem így hívták, már nem is emlékszem az igazi nevére, de a környékről mindenki így becézte. Nyilván szemtől szemben „nagy csöcsű” jelző nélkül. „Angyal” pusztán azért lett, mert az Angyalban dolgozott. Talán Dóri volt, és az öreg Géza bá kezdte Nórikázni, azért ragadt rajta? Fene tudja már. Szóval az Angyal Nórika kannái meg a szűk farmerjai vittek oda minket leginkább. Emlékszem, mennyire kivoltam tőle, ahogy dobálta a hamvas, szőke haját. Az öregeknek pedig majd’ megállt a szíve, amikor lehajolt valamiért. Plusz, ami nem mellékes, hogy az Angyalban volt rexasz-

tal meg zenegép. A zenegépet Nórika mindig telepakoltatta a legmenőbb klubzenékkal. A rexit meg az öregektől lestük el, és hamar rájöttünk, hogy az részegen sokkal jobb móka, mint a biliárd. Azért tudtak valamit a vén cefrebútorok.

Egyik nap ültünk hárman az egyik bokszban, és meghallottuk, hogy az öregek a panelprogramról beszélgetnek. Semmi értelme nem volt annak, amit összehordtak, de azért fél füllel hallgattuk őket, fél füllel meg a kellemes hangerőn brummogó Benny Benassit.

Jó harminchat fok volt már vagy két hete, eső egy csepp sem, és úgy be volt állva a kánikula, mint Géza bá az Angyal pultjánál este hatkor, és még a ventilátor is bekrepált, még valamikor Angyal Nórika műszakjának az elején. A kocsma tulajja dühöngve csapkodta, de hiába, meg sem mozdultak a lapátok, aztán megtörölte gyöngyöző homlokát, és Nórikához fordult:

– Anyukám, add már ki a telefonom! – mondta lihegve.

– Melyiket? A 3310-est? – kérdezte Nórika.

– Azt hát! Abban van a Feri száma. Meg egy pohár szódát, de legyen jó hideg! – mondta, és újra a homlokához nyomta a törölközőt.

A tulaj nyomkodta a gombokat, mi meg az Angyal Nórikát néztük, ahogy lehajol a szódáért a hűtő alsó polcára. Mikor kigyenesedett, arca kipirult volt, mellei között csorgott a veríték, bele a jó mélyen kivágott dekoltázsba. Aztán elővett egy legyezőt, amire valami rizsevő betűket írtak, és elkezdte lobogtatni maga előtt. A hirtelen hűvöstől végigfutott rajta a libabőr. Mindenki kimeredt szemmel bámulta őt. Aztán hirtelen becsukta a legyezőt, a libabőr eltűnt róla, mintha nem is lett volna. Leégett a cigim is, elnyomtam a hamutálban. Egymásra néztünk, és csak röhögtünk, ahogy a tulaj ordibál a telefonjába.

– Szevasz, Ferikém! Kéne nekem egy ventilátor, de kábé most azonnal. – Itt szünetet tartott, ivott egy nagy korty szódát.

– Ja, megint átbasztak a kínaiak a piacon, a kislány meg itt fog

megfulladni a melegben. – Szünet. Várta, hogy valamit mondjanak a vonal másik végén. – Kifizetem, persze, nem ajándékba kell. Jó' van, jó gyerek vagy, figyelj már, át tudod küldeni valamelyik sráccal? – Újabb csend. – Az nem jó, mert én se tudok menni most, ezer dolgom van, menni kell a másik helyre is. Na, bazmeg! Mindegy, akkor csak készítsd elő, majd intézem valahogy. Kösz, Ferikém, csókollak – mondta, és nagyot fújtatott.

A pultra dobta a telefont, és kiitta a szódát, majd elfojtott egy böfögést, és megvakarta a fejét, körbenézett. A tekintete megállt rajtam.

– Hallod, kölyök, te sofőr vagy, nem? – kérdezte.

– Az – feleltem, és az arcomról leolvadt a vigyor.

– Legyen már szíved, hozd el a ventilátort! Kifizetem a fuvart. Na, figyelj – kezdte, és kivett a zsebéből egy nagy köteg pénzt, ami postagumival volt összefogva –, kapsz egy ötöst – mondta egy kis fintorgós fejrángatás után.

Leszámolt öt darab ezrest, és a pultra rakta.

– Meg a fiúkkal a vendégeim vagytok egy körre. Hány sört ittál már? – kérdezte.

– Ez az első – válaszoltam.

– Az jó, még nem vészes. Na, kölyök, leraktam kétnapi béred, fél óra az egész. Nem mondhatod, hogy nem jó pénz! Csak megteszed már a Nórikáért – mondta, és elnevette magát.

Nórika hatalmasakat pislogott felém.

– Nem bánom – mondtam.

Felkeltem, és a pulthoz mentem, és zsebre vágtam a pénzt.

– Ez a beszéd – mondta a tulaj. – Anyukám, add a kulcsot! – szólt hátra Nórikának.

Angyal Nórika hátrament a raktárba, leakasztotta a slussz-kulcsot egy szögről, és a tulaj kezébe adta. A férfi elem dobta a pultra.

– A puttonyost viszed, abba belefér, bármekkorát ad. Fasz tudja, hogy mit tud előtérni. Annál is van minden mindig, mint

a búcsúban. Itt a cím. – Egy névjegyet adott a kezembe. – De ne hagyd, hogy valami szart sózzanak rád. Tudod te, hogy megy ez! – Ezzel lezárta a témát, és megveregette a vállamat.

Bólintottam, fogtam a kulcsot, intettem a többieknek, és kísértáltam. A puttonyos a paneltömb mögött állt a parkolóban. Amikor megláttam, elnevettem magam. A hátsó lökhárító le volt szerelve, a rendszámablát is leszedték, csak elöl hagyták fent. A kocsi alapjáraton fehér lett volna, de olyan vastagon állt rajta a por, hogy elment szürkének is.

Beültem, indítottam. A motor úgy zúgott fel, mint valami régi Rakéta-porszívó. Tolattam, és kikanyarodtam az útra.

Ismertem a helyet, ahova menni kellett. Amolyan műszaki-cikk-kölcsönzőnek álcázott szeméttelep volt, a tulajja meg egy híres nagy tetű, aki még az anyját is eladta volna egy leselejtezett Suzuki Swiftért. Kizárt dolognak tartottam, hogy épkez-láb, működő ventilátorral jövök el onnan. Vagy olyat sóznak rám, ami nem is nagyon indul el, vagy olyat, ami megy pár percig, aztán elfüstöl. Jól nem süllhetett el ez az egész, de a nagy csöcsű Nórikára gondoltam, és gyorsítottam, makacs porsávot húzva magam után. Mire a kölcsönzőhöz értem, már egész tiszta volt az autó.

Aznap a szerencse mellettem volt, mert borzalomra számítottam, de egy egészen pofás kis ventilátort hoztak elő nekem a műhelyből, és azon sem akadékoskodtak, hogy azt mondtam nekik, csak úgy viszem el, ha csinálunk egy próbát vele. Bedugták, és működött, a porlepte lapátok elindultak, és két másodperc múlva pörögtek, mint a veszedelem. Bepakoltam a puttonyosba, elkészöntem, és repesztettem is vissza az Angyalba.

Akkor azt hittem, hogy sosem felejttem majd el Angyal Nórika mosolyát, amikor beüzemeltem a ventilátort, és a hűvös szél emelgetni kezdte a hajtincseit. Úgy örült neki, mintha kapott volna egy havibérletet a Palace-ba.

A pultnál ugyanaz a két öreg üldögélt. A téma sem változott.

– Jó, akkor csak azt mondd meg nekem, hogy mi a fasznak ide az a panelprogram? – kérdezte a mellette ülőtől Géza bá ingerülten.

– Fejlődés, te majom! – mondta a másik.

– Az a politikus is hülye, aki itt akar fejleszteni. Itt a város segglukában – Nórikára nézett –, már elnézést, hogy így mondom.

Nórika felnézett, de látszott rajta, hogy fogalma sincs róla, hogy mi történt az elmúlt percekben, műkörmei veszettül kopogtak a telefon gombjain. Sms-t írt. Akkoriban állandóan sms-t írtunk. Ha kellett, ha nem. Vagy a kígyóval játszottunk. Levelet már nem írt senki. Kivéve nagyanyámat, aki a faluban sosem hallott még a Nokia 3310-ről.

– Úgy látom, hogy nem maradtam le semmiről – mondtam a többieknek, miközben leültem.

Jocó a fejét rázta. Dávid nem figyelt, éppen üzenetet írt valami csajnak, akit a hétvégén csípett fel az egyik klubban.

– Az öregek megváltották itt a világot, meg fűzték a Nórikát. Komolyan mondom, szerintem nőtt a melle azóta, hogy elmentél. Lehet, már a szemem káprázik, de ez valami elképesztő – mondta Jocó. Hogy nyomatékossáson, a markaival a levegőben félgömböket formált.

Odanéztem. Nórika éppen meghúzta a sörcsap karját, hogy teletöltsön egy korsót. A zenegépből egy Spy the Ghost-szám szólt. A zene ütemére mozgatta a testét, majd felnézett.

Elkaptam a tekintetem.

– Tényleg olyan – mondtam, és elővettem egy cigit.

– Ne tudd meg, hogy a két öreg mit leművelt itt, hogy frenkizzenek Nórika előtt – folytatta Jocó. – Figyelj!

Elmosolyodott, felemelte a fejét.

– Géza bá, mi a különbség a nincs és a sosem volt között? – kiáltotta oda a pult felé.

– Apád faszát, te hülyegyerek! Tudod, ki fog nektek még egyszer bármi értelmes dologról beszélni – kiáltotta vissza Géza bá, és kezével felénk legyintett hátra.

– Csak viccelek – nevetett Jócó –, isznak még valamit? Nórika, szerelmem, töltesz nekik egy laza hosszúlépést?

– Persze – mondta Nórika, és lerakta a telefonját, majd lehajolt a szódáért.

– Köszönjük, kölyök – mondták az öregek egymás után.

Péntek volt, és menni kellett volna valahová. A helyi diszkó tavasszal bezárt, mert a lakókat zavarta a hangos zene, így ha akartunk valamit, be kellett menni a városba. Ezen diskuráltunk, miközben löktünk egy rexit, meg a zenegépet etetgettük. Tele volt a legjobb dance meg trance számokkal, meg sok electro és hands-up is helyet kapott a kínálatban. Bedobtam egy érmét, és az *Exploration of Space*-t kértem a Cosmic Gate-től. Közben elfogyott az italom, és elvesztettem a rexpártit Dávid ellen. Dávid nagyon tudott játszani, mert napközben, amikor a kocsmában nem volt náluk forgalom, kiakasztotta az asztalt egy gyufával, és egész nap lökte a golyókat.

A pulthoz mentem. Nórika felnézett a telefonból, és lerakta a mosogató mellé.

– Most miattad meghaltam – mondta.

– Mi? – kérdeztem.

– A kigyóban. Mondjuk, úgyis körbeértem már teljesen. Kinőttem a pályát. Nem értem, hogy lehet onnan folytatni ezt a vackot!

– Hát, sajnálom – mondtam.

– Még egy kört?

– Kérek.

Nem szóltunk, amíg a sört csapolta. Megtelt a korsó, és a hab kicsit ki is buggyant a peremén, erre Nórika elővett egy műanyag palacsintalapátot, és letolta vele a felesleges habot.

– Hova lesz a menet este? – kérdezte, miközben a pultra rakta az italt.

– Még nem tudjuk. Buliznánk valahol – feleltem, és kiraktam egy ötszázast.

– Hagyjad már, megmentettél a ventivel, anélkül meghalnék ma. Az a legkevesebb, hogy meghívlak – mondta, és mosolygott.

– Köszönöm – bólintottam. – Eljössz velünk este? – kérdeztem hirtelen.

– Elvileg Peat Juniorék lesznek a Fiestában.

– Jól hangzik – mondtam.

– Én tízkor be akarok zárni, úgyse jön senki, aztán hazaugrok készülődni, meg szólok a csajoknak.

– Szuper, akkor ott találkozunk majd – mondtam, és visszamentem a többiekhez.

Tíz előtt pár perccel jöttünk el az Angyalból. Nem siettük el a dolgot, hallgattuk Géza bá szovjetuniós történeteit, a balhékat a szentpétervári főiskola koleszából, meg hogy legénykorában milyen zsidó lányokat vitt le a Tisza-partra dugni. A műsort azal koronázta meg, hogy kért egy deci úzót, aminek a kellemes mentolos íze az alapelv szerint pont alkalmas volt arra, hogy elnyomja a korábban megivott tizenöt fröccsöt. Fogmosásnak nevezte. Mintha lett volna bárki is a lakótelepen, aki nem tudta, hogy az öreg egész nap az Angyalban iszik.

Először Dávidékhoz mentünk a 2/A-ba, mert pénzt akart még hozni magával. Az anyja a konyhában üldögélt valami bárátnőjével, aki nemrég vált el. Próbálta vigasztalni az asszonyt, hogy majd rendbe jönnek a dolgok, és közben desszertbort töltött neki, amit aztán kólával kevert fel. Néha már úgy éreztem, mintha több lett volna az elvált nő, mint az apátlanul nevelkedő gyerek. Valahogy nem akart kijönni a képlet. Talán már tizennyolc éves koruk után rögtön azt vezették fel a papírjaikra, hogy elvált. Persze mielőtt kiléptünk az ajtón, óva intettek minket, hogy vigyázzunk, mert nemrég megint balesetezett valaki a városban diszkóból hazafelé menet.

Általában, ha történt valami a városban, azt az emberek mindig a diszkósokra fogták. Felrúgták a kukákat a rakparton;

részeg diszkósok. Közúti baleset; részeg, bebogyózott diszkósok. Verekedés egy random kocsmá előtt; nyilván diszkósok. És általában mindenki, aki hangosan hallgatta a zenét, az diszkós volt, szóval a saját besorolásával is nehezen boldogult az ember. Annyi biztos, hogy mi diszkósok voltunk, mármint rendes diszkósok, de mivel túl sok zenei műfaj volt divatos az elektronikán belül, ezért ha kérdezték, azt mondtuk, hogy klubzenét hallgatunk. Ezt amolyan gyűjtőnévként emlegettük. Volt benne techno, hard techno, hands up, dance, eurodance, trance, hard trance, house, hardstyle, electro meg a fene tudja, még mi.

A biztonság kedvéért lenyúltunk pár doboz sört Dávidék hűtőjéből, mielőtt elindultunk lefelé. Jocó közben már a lift hívóját nyomogatta, de nem történt semmi, a fülke már percek óta a földszinten vesztegelt. Valaki biztosan tartotta, hogy ne lehessen elhívni. Mi meg ott voltunk a kilencediken. Jocó még párszor rányomott a gombra, de a kijelző ugyanúgy a földszintet mutatta, szóval intett, hogy menjünk lépcsőn.

Az emeletek használatlag-szagban úsztak, a lakásokból bömbölt a tévé, és szinte minden emeleten a lift előtt várt valaki, aki ugyanúgy idegesen nyomkodta a hívógombot. Elvégre péntek volt, minden fiatal húzott volna el a panelből.

A lakótelep tele volt mindenféle sráccokkal, akiket szegről-végről ismertünk is. Rapperek, deszkások, BMX-es kölykök, füvesek, görkorisok, rockerek, punkok, anarchisták, skinheadek, meg azok, akik a *Halálos Irambantól* totál begőzöltek, és lepukkant verdákat tuningoltak, amikkel aztán gyorsulási versenyeket rögtönöztek a panelsorok mellett futó négysávoson. Egy közös volt csak bennünk, hogy bármikor a körzeti megbízott rendőr kezei között végezhetjük, akinek lételeme volt, hogy elkapjon valakit valamilyen marhaság ürügyén. Wyatt Earpnek hívtuk. Nagy, medvealkatú, ideges tekintetű fickó volt, és egész nap képes volt kidüllesztett mellén a jelvénnel fel-alá vonulni a lakótelepen, hátha szabályszegést tapasztal.

Ahogy a földszintre értünk, láttuk, hogy a lift még mindig ott áll, nyitott ajtóval. Valaki „fuck” feliratú stencilt ragasztott az érzékelőjére, hogy ne tudjon becsukódni. Igaz, hogy caplatnunk kellett miatta lefelé, de viccesnek találtuk, ezért otthagytuk.

Szóval nekiindultunk tizenegy körül az éjszakának, és közben minden ismerőssel futóban lekezelünk, aki szembe jött. Már bőven elmúlt éjfél, mire a lakótelep végére értünk. Jocó kiitta a maradék vodkát az üvegből, amit az egyik kisboltban vettünk, majd lerakta, és nekifutásból elrúgta vagy tízméternyire. Az üveg nagyot loccsant a kanálisban. Egy kanyar után, mintha csak betoltak volna egy filmben egy új díszletsort, véget értek a panelok, és felváltották őket a sorházak, kis előkertekkel, egyforma arculattal. Mögöttünk a paneltenger fényesen hullámozott.

Persze ahogy számítottam rá, be kellett iktatni még néhány kitérőt, mielőtt elindulhattunk volna a diszkóba. Először Dávid új csajához mentünk. A lány a vasútállomás mellett lakott egy tízemeletesben. Dávid felcsöngetett, majd miután berregett az ajtó, felszaladt a lépcsőházban a negyedikre.

Jocóval leültünk egy padra, rágyújtottunk, és bámultunk felfelé. A negyedikén kinyílt az erkélyajtó, Dávid lépett ki, és lekiabált, hogy nemsokára jönnek, csak a lány még nem készült el, aztán leordította, hogy „*Táncolj, Budapest Parádé!*”, és visszament a lakásba. Tudtuk, hogy van vagy fél óránk, mert biztosan lerendezi a csajt, mielőtt lekaszálódna. Elsétáltam a közeli kisbolthoz. Szerencsére nyitva volt. Vettem négy doboz sört, és visszamentem Jocóhoz. Ültünk, ittunk és vártunk. Nem mondtam nekik, hogy Angyal Nórika talán vár rám. Nem voltam biztos benne.

Háromnegyed óra múlva lemásztak, és elindultunk a diszkóba. A lány combközépig érő magas sarkú csizmában volt, szóval kizárt dolognak tartottam, hogy abban elsétál odáig. Már hajnali kettő is rég elmúlt, és vánszorogva haladtunk. Tíz perc

múlva a lány közölte, hogy feltörte a sarkát a csizma, és nem tud tovább gyalogolni. Dávid fogott egy taxit, és visszamentek a lányhoz.

Már minden mindegy volt körülbelül, ezért útközben Jocóval benéztünk egy pár ismerős helyre. Elmúlt fél négy, mire odaértünk a Fiestába. A fellépők már rég elhúztak, és csak egy helyi DJ erőlködött a pultnál, de nehezen tudta azt a pár embert a táncparketten tartani. Sokan a kerthelyiségben voltak, néhányan a medencében smároltak, de a tömeg már javában szál-lingózott hazafelé. Mentem egy kört odabent, aztán odakint, de Angyal Nórika nem volt sehol. Fogalmam sem volt, hogy jött-e egyáltalán, vagy csak már olyan későn érkeztünk, hogy hazament. Reméltem, hogy az utóbbi. Az jobban hangzott. Eljött miattam, de aztán hazament, mert elkéstem. Ez gáz, de még formálható. Lehet szépíteni rajta. Pár nappal később, amikor lementem az Angyalba, Nórika elmondta, hogy ott volt, de hajnali három előtt kicsivel hazament.

Augusztus elején elég sok volt a meló, mert az egyik asszony felmondott a boltban, és két fuvar között én is beugrottam a csemegepultba, vagy ahova kellett éppen. A kisbolt tulajáé volt a kocsmá is, ahol Dávid melózott, szóval hozzá is sokat jártam, mert én vittem a nagykerből az üdítőt meg a sört.

Egyik nap rohadt meleg volt, és behurcoltunk mindent a raktárba, aztán Dávid nyitott magunknak egy-egy hideg kólát, amolyan rakodási pótlék fejében, majd felnyúlt a pult fölé, és kicsit fentebb tekerte a hangerőt. A hifiben egy ATB-album pörgött.

A címkét kapargattam az üveg oldaláról, amikor Dávid váratlanul megszólalt.

– Én szerzek ilyet – jelentette ki.

Egy magazin volt a kezében.

– Mit? – kérdeztem.

– Ez valami olyan természetes tömegnövelő, ami egy hónap alatt tíz kiló izmot rak rád. Az azért nem rossz. Árban is rendben van.

– Hülye vagy, ember? – fakadtam ki. – Ez tuti valami illegális szteroid. Ne nyírd ki magad ilyen szarokkal! Folyton ezzel verik át az embereket.

– Dehogy szteroid. Itt írja alatta, hogy természetes, az nem lehet szteroid. Csak jól akarok kinézni. Fel kéne szednem egy kis izmot. Nyár végén félpucéran akarom veretni a tömegben.

– Szerinted elbírja a szervezet, ha egy hónap alatt tíz kiló izmot felszedsz?

– Ha káros lenne, akkor nem lehetne reklámozni újságban – jelentette ki magabiztosan. – Csak gondold bele, akkor mindenki beperelné őket. Egy hónap... tíz kiló izom... az azt jelenti, hogy van még szűk három hét a Budapest Parádéig, addigra penge leszek, feljön legalább nyolc kiló. „Táncolj, Budapest Parádé!” – mondta, és kezeit a magasba emelte.

– Te tudod, haver – mondtam.

Felhajtottam az üdítőt, leraktam az üveget, és szép lassan átsétáltam a vegyesboltba.

Furcsamód egész sokan voltak bent, megrohanták a helyet a kora délutáni vásárlók. Beálltam a csemegepultba. Egy apró fazon várt rám. Vastag lencsés szemüveg volt rajta, kinyúlt, kosz-foltos póló, és az arcát szinte az üveghez nyomta, úgy kémlelte az árut.

Aki a kereskedelembe dolgozik, az egy idő után rájön, hogy a hülyék csapatostul jönnek. Nem úgy van, hogy jön egy minden nap, és azzal letudja az ember a kötelező napi adagot, hanem van, hogy egy hónapig nem jön egy sem, de aztán kiszabadulnak, és ellepik a boltokat, mint sáskák a zöld vetést. Egyik haverom mesélte, hogy amikor call centerben dolgozott, mindig az esőtől félték a legjobban. Ennek egyszerű oka volt, mondta ő, mivel eső idején az emberek nem tudnak mit kezdeni

magukkal, nem lehet kimenni, bent már unják a családdal való veszekedést, ezért felemelik a telefont, és elkezdenek veszettül hibát bejelenteni. Mindegy, hogy mit. Kiment a vezeték, füstöl a villanyóra doboza, elszakadt a csekk, bármit csak telefonálni lehessen. És nem kímélik a dolgozókat, úgy öntik rájuk a szart, mintha ambrózia lenne.

Alig telt el pár perc, és egy asszony, aki már vagy öt perce olvasta egy kóla összetevőit, fordultában levert a szatyrával egy kétliteres üdítőt, a flakon persze szétcsattant a csempén, és a felrázódott szénsavas nyomás a bolt teljes területét betérítette azzal a narancssárga, ragadós lötytyel. Az asszony hátranézett, elnézést kért, és ment a dolgára. Az üdítő szép nagy foltban terjengett a polcok alatt, aztán kúszott a raktárajtó felé, amerre lejtett kicsit az egész helyiség. Leborultam a csemegepult tetejére, és ide-oda ringattam a fejem. Nem hittem el, hogy ez velem történik, és éppen ma. Mit ártottam bárkinek is? Húszéves voltam, és csak jól akartam érezni magam. Ugyan mi volt olyan fontos abban a kurva kólában, hogy nem tudott miatta odafigyelni? Ugyan mi lenne benne; cukor meg víz meg színezék, mint mindenben. Mit kerestett benne, az örök élet elixírét?

A kasszás lánnyal három órán keresztül suvickoltuk a boltot. Még a felső polcokra is odaspriccelt a narancsüdítő. Jó cukros volt, odaragasztotta az ember talpát a járólaphoz. Közben, mielőtt felszáradt volna, mindig bejött valaki, elnézést kért, és a lehető legmocskosabb lábbal végigtrappolt a felmosáson, így délutánra úgy nézett ki a bolt, mint egy tyúkudvar eső után. Nem tudtunk mit tenni. Szerencsére nemsokára bezárhattunk.

Leadtam a szállítós verda kulcsait, és kísértáltam a napsütésbe. Az legalább jólesett. Semmi dolgom nem akadt, úgyhogy átmentem a másik tömbhöz, hogy meglátogassam Jocót a videotékában. Az ajtó zárva volt, egy papírlap volt rá kiragasztva, amin az szerepelt, hogy: „A Kaukázusban vagyok, ha visszahozol. A kölcsönzés technikai okok miatt szünetel.”

A Kaukázus egy vacak kis presszó volt a következő tömb aljában, ami fagyizóként hirdette magát, de soha senki nem találkozott olyannal, aki evett ott valaha fagyit. Ellenben a tulaj vett oda négy nyerőgépet, amik igen szépen termeltek, aztán amikor odaszoktak az emberek, elkezdett piát is adni, meg cigit, és kész volt az új kocsmá.

Vágni lehetett a füstöt odabent, pedig nyitva volt az ajtó meg az ablak is. Az ajtófélfára színes szalagokból rögtönöztek függönyt, hogy kevesebb légy menjen be. Mondjuk, amik bementek, azokkal se volt gond sokáig, mert hamar belefűlladtak a kancsókban álló savanyú borba. A pult fölötti hifitoronyból a helyi rádió szólt. Egy Groovehouse-sláger ment. Mint általában mindig.

Jocó az egyik kockás gépnél ült. Odahúzott egy bárszéket, hogy ne kelljen állnia, meg egy másik széket is, amin a sörét meg a hamutálat tartotta. Mellette, egy kis kerek asztalon halomban álltak a videokazetták.

– Csá! – mondta, mikor meglátott, de gyorsan vissza is fordult a géphez, mert fogott egy kockát.

– Szeva – mondtam. – Mi a pálya? Megint szarakszik odaát a gép? – kérdeztem.

– Mi? – nyögte ki, de rám sem nézett.

Közben megpörgött a kocka, Jocó rányomott a gombra, és a kocka megállt az ötösnél. Szisszent egyet, aztán kicsit megingatta a fejét, nyugtázva, hogy nem olyan rossz az.

– Mit is mondtál? – kérdezte.

– Csak hogy kiírtad odaát... – kezdtem, és a hüvelykujjammal a téka felé böktem.

– Ja, igen, sürgősen pörgetnem kellett egyet, aztán nyerő szériába kerültem, és nem hagyhatom itt így.

– Akkor pluszban vagy?

– Azóta már mínuszban. Buktam egy pár ezrest, de most megfordítom – mondta, és zsinórban háromszor ráduplázott a tétre.

– Szép – nyugtáztam, és odakoppintottam az öklöm az övéhez.

– Na még pár ilyen, és visszaszedelek mindent, aztán kinyitom a tékát, mert már sok itt a kazetta, és folyton járnak a nyakamra a kölcsönzők. Nehéz velük.

– Nem lesz belőle baj? – kérdeztem.

– Dehogy! – legyintett. – A főnök elment Debrecenbe a hétvégére, enyém a bolt. És sajnos pont nem lehet kölcsönözni. Ha valaki bemószerolna, akkor majd mondom, hogy nem működött a gép. Felírás már nincs régóta, mert valaki mindig elhagyta a papírt, aztán csak a baj volt belőle.

– Te vagy a főnök – mondtam.

– Iszol valamit? Mit beszéllek, péntek van, Sanyika, bontasz két sört nekünk, meg Unicumot mellé? – kiáltott oda a pulthoz.

– Kérjed csak szépen, nem vagyok a csicskád! – mondta Sanyika, és összegöngyölt újsággal lecsapott egy legyet a pultról.

– Legyen szíved, Sanyika, én is mindig félreteszem neked a legjobb filmeket – válaszolta Jocó.

Sanyika felhúzta a száját, és elindult megcsinálni az italokat.

– Furcsa, hogy itt ez a csomó ember a telepen, és mindenkinek tudom a pornós ízlését – súgta oda nekem Jocó. – Baszki, komolyan, az öregek is! Bejönnek, és órákon keresztül lapozgatják a pornós mappát, én egyszerűen nem tudom, mit vacakolnak annyit, elolvassák a tartalmat, vagy kritikát keresnek a filmekről? Ez csak pornó, nem?

– Nekem mondd? – sóhajtottam fel. – Nem sokat állok naponta a csemegepultban, de az emberek olyan kiszámíthatók, hogy fejből tudom, ki mit fog kérni. Megyek az utcán, és csak azt látom, magam előtt, hogy á, itt van „tizenöt deka parizer, tíz deka Pick szalámi, három pár virsli, á, igen, csókolom, huszonöt deka trappista sajt”. Szóval érted, lehet, hogy csak kényszeres vásárló meg kölcsönző típusok vannak a világon? Vagy legalábbis a lakótelepen.

– Itt biztosan – mondta Jocó, és megfogott egy újabb duplát. – Nézd meg Sanyikát: *Retro muffok akcióban*.

– És löncshús, tizenöt deka – tettem hozzá. – Minden egyes nap.

– Kész a piátok, nem fogom kivinni, nem vagyok pincér – kiáltotta oda Sanyika. – Mit röhögtök? – kérdezte, amikor odaértem a pulthoz.

– Semmit – vontam vállat.

– A rendes emberek ilyenkor dolgoznak, nem isznak, meg lopják a napot.

– Már végeztem – mondtam.

– Persze, mint ez a másik semmirekellő? – Fejével Jocó felé bökött. – Majd szólok anyátoknak, hogy sokat megy egy kicsit a gépezgetés.

– Nekem mindegy – mondtam, és elvettem az italokat.

– Neked minden mindegy. Öcsém! Mi a fasz lesz veletek? Itt rohadtok meg, ha így haladtok – mondta Sanyika.

– Szeretünk itt. Meg húszévesek vagyunk, mégis min járjon az agyunk a pinán meg a pián kívül, ember? – vágta közbe Jocó, és hangosan rácsapott a duplázó gombra. – Hiányoznánk, ha elhúznánk.

– Ugyan kinek? Anyátok csak örülne, ha nem kellene a hülyeségeketek meg a fos tuc-tuc zenét hallgatnia állandóan. De tudod mit, Jocókám, tesóm, igazad van! Maradjatok csak! Sőt töltsék nektek egy kört – levett a polcra egy üveg kommersz konyakot –, a cég ajándéka! A legfinomabb konyak a környéken. – Kirakta a két felest a pultra. – Kóstolgassátok csak, ez a jövőtök íze – mondta, töltött egy tuskét magának, és lehúzta.

Elvből nem hoztam el a konyakokat a pulttól. Visszamentem Jocóhoz, aki közben visszabukott ezer forintra. A rádióból felüvöltött Lasgótól a *Something*.

– Este beugrunk az Angyalba? – kérdeztem.

– Persze – mondta. – Péntek van. Holnap meg Náksiék lesznek a Fiestában. Csak megyünk? „*Táncolj, Budapest Paradé!*” meg minden!

– Megyünk. De ne úgy, mint a múltkor, baszki!

Két órával később jöttünk el a Kaukázusból. Kilépőnek megittuk a kommersz konyakot. Nem volt semmi különleges íze.

Másnap reggel anyám kapott egy telefont. Mikor előmászta a szobából, láttam, hogy sír. Nagymuter rosszul lett, és kórházba került, de mindjárt kiengedik, viszont valakinek legalább két hétig vele kell lennie. Anya nem tudott menni, mert nem engedték el ilyen hosszú időre a kórházból, ahol nővér volt, így maradtam én. Szerencsére a nagyit csak tizenkilenc órányi vonatútra lakott tőlünk, Erdélyben. Szeretett ott a faluban, sose költözött volna ide a paneldzsungelbe, ahogy anno a lánya tette, aki beleszerelmesedett egy panelsrácba, aki Erdélyben volt üzleti úton. Más szóval bulizott, és a szarjait próbálta drágán rásózni a falusi népekre.

Három hét volt hátra a Budapest Parádéig, és én csomagoltam, és indultam egy hétszáz kilométerre lévő, hegyi faluba, ahol még lovas szekérrel jártak az emberek. De nem volt más megoldás, kikértem az összes szabadságomat, vállamra vettem a táskát, elköszöntem a többiektől, és legurítottunk egy italt az Angyalban. Tiszta röhej volt, úgy búcsúztattak el, mintha háborúba mentem volna, nem két hétre a nagymamámhoz. Aztán kivittek kocsival az állomásra, felszálltam, és a szerelvény kigurult a pályaudvarról. Angyal Nórika azt mondta búcsúzás-kor a kocsmában, hogy „azért halljak felőled”. Ezen kattogott az agyam útközben. Mégis mi a szart jelent ez? Jelent valamit egyáltalán? Vajon mástól is ugyanígy köszönt volna el? Vajon megy este Náksiékra? Biztosan, de én nem leszek ott.

Végül nagyjából egy hónapot maradtam a nagyinál. Ad-digra már összeszedte magát egészen, sokkal jobban is nézett ki. Hiába győzködtem, hogy jöjjön el hozzánk, lakjon ott, ahol mindig lenne valaki rokon a közelében, erre határozott nemet mondott, és ilyenkor hosszú előadásokat tartott nagypapa sír-

járól meg a szülőföldről, meg hasonló dolgokról, szóval egy idő után feladtam.

A 3310-es Nokiám egy hét után lemerült, mert a szomszéd kölykök annyit nyomták rajta a kígyót, és töltöt elfelejtettem magammal hozni. A faluban volt egy fülkés telefon, amiről néha hazaszóltam anyának, hogy mi a helyzet, meg hagytam üzeneteket a haveroknak. Párszor gondoltam rá, hogy üzenek valamit Angyal Nórikának, de aztán mégsem tettem, hogy jöjjön az ki, ha egy rakás emberen keresztül mondanám el neki, hogy hiányzik, vagy nem is tudom, valami hasonló.

Amikor a nagyit pihent, a hegyekben sétálgattam. Fura volt ott lenni. Csend volt, és jó illatok, az is jólesett, ahogy a patakba dugtam a kezem, és a víz átlátszón hullámoztta körbe az ujjaimat. Bámultam a sodrásban úszó pisztrángokat meg a végtelen fenyeveseket, és a felhőket, amik tőlem nem messze ültek le a hegyek csúcsára.

Aztán amikor már végképp nem maradt szabadságom, összesepakoltam, és elköszöntem a nagytól, aki sírt, hogy elmegyek. Az egyik falusi a Ladáján bevitt a legközelebbi városba, onnan buszoztam egyet a hegyeken keresztül, és utána vonatra szálltam. Kora este volt, és kigurult a szerelvény a pályaudvarról, bele a hosszú szürkéségbe, aminek a végén, másnap otthon voltam.

Jocó várt a vasúton. A Golfja mellett álldogált, Marlborót szívott, mint mindig, és nagyon nyomkodta a telefonját. Nem is nézett fel, észre sem vett, amikor kiléptem az állomás kapuján.

– Csá, tesó! – mondta végül, és megölelt.

Megint olyan volt, mintha háborúból tértem volna haza. A kocsijában a tavalyi Club Sandwich-album szólt kazettáról.

– Hát Dávid? – kérdeztem. – Azt hittem, kitolja elém a pófáját ő is.

– Á, az a barom! A megyei kórházban héderel – mondta lemondóan Jocó.

– Mi a fasz? Miért? – fakadtam ki.

– A nemnormális valami netes izén rendelt szteroidokat magának, és addig nyomta, hogy leállt tőle a veséje. Azt mondták, hogy örülhet, hogy él, mert valami durván mérgező cuccot kapott. A transzplantációs osztályon van. Gondoltam, bemehtetnék hozzá.

– Persze, menjünk – mondtam, majd elhallgattam egy pár másodpercre. – A rohadt életbe! Mondtam neki, hogy ez egy átbaszás – sóhajtottam a fejemet fogva. – És mi lesz vele?

– Tán valami átültetés kell neki. Donorra vár. A faterja lehetne az, de a fene tudja, hogy hol van. Szóval vár a csóró, hogy... – itt megállt egy pillanatra –, nem tudom, hogy legyen valami. Kurva szar az egész.

– Az – nyugtáztam.

Elhallgattunk, mikor Jocó lefékezett egy piros lámpánál. Mellettünk egy kocsi még áthúzott a tilos jelzésen. Pörgött a kazetta, és Jocó lehalkította a Brooklyn Bounce-t.

– Van most barátnőm – lökte be váratlanul.

– Kicsoda? Ismerem? – kérdeztem elmosolyodva.

– A Nórika.

– Melyik? A nagy csöcsű?

– Ő, de most már ne hívjuk így, végül is csak a csajom – mondta nevetve.

– De nagyok a csöcsei.

– Az igaz. De mégis, érted, hogy mondom... – elharapta a mondatot.

Nem szóltam erre semmit. Kinéztem oldalra. Éppen az egyik régi lakótelepi focipálya mellett haladtunk el. A lelátókról lepergett minden morzsányi festék, csupaszok voltak a deszkák, és szürkék, a pálya gyepe foltokban kiégett a nyáron.

– Mióta? – kérdeztem, vissza se fordulva.

– Pár hete. Még friss a dolog. Az egyik buliban valahogy összegabalyodtunk.

– Örülök nektek – mondtam, ránéztem és próbáltam mosolyogni. – Voltatok végül Pesten?

– Á, nem. Dávid miatt se, meg nem is tudom, nem úgy jött ki a lépés. De nem gáz, majd jövőre elmegyünk. Lesz megint. Meg úgy hallottam, hogy Náksiék az új albummal turnézzák körbe az országot, hamarosan lesznek a Fiestában is. Az se lesz rossz, csak a pesti tömegről maradtunk le, a hangulat házhoz jön.

Bekanyarodott a kórházhoz, és megállt a sorompó előtt. Az őrszobában ülő biztonságis fickó nagy nehezen felnyitotta. Behajtott, majd leparkolt az öreg, felkopaszodott fenyőfák alatt. Kiszálltunk, bementünk az épületbe, és felsétáltunk a másodikra.

A transzplantációs osztály a szívsebészeti osztály egyik végéből nyílt, olyan eldugott helyre rakták el, hogy Jocó is csak azért talált oda, mert már volt bent párszor Dávidnál. Mintha ez lett volna a sebészeti klinikai osztályok zabigyereke, amit nem illik mutogatni.

Mielőtt bemehettünk volna, lábzsákot, köpenyt, hajhálót és szájszapot adtak ránk a nővérek. Odabent csak négy ágy volt. Mind a négyen feküdt valaki, mind férfiak voltak, derékig betakarva a fehér, kórházi takaróval, és körülöttük gépek meg csövek, és áttetsző zsákok, amikből csepegett lefelé az oldat.

Igyekeztem nem is nézni sehova, csak kerestem a haverom arcát, hátha megtalálom, és akkor nem kell mást észrevennem ebből a teremből. Az ablakhoz legközelebb eső ágyon feküdt, a szemei csukva voltak, az arcbőre egészen furcsa színben úszott, soha nem láttam még olyat, hogy egy emberi arc ilyen is lehet. Még a Géza bá arca is szebb volt, aki köztudottan legalább negyven éve hosszúlépésen, keverten meg barna Szofin élt.

Odahúztunk két széket az ágya mellé, és leültünk. Jocó azt mondta, hogy csak ritkán van ébren, mert erős gyógyszereket kap. Nem tudtam, hogy mi legyen, ezért elkezdtem mesélni, hogy mi volt Erdélyben. Úgy toltam, mintha valami véget nem érő belső monológot darálnék. Meséltem a nagyról, hogy jól

van, a faluról, a lovas kocsikról, amivel furikáztak ide-oda, a hegyekről, aztán arról, hogy hazajöttem, és az fogadott, hogy Jocó összeszúrta a levét nagy csöcsű Angyal Nórikával, és hogy ezzel a hőstettel minden férfi álmát valóra váltotta. Biztos voltam benne, hogy hallja, amiket összehordunk, meg a röhögést, és magában boldog, hogy a világban minden rendben van, és ő csak egy kis szabadságot vett ki innen, ahogyan én is felhágtam egy időre a Kárpátok bércére, vagy micsoda.

Miközben beszéltem, reménykedtem benne, hogy a faterja már előkerült valahonnan, és nem sajnál egy vesét az elsőszülött fiától.

A nővérek húsz percet adtak nekünk, aztán megkértek minket, hogy távozzunk, mondván, ez kórterem és nem a kabaré, meg hogy a sok hülyeségtől nem tudnak gyógyulni a betegek.

Amikor kifordultunk a kórházból, a forgalom erős volt az úton, Jocó lépésben tudott haladni a következő lámpáig. Ahogy a pirosnál álltunk, a kazetta lepörgött, kattant, és automatikusan bekapcsolt a rádió. Jocó megfordította a kazettát. Újra előlről játszotta az albumot. Be is üvöltötték fél percen belül, hogy „*Táncolj, Budapest Parádé!*”. Hazáig nem szólunk egymáshoz, csak hallgattuk a zenét.

Keményen fagyott aznap, hallottam is, hogy a sírásók panaszkodnak egymás közt, hogy milyen nehéz volt kiásni a gödröt. A temető végében álltunk az apró kis lyuk körül. Új parcella volt a zsúfolt, öreg temetőben, még alig pár sírkő kapott itt helyet. Dávid túl fiatal volt egy ilyen öreg temetőhöz. A halottas autó betolatott a tompa fényű márványsírhoz, és a csomagtartóból kivették az urnát, majd a gödörbe tették. Az urnára fehér terítőt raktak, amin egy nagy kereszt volt. Tudtam, hogy Dávid ennek nem nagyon örült volna.

Odamentünk sorban, és egy szál virágot dobtunk a gödörbe, aztán visszaálltunk oldalra. Angyal Nórika nagyon sírt, és lát-

tam, hogy Jocó arcán is folyik a könny, a napszemüvege szárai mellett csorgott lefelé. Szégyelltem magam, hogy én nem sírok, de valamiért úgy éreztem, hogy a sírásnál valami tehetetlenebb fájdalom van bennem.

Utána az Angyalban üldögeztünk. Csönd volt, és a pulton gyertya égett egész este. Nem nagyon szólaltunk meg, még a sörökupakot is halkán pattintották le az üvegekről. Az öregek is csöndben voltak. Géza bá is, pedig ő aztán sosem fogja be. Aztán záróra lett, és mindannyian hazasétáltunk.

Azt hiszem, valamikor fél évvel később jelentette be Jocó, hogy Angyal Nórikával felköltöznek Pestre. Fura volt aznap este, és arról hadovált, hogy Nórikát felvették valami fősulira, ő meg talált magának egy jól fizető munkát, meg amúgy is, Pesten minden könnyebb, mint itt. Nem teljesen értettem, zavaros is volt a mondókája, de azt mondtam neki, hogy „én örülök a boldogságotoknak, haver”, majd kiittam a sörömet, és elmentem, hogy vegyek még egy üveggel.

Csak miután leléptek, éreztem meg, hogy milyen rohadt unalmas valójában ez a környék. Néha ugyan eljártam az Angyalba, de már fölösleges volt, mert az a hely régen is csak Angyal Nórika kannái miatt volt érdekes. Az új pultos egy ötven év körüli asszony volt. Bárány Marikának nevezték az öregek, mert előtte a Bárány nevű presszóban dolgozott. Géza bá azért udvarolt neki is, de már sokkal finomabban, ahogy egy tekintélyt parancsoló pultos nőnek lehet.

Aztán eljött az az idő, amikor már annyira unatkoztam, hogy pluszban bevállaltam fél műszakot a videotékában. Átvettem Jocó helyét, mondhatni. Néha, amikor a főnök elutazott valahova messzire, előszedtem a régi kiírást, felragasztottam az ajtóra, és a jó öreg technikai okokra hivatkozva átmentem a Kaukázusba gépezni.

Pesten mondjuk sokszor voltam. Ha kedvem támadt, Jocóék mindig szívesen láttak az albérletükben. Mondták is mindig,

hogy költözzek fel, de úgy voltam vele, hogy minek, ott is minden ugyanolyan, csak az ember több. A több ember meg több hülyét jelent.

Júniusban éppen hozzájuk mentem, hogy meg tudjuk beszélni, mi lesz az idei Budapest Parádéval, mert biztos voltam benne, hogy mivel ott laknak, most már nem lesz akadály előtte.

Egy kiskocsmában ültünk, nem messze a zuglói vasútállomástól. Mókás hely volt, a bejárat hordó alakot formált, lent a pincében meg olyan alacsonyan volt a belmagasság, hogy nekem valami Gyűrűk Ura-féle hobbitlak jutott róla eszembe. Betámasztottunk egy álló asztalhoz. Ittunk egy kortyot a sörből, aztán Jocó kinyögte, hogy augusztus elején elköltöznék Angyal Nórikával Angliába. Azt mondta, hogy most mindenki odamegy, mert betegre lehet keresni magad, ha egy kicsit is tudsz makogni angolul. Jocóval egy osztályba jártunk általánostól gimnáziumig, és tudtam, hogy egy herélt majom is jobban beszél nála angolul, de erre ő csak legyintett, és azt mondta, hogy Nórika nagyon jól beszél, majd segít neki, én meg erre megvontam a vállam, hogy rendben, aztán ittunk még vagy egy órát, kijöttünk a helyről, és Zuglóban felszálltam egy vonatra hazafelé.

Körülbelül egy év telt el, és egy boríték várt a postaládában, anya hozta fel. Nekem címezték, Jocótól jött, a borítékon londoni cím volt. Párszor beszéltünk, mióta elmentek, de levelet még sosem küldött. Ő meg a levél? Mindig gyözködött, hogy költözzek ki, mert nagyon jól mennek a dolgaik, és jó lenne, ha a legjobb haverja is ott élne a közelükben. Azt is folyton hangoztatta, hogy London tele van csajokkal, ameddig a szem ellát, ha nem akarok angolt, akkor vannak ott magyarok is dögivel. A levélben leírta, hogy előléptették, és amolyan műszakvezető lett egy étteremben, menjek, és lesz munkám azonnal, a lakást meg majd megoldjuk, mindenre van lehetőség. Küldött repülőjegyet is. Biztosra ment.

Leraktam a borítékot meg a jegyet az asztalomra, és a konyhába mentem. Anya a pultnál állt, és krumplit pucolt, a gázon tojások főttek, a héjak ütemesen kocogtak egymáshoz, ahogy a bugyogó víz forgatta őket.

– Anya? – szólaltam meg.

– Egen? – kérdezte. – Rakott krumplit főzök – jelentette ki.

– Ha nem tetszik, csinálsz magadnak mást.

– Anya, két hét múlva Londonba költözök – bukott ki belőlem minden körítés nélkül.

– Anyáddal szórakozzál – mondta felsóhajtva. – Leveszed a tojást a gázzal?

Nem mozdultam. Összefontam a mellkasom előtt a karjaimat, és az ajtófélfának borultam.

– Belehalnál, ha segítenél egy kicsit? – kérdezte.

Odamentem, levettem a tojásokat, hideg víz alá dugtam, és beütögettem mindegyiknek a héját.

– Hallottad, amit mondtam? – kérdeztem.

– Mit?

– Hogy Londonba megyek.

– Ja, persze. A belvárosig lusta vagy elmenni. Figyu, most nem érek rá szórakozni, mindjárt mennem kell dolgozni. Ha nem segítesz, akkor menjél a dolgozdra – mondta, és lágyan félretolt.

Egy óráig sírt, miután megmutattam neki a jegyet, mert megértette, hogy nem viccelek. Aztán lemosta az arcát, és elment a műszakba, én meg befejeztem a rakott krumplit.

Két hét múlva délelőtt be voltam pakolva, mindent összekészítettem, ami kelhetett. Nem volt sok cuccom. Vasalt inget húztam, és vajszínű vászonnadrágot meg kifényesített bőrcipőt. Gondoltam, ha már útnak indulok a nagyvilágba, nézzek ki jól. Nem lehet tudni előre, hogy mi vár az emberre. Jó meleg volt, a szobám ablakán bevágott a forróság, és a délibáb valósággal remegett a felfordult kanális fölött. Az új Tiesto-album pörgött

a lejártszóból, már az utolsó előtti számnál járt. Néztam a négy-sávason elhúzó autókat, aztán lekapcsoltam a zenét.

Elköszöntem anyától, és gyorsan leléptem a lakásból, mert nem akartam látni, ahogy sír. Lelifteztem a földszintre, és kisétáltam a panel ajtaján.

A gépem négykor indult, szóval volt még időm, így felgyalogtam pár tömböt az Angyalig. Beléptem. Minden a szokásos volt: meleg és állott kocsmaszag. Csak Géza bá ült a pultnál a hosszúlépésével. Odamentem mellé, leraktam a táskám, és rendeltem egy sört Bárány Marikától.

– Hát te, hova mész ekkora putyerkával? – kérdezte mosolyogva Géza bá. – Úgy kinyaltad magad, mint Szaros Pista Jézus neve napjára.

– Londonba költözök, Géza bá – mondtam.

– Mi a francnak?

– Azt mondják, ott jobb.

– Mindenhol ugyanolyan – mondta, és kiütt egy szál barna Szofit a csomagból. – Csak ott még magyarul se beszélnek.

– Hát azt nem – mondtam, és felhajtottam a söröm felét. Bekönnyezett a szemem a szénsavtól.

– Pedig azt mondják, hogy jövőre végre itt is elkezdődik a panelprogram. Új arcukatot kap az egész környék, vagy mi a fene. A nagy megszépülés előtt hagyod itt – mondta, kivillantva sárgás, fogköves mosolyát.

– Biztos odaát is szép lesz.

Géza bá rágyújtott egy gyufával, elfújta, és a hamutálba dobta.

– Tudod, mi a baj azzal a hellyel? – kérdezte az öreg.

– Micsoda?

– Tele van angolokkal. Az angolok meg segghülyék, és még a nők se szépek. Szerencse, hogy szigeten vannak, mert így nem jönnek át ide hozzánk – jelentette ki Géza bá, és elnevette magát. – Csak szórakozok, kölyök, biztos jó lesz.

– Szerintem is – feleltem. Odébb toltam a söröm maradékát. – Mennem kell. Isten veled, Géza bá! – Kezet nyújtottam.

– Szevasz! – Megrázta a kezem. – Aztán vigyázz nekem magadra ott a hülyék között.

– Vigyázok – mondtam, és kisétáltam az Angyalból.

A vasúton nem kellett sokat várni a vonatomra. Jó, ha két percet álltam a vágánynál, amikor megláttam, hogy a mozdony feltűnik a távolban, és úgy reszketett körülötte a délutáni forróság, hogy azt lehetett volna hinni, az egész vonat csak egy káprázat csupán. Tekergett, mint egy kígyó, a graffiti-tarkított vagonokkal, átzötyögött a váltón, megmutatta magát, és lassan már éreztem is az arcomon a menetszelet, amit maga előtt tolt. Vagy tíz kocsi állt a szerelvény, jó messziről jött, vastagon fedte a puszták kánikulai pora. Alig páran álltak rajtam kívül a peronon.

Befutott és lefékezett, néhány helyen kinyíltak az ajtók. Lekászálódtak az emberek a csomagjaikkal. Felszállt az a pár utas. Kiürült a peron.

Elindultam a szerelvény vége felé. Mentem, gyorsítottam a lépteimet, aztán már csak azt hallottam a távolból, ahogy a kaulauz belefúj a sípjába.

T A R T A L O M

Kenya	9
Lángos	15
Szúnyog	21
Az anarchista	32
Mosoda	38
A kaszakő	47
Kard	54
Vendégek	59
Híd	73
Keverék	80
Retúr	85
A nap, amikor Sanyika eldobta a kapáját . . .	89
Szomszédok	93
Tuning	105
Lakossági techno	111
Bukott angyal	116
Tűz, jöjj velem!	123
Torkolat	136
Garázsmenet	141
Tüdő	146
Panelprogram	152

Napkút Kiadó Kft.
1027 Budapest, Fazekas u. 10–14.
Telefon: (1) 787-5889
Mobil: (70) 617-8231
E-mail: napkut@gmail.com

Szerkesztő
Szabolcsi Alexander

Szöveggondozó
Kütsön Nikolett

Tördelőszerkesztő
Szondi Bence

Borító
Varsányi Anna

Nyomdai kivitelezés
Érdi Rózsa Nyomda

ISBN 978 615 6759 19 1